James Hadley Chase – Orhideea Ucigaşă

The Flesh of The Orchid

Urmare a romanului NICIO ORHIDEE PENTRU MISS BLANDISH

Traducător: Lăzărescu, Mircea

ISBN: 973 – 8372 – 74 – 7
Editura LUCMAN

CAPITOLUL I

De undeva dintr-o încăpere, urletul unei femei străpunse pereţii capitonaţi, acoperind zgomotul furtunii dezlănţuite care zgâlţâia uşile şi ferestrele clădirii. Un urlet inuman, care nu era strigătul suferinţei sau al spaimei, ci doar al unei idioate degenerate, amplificat într-un crescendo înăbuşit, înainte de a se pierde într-un mormăit de gemete tânguitoare. O nebună care-şi plângea de milă…

Într-un colţ al culoarului larg, ce traversa întreg imobilul, apăru o infirmieră tânără, arătoasă. Ducea mâncarea cuiva, pe un platou, pe care îl depuse lângă o uşă, pe o măsuţă albă, emailată. În aceeaşi clipă un tip brunet şi îndesat, pe al cărui maxilar inferior tronau doi dinţi de aur, trecu de colţul culoarului. Văzând-o pe infirmieră, chipul i se lăţi într-un zâmbet care i se schimbă instantaneu într-o strâmbătură: nebuna de la etajul de deasupra reîncepuse să urle.

— Mă calcă pe nervi cu răgetele ei, zise, apropiindu-se de infirmieră. Dacă ar fi în grija mea, i-aş da eu motive de urlete.

— Ei, e numai numărul zece! răspunse fata, aranjându-şi mecanic buclele blonde ce ieşeau de sub boneta albă încadrându-i chipul drăgălaş. Întotdeauna face aşa când e furtună. Mai bine ar muta-o într-o celulă căptuşită.

— Mai bine ar injecta-o, încercă îndesatul. Mă îngrozeşte, pur şi simplu. Dacă ştiam cum e pe-aici, n-acceptam postul ăsta.

— Ei, nu mai face atâta caz, joc, i-o reteză infirmiera, fără a-i arăta vreun strop de înţelegere. La ce te aşteptai într-un azil de

nebuni?

— În niciun caz la aşa ceva, decise Joe, clătinând capul. Sunt cu nervii în piuneze… Dar despre smucita de la cincisprezece, care azi dimineaţă a încercat să-mi scoată ochii, ai auzit?

— Toată lumea e la curent, îl luă peste picior infirmiera. Se pare chiar că tremuri ca o frunză.

— Ei, era o modalitate de a-l tapa pe doctorul Travers de un deget de coniac, se strâmbă Joe. Iar nemernicul ăla mi-a vârât sub nas flaconul cu săruri. Rămase tăcut câteva clipe, rumegându-şi ranchiuna, după care continuă: I-auzi ce mai vânt! Parcă nu era locul ăsta destul de sinistru şi făr' ca vântul ăsta să geamă ca sufletul unui blestemat.

— Asta ai citi-o precis prin vreo carte, îl puse la punct infirmiera. Mie îmi place foarte mult vântul.

— Atunci, ţi-l cedez, făcu Joe, acru.

Strigătele nebunei se schimbară brusc: acum erau hohote de râs strident, ascuţit, fără urmă de veselie, fără vreo emoţie, lipsit de viaţă. Pe fundalul dezlănţuirii de afară, îţi dădeau fiori.

— Tot aşa-ţi place şi râsul ăsta?… replică Joe, cu gura uscată şi privirea încărcată de nelinişte.

— Te obişnuieşti, hotărî infirmiera, cu sânge rece. Nebunii sunt ca şi copiii: încearcă pur şi simplu să se exprime într-un fel.

— Se descurcă bine, ar putea să fie mândră.

După o pauză infirmiera întrebă:

— Eşti liber acum?

Joe o cercetă gânditor, jumătate amical, jumătate ironic.

— Asta vrea să fie o invitaţie? se apropie el.

Infirmiera izbucni în râs.

— Mi-e teamă că nu, Joe, spuse cu părere de rău. Mai am de servit încă cinci platouri cu cina. Asta mi-ar putea lua vreo oră, cel puţin.

Joe pufni, cu ochii fixaţi pe platou.

— Da' ştiu că le dau mâncare bună! făcu, luând cu linguriţa un bastonaş de rădăcină de ţelină. Până să vin aici, îmi închipuiam că li se azvârle carne crudă printre gratii de fier! (Muşcă din ţelină, începând să clefăie.)

— Ia, nu mai pune mâna pe mâncarea bolnavei mele! exclamă

infirmiera. Ce maniere sunt astea? Pe-aici nu merge cu aşa ceva.

— Ei bine, a mers, zise Joe fără să se jeneze, şi a fost foarte bun. De altfel, nu stă ea într-o fărâmă de ţelină, cu tot platoul ăsta îndesat.

— Aşa deci, văd că eşti pe faţă!

Joe îi aruncă o privire superioară:

— Ştii, mie îmi scapă foarte puţine lucruri. era cu urechea lipită de gura cheii, în timp ce doctorul Travers zbiera la telefon. Şase milioane de dolari! Atât i-a lăsat Blandish, nu-i aşa? Scoase un şuierat în surdină, printre buze: Ia gândeşte-te puţin… Şase milioane de dolari!

Infirmiera luă platoul:

— Trebuie să-mi văd de treabă. Deci, nu te văd astă seară? îi aruncă o privire maliţioasă. Te-ai hotărât să-ţi pierzi seara în pat?

— Joe o dezbrăcă din privire.

— O.K! Atunci, la opt, dar vezi, să nu mă faci să aştept. O să ne cuibărim într-o maşină, în garaj. În cel mai rău caz, s-ar putea să te învăţ să conduci! îi făcu cu ochiul. Oricum, e mai folositor decât un gin-rummy! (Se îndepărtă cu pasul greoi, de tip îndesat, preocupat de propria persoană, indiferent la cucerirea pe care tocmai o făcuse.)

Infirmiera îl urmări, oftând, în timp ce alegea de pe un lanţ subţire prins de centură cheia camerei. La primul etaj, femeia reîncepu urletele. Părea că şi-a refăcut puterile, întrucât ţipetele reuşiră să acopere răpăiala ploii pe acoperiş. Vântul, domolit după rafalele de până atunci, gemea, şuierând prin şemineu. O uşă se trânti cu zgomot, undeva în spatele clădirii.

Infirmiera răsuci cheia în broască, pătrunzând într-o odăiţă sumar mobilată. O măsuţă metalică, lângă fereastră, şi un fotoliu în faţa uşii, ambele fixate pe podea. Un bec veşnic atins atârna din tavan, fără abajur, protejat de un soi de coşuleţ de sarmă. Pereţii, vopsiţi într-un bleu foarte palid, erau căptuşiţi cu o dublură groasă. Lipit unul din pereţi, departe de uşă, se afla patul, în care o formă feminină părea să dormiteze.

Infirmiera, neatentă, cu gândul încă la Joe, probabil, depuse platoul pe masă, apropiindu-se de pat:

— Trezeşte-te! spuse scurt. Asta nu e oră de somn! Hai, scoală-te, că am adus cina.

Forma de sub cuvertură nu reacţiona şi, fără vreun motiv

aparent, infirmiera fu cuprinsă de neliniște.

— Dar scoală-te odată! Ei, asta-i bună! repetă ea pe un ton mai dur, împungând cu degetul silueta imobilă.

Nu întâlni însă decât moliciunea pernei și realiză pe loc… O trecură fiorii, în timp ce smulgea cuvertura de pe pat. Într-o clipă percepu forma rulată din cuvertură și pernă, aranjată în pat în felul bolnavei sale însă, în același moment, degete de fier ieșind de sub pat îi imobilizară gleznele, trăgând-o cu putere, ceea ce o făcu să cadă pe spate. Spaima îi încleștă buzele, înnabușind strigătul declanșat de senzația căderii. Câteva secunde, care i se părură o eternitate, se zbătu energic, încercând să se echilibreze, apoi capul și umerii loviră podeaua acoperită de covor, cu o violență care o ameți. Rămase un timp nemișcată, prostită, nereușind să judece, după care senzația că se află singură, fără apărare, cu o nebună periculoasă trezi în ea curajul disperării, cu care încercă să se ridice. Vag, i se păru că o formă fără contur era aplecată deasupra ei și un scâncet de groază îi scăpă când realiză că mușchii refuzau să o asculte. Brusc, platoul cu mâncare o plesni violent peste față.

Nebuna de la etajul întâi începu iară să râdă, stupid, chicotit. Te ducea gândul la râsul hienei. Joe, cu capul aplecat, de parcă se aștepta să primească un ciomag în creștet, grăbi pasul pe culoar, coborând scara ce ducea spre subsol. Se simți fericit să ajungă în camera pe care o împărțea cu Sam Garland, șoferul doctorului Travers. Garland, numai în cămașă, era întins pe patul său de campanie. Chipul său fălcos era îndreptat în sus, spre tavan, cu ochii închiși.

— Ce mai noapte! exclamă, când Joe intră. Nu-mi amintesc să mai fi avut una la fel anul ăsta!

— Nu mai lugubră ca asta, într-adevăr! întări Joe, trântindu-se într-un fotoliu de lângă șemineu. E sus una care zbiară și râde, de-ți face pielea găinii. Mi-a distrus nervii.

— Am auzt-o. Ce-ai zice dacă ar scăpa vreodată și s-ar fofila pe aici, în timp ce dormim? Garland își ascunse cu greu zâmbetul: Zi, Joe, te-ai gândit la asta? Ar putea veni aici, în întuneric, cu un cuțit de bucătărie, să ne taie gâtul. Atunci chiar c-ar avea de ce râde, nu?

Joe însă nu-l mai asculta; aplecat în față, se holbba fix la ușă.

— Ce te-a apucat? se miră Garland.

— E careva la uşă! murmură Joe.

— Poate e Borris Karloff, zise Garland, căruia zâmbetul îi dispăruse. Ia aruncă o privire, Joe. Vezi cine e!

— N-ai decât să te uiţi şi singur. Eu nu ies de aici nici pentru o sută de dolari.

Rămaseră nemişcaţi, amândoi.

Se auzi cum cineva încerca uşa, iar podeaua scârţâi…

Brusc, zgomotul unor paşi grăbiţi pe culoar îi făcu să sară în sus. Garland azvârli cât colo cuvertura, iar Joe răsturnă scaunul.

Trecură câteva clipe, apoi uşa de la intrare se trânti, şi culoarul fu invadat de un vârtej de aer rece.

— Cine a fost? întrebă Joe, reluându-şi locul pe scaun.

— Pur şi simplu, a ieşit careva, cap sec ce eşti! mârâi Garland. Revenind la poziţia comodă, întins pe pat, continuă: Ce te-a apucat? Dacă nu te-astâmperi o să-mi mănânci ficaţii.

Joe îşi trecu degetele prin păr.

— Hm! Nu ştiu ce naiba, în seara asta mă simt aiurea, recunosc. Fata aia care urlă, plus furtunba de-afară…

Continuă să ciulească urechea, cu privirea ţintă la uşă.

— Ai devenit ipohondru, zise Garland. dac-o ţii tot aşa, în curând o să trebuiască să te încuie într-o celulă.

— Ia ascultă! făcu Joe. Acum auzi? E câinele. I-auzi!

Undeva prin grădină, un câine urla sinistru, iar vântul deforma sunetul, transformându-l într-un soi de plânset.

— În fond, de ce n-ar plânge şi un câine dacă aşa îi vine lui, oftă Garland, care nu se mai simţea în largul său.

— Da, dar nu aşa! reluă Joe, crispat. Un câine nu urlă aşa decât dacă e foarte speriat. Ceva l-a îngrozit.

Ascultară schelălăitul jalnic şi, deodată, Garland simţi cum îl apucă şi pe el tremuratul.

— Na, că m-a apucat şi pe mine! se răsti. Se ridică să se uite pe fereastră, la întunericul brăzdat de ploaie. Nu se vede nimic. Hai, ieşim? Să-i dăm, cel puţin, motiv să urle cum trebuie.

— Eu, unul, nu, zise Joe. Nu pe întunericul ăsta… nici pentru un regat.

Un nou zgomot, sunetul strident al unui clopot, îl făcu să sară în

picioare.

— E alarma! strigă Garland, îmbrăcându-şi rapid haina. Hai, Joe, mişcă-te mai repede!

— Alarma? zice Joe, cu un aer de tembel. Simţea un fior de gheaţă pe şira spinării, până la rădăcina părului de pe cap. Ce alarmă?

— Vreun nebun care a scăpat! urlă Garland, împingându-l pe Joe din uşă. Îţi place sau nu, acum va trebui să ieşi.

— Asta am auzit mai devreme… De asta urla câinele! zise Joe, fără să grăbească pasul.

Garland însă alerga deja pe culoar, aşa că, îngrozit de gândul că rămânea singur, se grăbi să-l ajungă. Mai puternic decât rafalele de vânt şi ploaie, urletul câinelui reîncepu.

Kamp, şeriful, mătură cu un gest apa ce şiroia de pe pălăria sa neagră, urmând-o pe infirmieră în biroul doctorului Travers.

— Aşadar, ceva în neregulă pe-aici, doctore? întrebă, strângând mâna tipului înalt, colţuros, care venea în întâmpinarea sa. Unul dintre bolnavii de pe-aici şi-a luat tălpăşiţa, hai?

Travers încuviinţă din cap. Ochii adânciţi în orbite trădau spaima.

— Oamenii mei sunt deja în căutarea ei, însă avem nevoie de toată susţinerea posibilă. E o treabă delicată: fugara este periculoasă.

Şeriful Kamp se trase de mustaţa blondă, roşcată din cauza tutunului mestecat. Ochii săi spălăciţi exprimau surpriza.

— Chestia e legală? întrebă.

— Mă aflu într-o situaţie extrem de delicată, continuă Travers. Dacă povestea ajunge în presă sunt ruinat. Este exact singura bolnavă pe care nu aveam voie s-o las să evadeze.

— Am să te ajut cu tot ce pot, doctore, zise Kamp, aşezându-se. Contează pe mine.

— Ştiu asta, acceptă Travers, străbătând biroul dintr-un capăt în celălalt. Brusc, începu: Bolnava e moştenitoarea lui John Blandish. Asta îţi spune ceva?

Kamp ridică sprâncenele:

— John Blandish? Numele ăsta mi-e familiar. Nu cumva vorbeşti despre milionarul a cărui fată a fost răpită acum vreo douăzeci de ani?

— Exact. Trebui s-o găsim înainte ca să-şi dea careva seama că a scăpat. Gândeşte-te la tam-tam-ul făcut în jurul morţii lui Blandish, anul trecut. Dacă povestease-ncurcă, totul va reîncepe şi nu-mi mai rămâne decât să închid dugheana.

— Linişteşte-te, doctore, spuse calm Kamp. O s-o prindem. se trase iarăşi de mustaţă, înainte de a continua. Spui, aşadar, că e moştenitoarea bătrânului Blandish. Ce nevoie avea şi ăsta să-şi lase banii unei nebune? Nu mi se pare deloc cu cap treaba asta!

— E nepoata lui… nelegitimă, spuse Travers cu glas scăzut. Asta, cu titlul absolut confidenţial.

— Ce spui? făcu Kamp. Îndreptând brusc pieptul.

— Fata lui Balanţiish a fost răpită de un degenerat, un ucigaş nenorocit, spuse Travers, după un moment de ezitare. A rămas în mâinile lui luni întregi înainte de a fi găsită şi îţi aminteşti, s-a sinucis; s-a aruncat pe fereastră chiar înainte ca taică-său să sosească. A murit datorită rănilor.

— Mda, ştiu toate astea, îl opri Kamp, nerăbdător.

— Însă ceea ce nu ştii e că înainte să moară a născut o fată. Tatăl copilului era ăla care a răpit-o, Grisson!

Kamp scoase un şuierat.

— Iar bolnava dumitale… e fetiţa aceea care între timp a crescut, nu-i aşa?

Travers încuviinţă:

— Fata, Carol pe numele ei, seamănă bucăţică ruptă cu maică-sa, aşa încât Blandish n-a fost în stare să-i suporte prezenţa şi a încredinţat-o spre creştere unor părinţi adoptivi. N-a venit s-o vadă niciodată, însă a avut grijă să nu-i lipsească nimic. Faptul că taică-său era un maniac periculos o făcea şi pe Carol suspectă, dar în primii opt ani de viaţă nimic n-a trădat la ea moştenirea vreunei tendinţe criminale de la el. În orice caz, a rămas sub supraveghere permanentă şi, de pe la zece ani a încetat să se mai joace cu ceilalţi copii, devenind posacă, deseori victima unor crize de furie de o rară violenţă. Totul i-a fost adus la cunoştinţă lui Blandish, care a angajat imediat o infirmieră specială pentru ea. Crizele ei de furie se îndesau aşa că, în scurt timp, şi-au dat seama că nu o mai puteau lăsa în compania unora mai slabi ca ea. Când a împlinit optsprezece ani, a trebuit s-o interneze. De-atunci – asta era acum trei ani – se află la mine în tratament.

— Spui că e „periculoasă"; ce înţeleg exact prin asta?

— Ei, e greu de spus. A trăit tot timpul sub observaţia specialiştilor, care au rămas mereu sceptici. N-aş vrea să crezi că e în permanenţă violentă sau periculoasă. Nimic mai greşit decât asta! de fapt, în cea mai mare parte a timpului, e o fiinţă încântătoare, adorabilă chiar. Luni întregi se comportă perfect normal, făcând ca ţinerea ei între gratii să pară culmea absurdului şi-a răutăţii. Pentru ca, fără cel mai mic avertisment să atace deodată pe primul care îi iese în cale. E un soi ciudat de nebunie, o formă de schizofrenie… Văzându-l pe Kamp rămas cu gura căscată, încercă să-l lămurească: o dedublare a personalităţii, dacă vrei, cam ca Jekyll şi Hyde. Ca şi când un arc de oţel s-ar declanşa fără avertisment în capul ei, transformând-o într-o nebună furioasă, cu porniri criminale. Cum spun, necazul cel mare e că niciun semn de atenţionare nu precede criza. Dacă aceasta se declanşează, atunci Carol va sări în capul oricui, cu o violenţă şi forţă extraordinare. Când e în criză, are o forţă care o face în stare să lupte cu orice bărbat.

— A omorât vreodată pe cineva? întrebă Kamp, continuând să se tragă de mustaţă.

— Nu, însă au fost două incidente destul de urâte care au hotărât internarea ei. Ultimul s-a petrecut într-o zi când l-a zărit pe unul bătând un câine. Ea iubeşte foarte mult animalele şi, înainte ca infirmiera să poată schiţa vreun gest, a sărit pe ăla mutilându-i faţă cu unghiile. Are nişte mâini redutabile, iar tipul ăla a pierdut un ochi în aventura respectivă. Abia au reuşit infirmiera şi câţiva trecători să-l scoată din mâinile ei. L-ar fi omorât, cu siguranţă. I-a intentat un proces, şi-a trebuit s-o interneze. Treaba a fost muşamalizată, dar l-a costat pe Blandish o sumă frumuşică. (Travers îşi trecu degetele prin păr, scuturând capul.) Iar acum e liberă să umble pe unde trăsneşte prin cap… şi toţi cei care o întâlnesc, fără să ştie cu cine au de a face, habar nu au ce riscă.

— Fir-ar să fie! iată o perspectivă extrem de neplăcută! exclamă Kamp. Şi s-o mai cauţi şi prin furtuna asta afurisită care îngreunează treaba!

Trebuie găsită şi încă repede, fără prea mult tapaj, zise Travers. Probabil ştii că testamentul lui Blandish tocmai a fost validat, şi administrarea averii va trebui încredinţată unor curatori. E vorba de

vreo şase milioane de dolari. Aşa că, dacă se află că fata – Carol – tocmai a-ntins-o şi bântuie prin împrejurimi, prima hahaleră apărută va încerca să pună gheara pe ea, pentru a umfla şi banii.

— Dar dacă averea e administrată de curatori, banii nu mi se par în siguranţă, nu?

— Nu neapărat. Lgistaţia în vigoare în statul ăsta e mai ciudată: dacă un alienat scapă dintr-un azil şi rămâne în libertate patrusprezece zile, pentru a-l interna din nou va trebui să se procedeze la un nou examen medical. În plus, ţinând seama de termenii testamentului lui Blandish, dacă mititica părăseşte aşezământul şi nu este readusă aici pe sus, obţine automat dreptul de a dispune integral de averea lui papa, curatorii fiind, în această situaţie, suprimaţi. Vezi dumneata, Blandish n-a vrut să admită niciodată că nepoata lui este într-o stare incurabilă. Tocmai de aceea a redactat testamentul aşa cum a făcut-o. Cred că a avut remuşcări că nu s-a interesat de ea încă de când fata era bebeluş şi a încercat astfel să se răscumpere.

— Aşadar, dacă în timp de patrusprezece zile nu e găsită, n-o vei mai putea aduce aici, este?

— Nu mai înainte ca un tribunal să se pronunţe în favoarea reinternării… pronunţare ce va trebui însoţită de un certificat parafat de doi medici… în acest caz nemaiţinându-se seama de certificatele anterioare! Deci Carol va trebui să le lase impresia că trebuie internată pentru alienare mentală… chestie care ar putea deveni imposibilă, dacă ea trece graniţa dintr-un stat în altul.

— Se pare, într-adevăr, că va trebui să punem mâna pe fată urgent, zise Kamp. Are ceva bani la ea?

— Nu ştiu sigur. Nu cred.

— Ai vreo fotografie de-a ei?

— Nu cred că există nici măcar una.

— Atunci fă-mi o descriere a ei, oftă Kamp, scoţând din buzunar un carneţel jerpelit.

Travers se întunecă: Fata nu e prea uşor de descris, dacă vrei s-o faci mai exact. să vedem: aş spune că are cam un metru şaizeci şi cinci, părul roşcat, ochii mari, verzi. E extraordinar de frumoasă, cu un trup bine proporţionat, plină de eleganţă. I se întâmplă să te privească uneori într-un fel mai aparte, pe sub pleoapele pe jumate închise, ceea ce o face să pară răzgâiată, dezagreabilă. Are un mic tic nervos în colţul

drept al gurii, de altfel singurul semn extern al tulburării ei mentale.

Kamp mormăi, scriind de zor în carneţelul său: vreun semn particular?

— O cicatrice în formă de stea pe încheietura mâinii stângi. Când a ajuns aici, a încercat să-şi taie venele, într-o criză nervoasă. Ce are ea mai remarcabil este părul! Cele mai roşcate bucle pe care le-am văzut vreodată, cu adevărat roşcate, nu spre castaniu. O nuanţă absolut excepţională.

— Cum era îmbrăcată când a întins-o?

— S-a constatat că lipsesc o rochie de lână albastru-închis şi o pereche de pantofi solizi, comozi la mers. În plus, şoferul meu mi-a atras atenţia că trenciul lui, care se afla atârnat pe culoar, lângă uşa de la camera ei, a dispărut. De unde concluzia că ea l-a luat.

Kamp se ridică

— O.K! Acum putem porni la treabă. O să cer poliţiei să pună sub observaţie toate drumurile, în vreme ce noi vom organiza o supraveghere a împrejurimilor, de pe înălţimi. Nu-ţi face sânge rău, doctore. O s-o găsim.

Numai că, în timp ce privea maşina şerifului îndepărtându-se pe alee, doctorul travers avu presimţirea că n-o vor mai regăsi.

Camionul încetini, apoi opri, în faţa dughenei lui Andy. Nick Burns coborî cu greu din cabină, bâjbâind printre băltoace, cu capul plecat, încercând să se ferească de ploaie şi vânt; împinse uşa şi, căutând orbeşte drumul prin zăpuşeala apăsătoare a încăperii, împuţită de fumul de ţigară, dădu de-o masă, departe de tejghe.

Andy, patronul, pufos de gras, îl întâmpină vesel:

— Bună seara, Nick. ce plăcere să te revăd! Arăţi istovit, băiete! Sper că nu vrei să pleci mai departe în noaptea asta, nu? Mulţi dintre amici rămân pe aici. Am loc şi pentru tine.

— Tre’ s-o cărăbănesc, zise Nick, tras la faţă de oboseală, cu ochii pe jumate închişi. Dă-mi numai o cană cu cafea, Andy, şi întinde-o! Tre’ să fiu la Oackville, mâine.

— Eşti într-o dungă, reluă Andy, cu un aer dezgustat. Dispăru, revenind aproape imediat cu cafeaua. Voi, camionagiii, sunteţi o gaşcă de ţicniţi! De ce să nu dormi niţel? Pun pariu că sunt zile întregi de

când n-ai mai văzut un pat.

— Aşa e, se ridică Nick. Ploaia asta îmi provoacă junghiuri. I-auzi, ascultă şi tu puţin.

— Aşa o ţine toată noaptea. Ai grijă de tine, omule!

— Bine, salut! Pe data viitoare, dacă am baftă să mai găsesc vbreo încărcătură.

— Găseşti tu, făcu Andy, cordial. Cască ochii sus, pe munte. Adună banii aruncaţi de Nick pe masă. Cu bine, Nick!

După zăpuşeala cafenelei, în cabina strâmtă a camionului era frig de-a binelea, şi asta îl trezi pe Nick. Porni şi ambală motorul, afundând cu zgomot camionul în bezna udă. Brusc, se aplecă înainte studiind atent drumul, prin parbriz. În lumina farurilor apăru o fată, pe marginea şoselei. Părea insensibilă la ploaia care o biciuia şi nu se mişcă la vederea camionului.

Instinctiv, Nick strivi frâna de podea, oprind camionul lângă tânără. Acum ea se afla în afara rezei farurilor, greu de distins, însă şi aşa îşi putea da seama că nu avea nimic pe cap, iar ploaia îi şiroia prin păr. Apariţia îl intrigă pe Nick.

— Vrei să urci? urlă, încercând să acopere vântul. Deschise portiera.

Fata rămase nemişcată; Nick îi putea observa paloarea de pe chip şi avu senzaţia clară că ochii invizibili îl examinau.

— Vrei să urci? repetă. Ce faci pe-aici? Nu vei în ce hal plouă?

— Nenorocită vreme, încercă el să lege o conversaţie. Nenorocită rău! În lumina slab a tabloului de bord, băgă de seamă că necunoscuta purta un pardesiu bărbătesc.

— Da, o noapte mizerabilă.

— Zău că da! repetă Nick, încă nedumerit. Dădu drumul la frână, motorul hârâi la schimbarea vitezei, iar în faţă şoseaua apăru lucioasă de ploaie, în timp ce camionul înainta în noapte.

I se păru că aude, departe, bătaia unei sonerii clopot.

— Ce-o fi asta? întrebă el, ciulind urechea. S-ar părea că e un clopot.

— E semnalul de armă de la azil, spuse fata. Asta înseamnă că vreunul a avut norocul să o şteargă. Începu să râdă înfundat, un râs subţirel, metalic, care-l enervă pe Nick.

Bătaia funebră a clopotului îi urmărea parcă, purtată de vânt.

— Vrei să zici că vreunul din glumeţii de-acolo a reuşit să fugă? întrebă, surprins, Nick. Se aplecă mai atent în faţă, ca şi când s-ar fi aşteptat ca de prin tufişuri să sară urlând vreo siluetă agitându-se spre camion… Pun pariu că te-ai bucurat când ai văzut că am oprit, este? Încotro mergi?

— Nicăieri! veni răspunsul fetei. Se aplecă, la rândul ei, în faţă, încercând să vadă ceva prin parbrizul şiroind de ploaie. Lumina chiară abordului cădea pe mâinile ei fine, cu degete lungi. Nick remarcă la încheietura stângă urma adâncă a unei cicatrici. „Aproape de arteră", constată. „Probabil că s-a speriat grozav când i s-a întâmplat".

— Nicăieri? repetă, râzând. Asta-i al dracului de departe!

— Nu vin de nicăieri, nu mă duc nicăieri şi sunt nimeni! spuse fata. O anume amărăciune răzbătea din glasul ei dur şi plat.

— Un fel ca oricare altul de a-mi sugera să-mi văd de treburile mele! reflectă Nick, continuând: Nu era o curiozitate. Eu mă duc la Oackville, dacă asta îţi poate fi de folos.

— E bine, spuse, indiferentă, cufundându-se în muţenie.

Drumul începea să urce, făcând motorul să se încălzească şi să se umple cabina de o căldură înăbuşitoare. Nick continuă să conducă, dar, pe măsură ce urcau, somnul îl toropea. se simţea cuprins de senzaţia de moleşeală pe care o ai când stai undeva, lângă foc. Trupul său avea nevoie de somn, ideile îşi pierdeau luciditatea; continua să conducă precum un automat, uitând de fata de-alături, pe care hârtoapele drumului o zgâlţâiau ca pe o păpuşă de cârpă.

În patru zile, abia dormise şase ore şi se simţea la capătul puterilor. Ochii i se închideau continuu, însă ţinea capul ţeapăn, încercând să reziste şi având pleoapele întredeschise.

Dar, brusc nu mai putu! Capul îi cazu pe volan. Se trezi dintr-o tresărire, înjurând printre dinţi. Şoseaua părea că îi aleargă în întâmpinare, iar la lumina farurilor iarba era de un vrede minunat. se cramponă cu putere de volan, camionul alunecă, iar roţile scrâşniră. Pneurile exterioare călcară taluzul de iarbă, înainte de a reveni lin pe asfalt. Încărcătura de lădiţe de grape-fruit se clătină periculos sub prelata din pânză cauciucată. Vreme de o clipă, ce i se păru un coşmar, Nick crezu că s-a zis cu camionul, îş să acesta îşi recăpătă echilibrul, continuând să înainteze pe drumul denivelat.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă cu inima gata să-i sară din piept, îmi cer scuze. Cred că am aţipit o clipă.

Se uită la fată cu coada ochiului, aşteptându-se s-o vadă moartă de spaimă, însă ea contemplă aerul nopţii prin parbriz, liniştită de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu ţi-a fost frică? Întreb, oarecum enervat s-o vadă atât de calmă. Era cât pe-aci s-o luăm pe de lături!

— Am fi murit, nu-i aşa? întrebă încet necunoscuta. (Abia reuşea s-o audă, din cauza rafalelor de vânt ce loveau caroseria.) Ţi-ar fi fost frică să mori?

Nick se strâmbă.

— Niciodată să nu vorbeşti de asta într-un camion. Asta aduce ghinion. Sunt şoferi care-şi lasă zilnic oasele pe-aici, zise, ciocănind cu degetul în lemnul tabloului de bord. Încetini, pentru a face un viraj scurt. Începea drumul de munte.

— De acum, o să cam derapeze, comentă, puţin ridicat de pe scaun, ca să ţină mai bine volanul în mâini. Fii atentă, să vezi drum nenorocit de acum încolo.

În dreapta, ca un adevărat perete de granit, muntele, iar în stânga o prăpastie abisală terminată în valea din care veneau. Nick schimbă viteza trecând într-a doua. Camionul începu să urce lent panta abruptă, în urletul motorului.

— Să vezi ce ne zgâlţâie vântul în porţiunea care vine! strigă Nick. Aveau impresia că erau cuprinşi de o forţă nevăzută care li se opunea. Undeva, în faţă, auzeau cum cad bucăţi mari de rocă, zdrobindu-se tocmai jos, pe fundul văii, cu zgomot amplificat.

— Suflă de jos, din vale, loveşte muntele şi se-ntoarce. Am mai făcut drumul ăsta odată, anul trecut, tot pe un vânt ca ăsta, şi-am rămas şi-n pană.

Fata nu spuse nimic, nici măcar nu întoarse capul.

Ciudată, păsărica asta, gândi nick. Aş fi vrut s-o pot vedea mai bine. Nu pare s-arate rău.

Se legănă pe scaun, strângând volanul în mâini.

„Sunt nimeni şi vin de nicăieri…". Ce mai declaraţie! mai mult ca sigur c-a intrat în vreo belea. Poate că a-ntins-o de-acasă! Clătină din cap. Pasagera începea să-l obsedeze.

Până la virajul următor însă, uită de toate cele ce nu ţineau de

condusul camionului. Brusc, vântul se prăbuşi peste ei cu sălbăticia turbată a unei fiare. Motorul muri, iar camionul îşi opri înaintarea. Cuprins parcă de tremurături, ai fi zis că tocmai se aruncaseră cu capul înainte într-un perete, în timp ce încercau să forţeze, cu faţa spre vânt, primind în plin biciuirea rafalelor. Valuri de ploaie se revărsau peste parbriz. Imposibil de văzut ceva afară, din cauza potopului de apă ce cădea cu zgomot de tunet peste camion.

Înjurând cumplit, Nick porni camionul şi demară. Camionul se smuci, zdrăngănind din toate încheieturile, cu zgomot de fier vechi. Trosc! O stivă de lădiţe se smulse de sub prelata care plesnea în vânt şi se strivi de şosea.

— Rahat! mugi Nick. A luat-o încărcătura din loc!

Lădiţele continuau să cadă. Porni cu spatele, prudent, urmând virajul de-a lungul peretelui muntos. camionul răspundea greu la coenzi şi simţi roţile din spate desprinzându-se de sol.

— Cădem peste parapet, gândi, paralizat de frică. Ar fi vrut să deschidă portieră şi să sară, să-şi salveze pielea, însă nu se putea să abandoneze camionul şi încărcătura.

Alunecau către marginea drumului, încercând cu disperare să reziste derapajului. Nick apăsă pedala, strivind-o de podaea ca pe-o ciuppercă, iar roţile se blocară, azvârlind camionul într-un salt înapoi. Virajul fu luat în trei roţi, a patra rotindu-se deja în gol, însă se opriră în peretele stâncos. Trase frâna de mână, scoase cheia din contact, nevenindu-i să creadă că scăpaseră cu bine, şi se prăbuşi în scaun, cu gura uscată şi muşchii încă încordaţi.

— Asta e ceva! murmură, împingându-şi şapca pe ceafă şi trecându-şi mâneca peste fruntea leoarcă de transpiraţie. Doamne! Am scăpat ca prin urechile acului!

— Ce faci acum? întrebă fata, care tot timpul rămăsese imobilă.

Nu era în stare nici să mai vorbească, aşa încât sări din maşină şi fugi prin ploaie, să vadă stricăciunile din spate.

În lumina săracă, putu să vadă lădiţele cu fructe împrăştiate pe tot drumul. Unele se desfăcuseră în cădere, şi o grămadă de globuri galbenem strivite, luceau pe jos, în ploaie… „Nu-mi rămâne decât să aştept dimineaţa, gândi, prea copleşit pentru a mai putea măcar să se enerveze. Nimic altceva de făcut”. Era în pană, pe munte, cu încărcătura pierdută, exact ca anul trecut.

Din beznă apăru necunoscuta, ca o fantomă în lumina farurilor, făcându-l să tresară.

— Am rămas în pană, bâigui. Urcă-te înapoi în cabină. Eu am să aprind semnalul de avarie, timp în care o să încerc să adun din lădiţele de pe drum.

— Nu continuăm drumul? întrebă ea, apropiindu-şi chipul de-al lui, pentru a se face auzită, în vijelia aceea.

— Nu! zbieră el, cuprins brusc de enervare. Urcă-te în camion, pentru Dumnezeu! Şi mai lasă-mă în pace!

Îi întoarse spatele, prea absorbit de senzaţia de dezastru pentru a se mai ocupa de ea. Aprinse semnalele de avarie, protejându-le de vânt şi, în lumina lor albă, putu să examineze încărcătura distrusă de pe şosea.

Curăţă în grabă drumul, grăbindu-se parcă să scape de un coşmar. Ud până la piele şi epuizat, se strecură cu greu în cabină.

Fata îi luase locul la volan, însă nu îndrăznea să-i spună să se dea la o parte, aşa că se înghesui în colţul celălalt, rămânând cu ochii închişi.

Mai înainte de a putea hotărî ce urma să facă dimineaţă sau să apuce să evalueze paguba, capul îi căzu în piept, pleoapele ca de plumb, i se închiseră, şi adormi.

Visa cum conducea camionul, sub soarele ce strălucea pe cer. Vântul sufla uşor prin fereastra coborâtă a portierei, iar maşina cobora deja versantul, luând virajele pe nesimţite. Era grozav să conduci astfel. Nu mai simţea nici urmă din oboseala sa veşnică, dimpotrivă, se simţea foarte bine, motorul sforăia regulat, iar acul kilometrajului oscila uşor cam pe la o sută zece. Îi avea lângă el pe Connie, nevastă-sa şi pe mititelul lor. Râdeau amândoi, admirându-i îndemânarea cu care învârtea volanul. Puştiul striga la el să conducă mai repede ca vântul – ca la curse –, iar camionul părea că zboară pe deasupra drumului, cu graţia şi viteza unei rândunici.

Brusc, visul se transformă în coşmar. Volanul i se frânse în mâini, de parcă ar fi fost din hârtie, iar maşina făcu un salt, derapă, trecând pe deasupra bordurii drumului şi căzu în prăpastie, răsturnându-se, pentru a se prăbuşi mai în adânc… Nick se trezi, având în urechi urletele lui Connie, tremurând, cu inima încleştată de spaimă. O clipă crezu că maşina îşi continuă căderea, fiindcă motorul vibra, cu

cabină cu tot. După care realiză că maşina chiar cobora versantul muntelui, într-o viteză nebună, cu săgeata farurilor scrutând bezna din faţă. Pe jumătate paralizat de frică şi de somn, pipăi instinctiv frâna de mână, în timp ce piciorul căuta pedala, dar nici mâna, nici piciorul nu găsiră nimic… În acel moment, realiză că nu el era cel care conducea, ci necunoscuta care preluase volanul.

Până să apuce să-şi vină în fire şi să înţeleagă ce se întâmplă, la urechi îi ajunse un alt zgomot: urletul unei sirene de poliţie, în urma lor.

Acum era complet treaz, cuprins de nelinişte şi furie:

— Hei! Ia zi, nu eşti sănătoasă sau ce ai – îi urlă în ureche fetei. Opreşte imediat! Încărcătura cade din maşină, iar poliţia e în urma noastră. N-auzi? Opreşte, pentru Dumnezeu!

Fără să se sinchisească de el, fata ţinea strâns volanul, nemişcată ca o statuie, cu piciorul apăsat pe acceleraţie, forţând motorul, mai repede, şi mai repede, până când acesta începu să vibreze periculos. Sub prelată, stivele de lădiţe se balansau, lovindu-se unele de altele.

— Ai înnebunit? zbieră Nick, neîndrăznind s-o atingă, de frică să nu producă vreun derapaj, care i-ar fi aruncat în gol. Vrei să cădem în prăpastie? Opreşte odată, idioato!

Ea însă rămânea surdă la strigătele lui, iar camionul cobora cu repeziciune panta, hurducăind prin noapte, vânt şi ploaie.

În urma lor, sirena continua să urle. Nick se aplecă pe fereastra portierei, încercând să zărească ceva în întuneric, prin ploaia care-i biciuia faţa şi mâinile. Un singur far se vedea tremurând, şi Nick ghici că urmăritorul era un poliţai pe motocicletă. Se întoarse spre fată, strigând:

— Un sticlete ne urmăreşte pentru exces de viteză. O să ne-am endeze şi nici gând să scăpăm de el. Opreşte, n-auzi?

— N-o să mă prindă! spuse fata, cu glas limpede şi ascuţit, reuşind să domine zgomotul motorului şi vântului, după care începu să râdă. Iarăşi râsul acela metalic care-l mai enervase pe Nick.

— Nu fi tâmpită! reîncepu, apropiindu-se de ea. Până la urmă, o să ne lovim de ceva! Nu poţi merge cu camionul ăsta mai repede decât un poliţai! Hai, opreşte!

În faţa lor, drumul se lărgea brusc.

Asta-i bine, gândi Nick. Poliţaiul o să ne depăşească şi o să ne

bareze drumul. Cu atât mai rău pentru ea, că doar n-o să mă salte pe mine. N-am făcut nimic. Tâmpită mai e şi fata asta! Nebună de-a binelea!

Lucrurile se petrecură aşa cum prevăzuse: pârâit de motor, dâră puternică a farului şi poliţaiul îi şi depăşise. O siluetă solidă, de un negru lucios, aplecat pe ghidon, cu capul înainte.

— Acum o să fii nevoită să opreşti! ţipă Nick. O să bareze drumul, ca să ne oprească. Doar n-o să treci peste el!

— O să trec peste el, spuse liniştită necunoscuta.

Nick se holbă la ea şi înţelese că avea de gând să facă întocmai.

— Eşti cam sărită de pe fix! bâlbâi şi, brusc, inima îi zvâcni în piept: Glenview… soneria… careva reuşise să evadeze… sunt nimeni şi vin de nicăieri… O să trec peste el… Era nebună! Da! O dementă… Poliţaiul îi luase urma, încercând s-o aducă înapoi, la Glenview!

Nick se trase deoparte, cu ochii ieşiţi din orbite, de spaimă.

Totuşi, nu putea sta aşa, fără să încerce ceva. Dacă nu, fata o să-l omoare pe poliţist, o să-l omoare şi pe el şi o să moară şi ea! Măcar dacă ar reuşi să-i ia cheia din contact… Oare ar îndrăzni? Dacă ea se sperie, ar putea răsturna camionul. Se uită la geam, abia răsuflând, cu inima spărgându-i pieptul. Reîncepea urcuşul. În stânga, o barieră lungă, dintr-un trunchi de copac, vopsită în alb, servea de parapet protector, dominând cotiturile drumului. Dacă ea vira la stânga, erautermin aţi, însă dac-o întorcea spre dreapta mai aveau o şansă, slabă, ce-i drept; poate le rămânea timp să sară înainte ca rezervorul să ia foc.

Îşi dădu seama că poliţaiul le făcea semn să oprească. La spatele motocicletei clipea slab în semnal: „POLIŢIA, STOP!”

— Trebuie să opreşti, mititico! încercă disperat Nick. Nu cu tine are treabă, ci cu mine. Tu n-ai de ce să te temi.

Fata chicoti uşor, descifrând semnalul luminos. Lăsă impresia că ţinteşte motocicleta. Nick realiză că poliţistul încetinise, iar camionul mergea drept spre el. Farurile îi luminau spatele. Dobitocul! Gândi. Ar trebui să ştie că fata e nebună. Să-şi închipuie că o să tresacă peste el. Se aplecă pe geam, încercând să strige la silueta curbată, aflată în faţa lor:

— Dă-te la o parte! O să te strivească, idiotule! Dă-te de acolo! O să treacă peste tine!

Vântul îi împrăştie vorbele, iar zgomotul furtunii şi al motocicletei făcea ca poliţistul să nu-l audă. Redusese şi mai mult viteza, rămânând exact pe mijlocul drumului. Farurile îl luminau, iar botul camionului ajunsese cam la doi metri de roata din spate a motocicletei.

Nick, cuprins de panică, se întoarse să smulgă chiea din contact, însă unghiile ei ca nişte gheare îi însângerară obrazul. În încercarea de a se feri, lovi cu capul peretele de fier al cabinei, în vreme ce camionul, alunecând de spate, încălecă taluzul de iarbă, revenind pe drum, cu o zdruncinătură. Înţepenit de spaimă şi de usturime, Nick îşi ascunse faţa în palme, sângele şiroindu-i printre degete. Când ridică fruntea inevitabilul se produsese. Poliţistul aruncă o privire în spate, simţind pericolul. Îi zări chipul plin de noroi, cu ochelarii de protecţie, săltându-se o clipă în faţa lor şi gura larg deschisă, într-un strigăt mut.

Fata apăsă cu toată puterea acceleraţia, şi un moment cee două autovehicule părura suspendate în spaţiu, motocicleta încercând să scape, iar camionul vrând s-o ajungă s-o pulverizeze. O lovitură puternică proiectă motocicleta în aer, ca pe un gunoi.

Cu tot vuietul furtunii, Nick auzi strigătul disperat al poliţistului şi zgomotele motocicletei strivite de peretele stâncos. Văzu izbucnirea flăcărilor, când aceasta începu să ardă. Percepu mai apoi o formă întunecată, coborând greoi pe drum, în bătaia farurilor.

— Atenţie! strigă, acoperindu-şi ochii cu palmele.

Poliţistul se căznea să se ridice, când camionul îl ajunse. Se produse o uşoară bufnitură, iar roata din dreapta păru că se poticneşte. O pată roşie împroşcă parbrizul, spălată rapid de ploaie. Roata din spate patină, alunecând pe ceva moale. După care drumul apăru iarăşi liber, în faţă lor.

— L-ai omorât! urlă Nick. Eşti nebună!

Fără să mai gândească, se repezi la cheia de contact, încercând în acelaşi timp să se ferească de unghiile ei. Reuşi să apuce volanul, trăgând maşina spe dreapta, s-o lovească de peretele de stâncă, însă mititica avea ceva putere. Camionul vira dintr-o margine în alta a drumului, nebuneşte, după cum luptau amândoi cu volanul.

Chipul lui Nick era acum foarte aproape de cel al necunoscutei: îi vedea ochii strălucind ca două beculeţe de semnalizare. O înjură în gând, dorind s-o lovească, însă o mişcare bruscă a camionului îi

deturnă pumnul, care abia o atinsese.

Pe moment fata scoase un soi de gâfâit, apoi lăsă volanul şi se aruncă asupra lui. Unghiile îi căutau ochii, sfâşiindu-i pleoapele orbindu-l. Se simţi inundat de sânge şi se ghemui, urlând de durere, împărţind lovituri smintite, în toate părţile, fără să vadă nimic, într-un fel de delir al suferinţei.

Nebuna se depărtă de volan, venind peste el, apucându-l gât, cu degete care strângeau îngrozitor.

Rupând balustrada albă, camionul depăşi marginea drumului. Farurile măturară inutil abisul nevăzut. Pietrele scrâşniră neputincioase la contactul roţilor cu bordura. Totul pârâia, dislocându-se. O secundă camionul rămase suspendat între cer şi pământ, pentru ca apoi să cadă, strivindu-se în fundul întunecat al văii.

Buickul cu caroserie de camionetă, cu capota sa lungă strălucind în soarele dimineţii, urca fără efort drumul şerpuit ce înconjura muntele. La volan se afla Steve Larson, iar lângă el, tolănit, fratele său Roy. Nicio asemănare nu trăda rudenia celor doi: Steve – înalt, musculos, blond, cu ochi albaştri ce parcă râdeau – avea chipul bronzat al celor ce trăiesc la aer şi la soare. Nu-şi arăta cei treizeci şi doi de ani. Purta nişte pantaloni de velur reiat şi o cămaşă de cowboy, ale cărei mâneci suflecate lăsau să se vadă musculatura braţelor arse de soare.

Roy era cel mai mare; brunet, cu un cap mai scund decât fratele său, avea buzele subţiri, foarte mobile, şi ochii mici, de culoarea agatei. Gesturile sale bruşte, aproape sacadate, trădau un om pe care nervii începeau să-l lase, datorită unei tensiuni ţinută prea mult în frâu. Îmbrăcămintea sa de orăşean elegant apărea ţipătoare în acel ţinut muntos.

Steve pornise de la crescătoria sa de vulpi, de pe înălţimea Munţilor Albaştri, spre gară, să-l aştepte pe Roy care venea de la New York. Cei doi fraţi nu se mai văzuseră de ani de zile, aşa încât Steve se întreba care ar fi putut fi motivele acestei sosiri intempestive a lui Roy. Măcar dacă ar fi existat între ei nişte relaţii mai amicale… La gară, mutra morocănoasă cu care-l întâmpinase Roy nu-l mirase pe steve, iar în primi câţiva kilometri de drum abia dacă au schimbat zece cuvinte. Roy, plini de nervi, se tot întorcea să privească în urmă, pe geam, de parcă ar fi încercat să se asigure că nu erau urmăriţi. Până la

urmă asta începu să-l agaseze pe Steve însă, ştiind cât de irascibil era fratele său, nu îndrăznea să-l întrebe ce se întâmplă.

— Arăţi bine, încercă să lege o conversaţie. Cum merge treaba la New York?

— Cum să meargă, mormăi Roy, întorcând iarăşi capul, spre geamul din spate al camionetei.

— Oricum mă bucur să te va Ad, după atâţia ani, continuă Steve, nu prea sigur de propria sinceritate. Ce te-a făcut să te hotărăşti să vi aşa, deodată? Dacă Roy ascundea ceva (lucru de care Steve era convins), întrebarea îndemna la mărturisiri.

Roy însă rămase evaziv

— M-am gândit că puţină schimbare o să-mi facă bine, răspunse, foindu-se pe scaun. La New York e prea cald acum. Contempla cu un aer posac vârfurile ascuţite, stâncoase, vizibile la orizont. Oriune te întorceai, apăreau alte piscuri, unele în spatele altora, unele cu spărturi ascuţite, altele rotunjite pe culmi, cu crevase şi creste înzăpezite, toate formând un spectacol uluitor sub razele soarelui.

— Mi se pare cam sinistru cuibarul tău! făcu Roy, impresionat fără să vrea.

— E magnific, răspunse Steve: faţă de New York o să ţi se pară o oază de linişte. Sunt la vreo treizeci de kilometri de prima aşezare, aşa că uneori trec săptămâni fără să primesc vreo vizită.

— Asta o să mi se potrivească precum o mănuşă, zise Roy. Am de gând să mă odihnesc. Se răsuci din nou în scaun, privind pe geam. Vederea lungului drum pustiu, ce se desfăşura în urma lor ca o panglică, părea să-i facă bine. Da! Cred că o să-mi convină de minune. Rămase pe gânduri o vreme, după care reluă: Asta nu înseamnă că am să-mi petrec toată viaţa acolo. Ţie îţi place să fii tot timpul singur cuc? Nu te enervează, uneori?

— Mă descurc bine, răspunse Steve. Sigur, câteodată te simţi cam izolat, dar am atâtea de făcut. Mai mult de o sută de vulpi de îngrijit, de unul singur, asta îmi dă destul de lucru. Roy îi aruncă o privire dură, ciudată.

— Şi cum faci, în pustietatea asta, când ai chef de o femeie? întrebă.

Chipul lui Steve se aspri.

— Mă mai abţin, spuse, cu ochii aţintiţi la drum. Ştia prea bine

purtarea lui Roy, vizavi de femei.

— Tu ai fost întotdeauna un papa-lapte cu femeile, bodogăni Roy. Dându-şi cu un bobârnac pălăria pe ceafă. Vrei să spui că stai aici ani întregi, fără să vezi vreo femeie?

— În primul rând, că nu-i niciun an de când sunt aici, aşa că încă n-am avut vreme să mă gândesc la asta, i-o reteză scurt Steve.

Roy mormăi pentru sine:

— Ar fi trebuit să aduc cu mine o păsărică. Am crezut că ai şi tu ceva de rezervă!

Ajunseră la o bifurcaţie.

— O luăm la dreapta, spuse Steve, ca să schimbe subiectul. Drumul din stânga duce în cealălaltă parte a muntelui, la Oackville, în josul văii. Întotdeauna e multă circulaţie pe-acolo. Toate camioanele grele, care se duc în California, trec pe la Oackville. Pe partea asta, din contră pătrundem în inima muntelui.

— S-ar părea că e un camion răsturnat acolo, sus, zise deodată Roy, arătând cu degetul.

Privirea lui Steve urmări direcţia degetului, şi acesta opri deodată camioneta. Se aplecă pe geam, urmărind panta stâncoasă ce urca pe drumul legat de Oackville, la vreo doi kilometri mai sus.

Era, într-adevăr, un camion răsturnat. Rămăsese pe-o parte, prins între doi pini.

— De ce naiba ai oprit? izbucni Roy. N-ai mai văzut camion răsturnat?

— Bineînţeles că am văzut, răspunse Steve, sărind din cabină. Am văzut chiar prea multe. Tocmai de-aia vreau să arunc o privire. Poate că e în el vreau amărât de rănit. După furtuna din noaptea trecută, e posibil ca nimeni să nu-l fi descoperit.

— Solidaritatea muntelui… făcu Roy. O.K. Vin cu tine. Abia îmi mai dezmorţesc picioarele.

După un urcuş abrupt prin iarba deasă şi fragmente de stâncă, ajunseră la maşină.

Steve sări pe camionul răsturnat, uitându-se înăuntru, prin geamul spart, în timp ce Roy, rezemat de portieră, îşi trăgea sufletul. Urcuşul îl epuizase.

— Dă-mi o mână de ajutor, strigă Steve. Sunt şoferul şi-o fată.

Par morţi, dar vreau să mă asigur. Pătrunse în cabină şi apucă mâna bărbatului. Era ţeapănă şi rece, aşa că Steve o abandonă, strâmbându-se. Ăsta e mort de-a binelea!

— Ţi-am spus eu gâfâi Roy. Hai s-o ştergem de-aici. Din locul în care stătea avea sub ochi o bună porţiune de drum. Nimic nu părea să mişte pe panglica prăfuită ce şerpuia în jurul muntelui. Pentru prima oară, după mai multe săptămâni, Roy se simţea în siguranţă.

Steve se aplecă, atingând fata lungită lângă şofer; mâna ei era caldă.

— Hei, Roy! Fata trăieşte! Nu pleca. Ajută-mă s-o scot de-aici!

Mormăind prin dinţi, Roy se căţără şi el pe cabină, privind peste umărul lui Steve.

— Hai s-o luăm din loc, zise, aruncând neliniştite spre drumul pustiu. Doar n-o să prindem rădăcini aici!

Steve săltă cu grijă trupul fetei, trecându-l lui Roy, prin portieră. În timp ce acesta o întindea pe oblonul camionului, dădu cu ochii de cadavrul şoferului.

— Dumnezeule! exclamă, sufocându-se. Uită-te la mutra tipului!

— Parcă s-a luptat cu o pisică, amărâtul! zise Steve, grăbindu-se să iasă din camion.

Roy apucă mâna fetei, ridicând-o:

— Uite-ţi aici pisica! spuse. Încă mai are piele şi sânge sub unghii. Ştii ce cred eu? Probabi şoferul a vrut să se distreze niţel, iar ea l-a înghesuit, zgâriindu-l pe faţă. aşa s-au răsturnat! O examină pe fată. Eu zic că are moacă mişto fetiţa, continuă. Pun pariu că molâul ăsta îşi făcuse planuri, crezând că a cules de pe drum o pipiţă. E o adevărată frumuseţe! îi dau dreptate boului ăstuia că a vrut să-şi facă de lucru cu ea. Tu ce zici?

— Ia-o de-acolo! spuse sec Steve. Cărară amândoi fata, întinzând-o în iarba deasă. Steve îngenunchease lângă ea, în timp ce Roy se mulţumea să privească.

— Are o rană urâtă la ceafă, constată Steve. Trebuie îngrijită imediat.

— Dă-o naibii! zise Roy cu vocea brusc plină de arţag. Las-o aici şi o să se descurce ea singură. O puştoaică autostopistă e în stare să îşi poarte de grijă. De altfel, n-avem nevoie să ne mai încurcăm şi cu o

femeie! Se va găsi, cu siguranţă, un tip care să se bucure c-a dat de ea.

Steve se uita la fată, fără să spună nimic.

— Nici vorbă nu poate fi s-o lăsăm aici, hotărî. E rănită serios.

— Atunci s-o coborâm până la drum şi s-o lăsăm acolo. O să treacă cineva şi-o s-o găsească! insistă Roy, alb la faţă, agitat. N-am niciun chef să mă amestec în povestea asta!

— Trebuie dusă şi îngrijită imediat, reluă liniştit Steve. De aici până la fermă nu e niciun loc în care am putea s-o lăsăm, aşa că o duc acasă şi apoi îl caut pe doctorul Fleming. Ai ceva împotrivă?

Chipul lui Roy devenise hidos, de-atâta furie stăpânită.

— Hai că am înţeles eu cum e treabă! exclamă. Eşti la fel ca toţi păcătoşii care-şi duc viaţa la munte! Prima fustă care a apărut te-a şi făcut să cazi în freză! auzi, să chemi doctorul! Ce vorbeşti! Cred că până adineauri mi-ai spus poveşti. Nu pierzi tu vremea, când îţi pică aşa ceva în mână!

Steve sări în picioare. O clipă, lăsă impresia că-şi va lovi fratele, însă reuşi să-şi înfrâneze furia şi, cu gura strâmbată de dispreţ, îi zise:

— Nu te-ai schimbat deloc! Însă n-o să reuşeşti să mă provoci. N-o să-ţi intre nimic în capul ăla, niciodată! Ai rămas cu un creier de licean. Se întoarse, aplecându-se spre fată; îi mişcă braţele şi picioarele, convingându-se că n-are nimic rupt, iar ea tresări.

— De ce n-o dezbraci, pufni Roy, în loc s-o pipăi atât?

Steve se făcu că nu-l aude, însă ceafa i se înroşi. Simţi sub degete pulsul agitat al fetei. Cu siguranţă avea febră.

— Ai face mai bine s-o laşi, încercă iarăşi Roy. Altfel s-ar putea să-ţi pară rău.

— Ia mai termină! se răsti steve, ridicând fata în braţe.

— O.K., dar să nu zici, pe urmă, că nu te-am prevenit, ridică indiferent din umeri Roy. Ceva mă face să cred că fata asta o să ne aducă o grămadă de necazuri. În fond, puţin îmi pasă, e treaba ta.

Steve trecu pe lângă el, coborând atent panta, înspre camionetă.

Ferma Silver Fox (Vulpea Argintie) se afla într-o vale ascunsă în inima unui masiv stâncos al lanţului Munţilor Albaştri, la mai bine de două mii de metri deasupra nivelului mării. Se putea ajunge acolo pe un drum de munte ce pornea din şosea, şerpuind cam şase-şapte

kilometri printre blocuri de stânci şi păduri de pini, sfârşind la cabana din lemn a lui Steve Larson. Casa fusese ridicată pe malul unui lac, ca o oglindă de apă, plin de păstrăvi de munte.

Cu vreun an înainte, Steve hotărâse să părăsească munca de curierat la o companie de asigurări, consacrându-se creşterii vulpilor. Pusese ceva bani deoparte şi, în momentul în care descoperise locul visurilor sale – Lanţul Munţilor Albaştri –, îl cumpără şi se instală acolo. Crescătoria era încă la început, dar Steve spera ca în scurt timp să-şi poată angaja câţiva oameni. Singurul inconvwenient real al locului era uzolarea cvasitotală: n-avea pe nimeni cu care să vorbească zile întregi, în afara câinelui.

Sosirea lui Roy ar fi putut rezolva problema, însă Steve îşi dădu seama rapid că frate-său urma să devină mai degrabă o sursă permanentă de belele, decât un partener. deja regreta venirea acestuia.

Roy recuse în revistă cabana, cu nemulţumirea citindu-i-se pe ochi şi, fără o vorbă, plecase să se tolănească pe malul lacului, lăsându-l pe Steve s-o ducă singur înăuntru pe fata încă inconştientă.

Nici nu intrase bine în casă, că Roy se şi furişase lângă Buick. Privind cu coada ochiului spre cabană, umblase la delcou, ascunzând în buzunar piesa principală, după care lăsase jos capota, îndreptându-se leneş spre verandă, ochind un fotoliu. Îşi auzea fratele umblând de colo până colo prin casă, aşa că se strecură până la salonul încăpător, cercetându-i cu o privire circulară confortul rustic. Se opri drept la dulapul cu arme, unde puştile erau protejate de o bară de fier cu un lacăt solid. Roy, încuie lacătul, strecurând cheia în buzunar.

O clipă mai târziu, Steve pătrunse în încăpere.

— Ţi-ai culcat puicuţa? pufni Roy, cu răutate.

— Cred că ajunge, da? i-o reteză Steve. Nu-mi place felul! care vorbeşti! Ţine-ţi remarcile pentru tine, te rog!

Roy îl urmări cu privirea, bombănind. Îl văzu urcându-se în camionetă şi încercând zadarnic s-o pornească. Încă se rezema cu spinarea de uşa verandei când Steve, în culmea furiei, urcă în fugă cele câteva trepte.

— Ai umblat la camionetă! strigă, oprit la câţiva centimetri de fratele său.

— Bineînţeles! Ce dacă?

O dată în plus, Steve încercă să se stăpânească:

— Ai luat ruptorul din delcou. Te sfătuiesc, cu binele, să mi-l dai imediat.

— Îl ţin eu. Te-am prevenit s-o fi lăsat pe fătuca aia acolo unde era. Acum, ţine-o în braţe. Nimeni nu va veni şi nu va pleca de aici, cât timp sunt eu prin zonă, fără permisiunea mea.

Steve strânse pumnii:

— Ascultă Roy, nu ştiu ce-ai în cap, însă n-am de gând să te las să mergi până la capăt! Dă-mi piesa aia sau ţi-o iau eu! Nu vreau să fiu rău, dar sunt hotărât să nu-ţi mai suport tâmpeniile!

— Nu, zău! făcu Roy, făcând un pas înapoi. Dar de asta ce zici? Ca printr-o scamatorie, în mâna lui apăruse un revolver. Un 38 automat cu ţeavă largă. Ţi-ai schimbat părerea? întrebă, îndreptând arma spre pieptul fratelui său.

Steve se dădu îndărăt, strângând din dinţi.

— Pe cuvântul meu c-ai înnebunit! Pune ăla jos!

— Ar fi timpul să ştii şi tu cum stă treaba! continuă Roy, cu glas sacadat, printre dinţi. Ascultă-mă cu atenţie: frate, nefrate, ideea de a-ţi trage un glonţ nu mă impresionează mai mult decât dac-aş strivi o muscă! pentru mine eşti un tâmpit fără valoare. Încearcă numai o mişcare, şi te fac strecurătoare! Se dădu îndărăt, aşezându-se pe balustradă, ţinând neglijent revolverul între degete. Mai vreau să ştii încă de pe acum că mă aflu într-o situaţie cât se poate de împuţită şi şsta-i motivul pentru care mă aflu aici… la capătul pământului şi nimănui n-o să-i treacă prin minte să mă caute! Nu va veni niciun doctor Fleming care să povestească la toţi nenorociţii că m-au văzut la tine. Asta e, că-ţi place sau nu, mititica aia şi cu tine să rămâneţi aici, până când eu o să fiu pregătit s-o întind. Nu încerca să faci pe şmecherul, fiindcă puşcociul meu trage singur; au păţit-o alţii mai tari ca tine!

Steve îşi revenise, însă nu reuşea să creadă că fratele său vorbea serios.

— Dă-ţi seama, Roy, asta-i nebunie curată! Trebuie să mă duc după doctor, pentru fata asta. Hai, dă-mi ruptorul şi lasă-mă să plec.

— Eşti tare de cap! se răsti Roy. Fii atent, am lucrat cu Bernie-Bancherul. Asta îţi spune ceva?

Steve citise prin ziare despre Bernie-Bancherul, considerat mai tare ca John Dilinger însuşi.

— Ce tot spui acolo? întrebă. Păi, Bernie ăla e un criminal căutt de poliţie…

Roy izbucni în râs:

— Anul trecut am spart bănci şi am adunat o grămadă de bani! eram mâna dreaptă a lui Bernie, iar asta însemna ceva!

— Deci, asta e! Glasul lui Steve amesteca uimirea şi dispreţul. Ar fi trebuit să-mi închipui că o să te înhăitezi cu nişte gangsteri. Totdeauna ai fost un netrebnic lipsit de caracter, Roy!

Acesta băgă încet revolverul în tocul de la subţioară.

— Am făcut bine ce-am făcut. Poate, pentru moment, am ceva necazuri, însă asta o să treacă şi am să-mi pot toca sacul de bani pe care l-am tras deoparte. Eu nu sunt ca tine, un biet păduche, să vin să mă îngrop într-o cotineaţă, înconjurat numai de vulpi. Eu ştiu cum se trăieşte!

Steve porni încet spre el.

— Ai face bine să îmi dai revoverul ăla, spuse.

Roy îşi strâmbă faţa într-un rânje, iar mâna sa făcu un gest; apăru o flacără, iar bubuitura treziu ecoul, de cealălaltă parte a lacului; ceva atinse urechea lui Steve, şuierând uşor.

— La fel de uşor ţi-aş putea trage unul în cap, reluă Roy, şi dacă mai face pe deşteptul, o să fie plăcerea mea. Acum eşti avertizat, se întpoarse pe călcâie, intrând în salon, unde se trânti în fotoliu.

Steve rămase locului, în plin soare, nehotărât. Acum pricepuse; Roy era capabil să facă ceea ce spusese. Nu se gândea atât la el, cât la fata care zăcea inconştientă în patul lui. Atâta timp cât nu-l putea aduce pe doctorul Fleming, trebuia să se ocupe singur de ea. Din fericire, avea în cabană medicaţie pentru prim-ajutor şi ştia să facă un pansament. În timp ce trecea prin salon, Roy i se adresă cu glas tărăgănat:

— Ţi-am pus puştile sub cheie. De-acum încolo dacă o să trgă cineva, atunci eu sunt ăla.

Fără să-l ia în seamă, Steve se duse în camera sa unde, apropiindu-se de fată, îi examină tăietura de la ceafă. Aduse apoi trusa sanitară, nişte apă şi câteva prosoape.

Termină de fixat bandajul când ea scoase un oftat slab şi deschise ochii.

Îl cercetă cu privirea mirată, ducându-şi mâna la cap:

— Mă doare capul, spuse. ce s-a întâmplat? Unde sunt?

— Te-am găsit pe şosea, în munţi. Ai avut un accident de camion. Nu-ţi face probleme. Ai o rană la cap, însă nu e nimic grav.

— Camion? murmură, cu privirea pierdută. Ce camion? Nu-mi amintesc nimic… Încercă să se ridice, însă Steve o obligă cu blândeţe să rămână culcată. Nu-mi aduc aminte nimic, nu sunt în stare să gândesc. S-a întâmplat ceva cu capul meu!

— Nu te speria, o linişti Steve, cu glas blând, o să-ţi revii. Încearcă să dormi. După un somn bun, o să te simţi mult mai bine.

— Dar nu ştiu ce mi s-a întâmplat, insista fata, strângând mâna lui Steve. Mi-e teamă că nu mai ştiu nici măcar cine sunt!

— Curând o să-ţi fie mai bine, o linişti Steve. Trebuie să te obişnuieşti şi în niciun caz să faci eforturi. Când te vei trezi, memoria o să-ţi revină, şi totul va fi bine.

Fata închise ochii.

— Eşti foarte bun, spuse. Rămâi lângă mine, te rog, nu mă părăsi!

— Am să rămân, fii liniştită.

Stătu nemişcată câteva clipe, după care îşi pierdu din nou cunoştinţa.

În cealălaltă cameră, Roy, tolănit într-un fotoliu, părea să reflecteze. Dacă nu apărea puicuţa accidentată, n-ar fi trebuit să-i spună nimic fratelui său. Acum însă avea să fie nevoit să stea cu ochii pe el. Steve nu era o persoană uşor de manevrat şi, dacă ar fi reuşit să-l ia pe Roy prin surprindere, n-ar mai fi scăpat. Ceva mişca lângă uşă, şi Roy sări în picioare, cu mâna pe revolver. Un câine mare intră în odaie, dând din coadă.

— Javră împuţită! rânji chinuit Rpy. M-ai băgat în sperieţi…

Goni câinele, cu piciorul, urmărindu-l cum se îndepărtează pe culoar, în căutarea stăpânului.

Steve se confruntă cu o nouă problemă, chiar în momentul în care câinele se opri în prag. Realizase faptul că n-o putea lăsa pe fată să doarmă aşa, îmbrăcată, însă nici nu se putea hotărî să încerce s-o dezbrace. Totuşi, altă soluţie nu avea. Cea mai apropiată femeie se afla

la circa 40 de kilometri, de cealălaltă parte a muntelui şi, de altfel, nici nu avea cum să se ducă s-o cheme în ajutor. Venirea câinelui îi aduse un soi de uşurare.

— Salut, Spot, zise. Ai picat la ţanc!

Câinele însă, cu un mârâit plângăreţ, se trase spre uşă, cu blana zbârlită.

— Ce te-a apucat, prostule? se miră Steve.

Câinele nu-şi lua ochii de la fată; se retrase încet, după care, schelălălind, o luă la fugă pe culoar, ieşind din cabană.

— Zău dacă nu înnebunesc toţi în casa asta! mormăi Steve. Dintr-un sertar al comodei, luă cea mai frumoasă pijama a sa, din mătase albă, suflecându-i mânecile şi manşetele de la pantaloni, până când consideră, măsurând din ochi, că-i putea veni bine fetei.

— Hai s-o facem şi pe-asta! îşi dădu singur curaj, sperând ca fata să nu-şi revină atât de curând. Începu să-i descheie rochia. Într-o mânecă găsi o batistuţă brodată cu numele „Carol". O frământă în mâini. Carol. Carol şi mai cum? Cine era fata asta? De unde venea? Oare chiar îşi pierduse memoria? Să nu îşi aducă aminte ce i se întâmplase şi cine era? O privi, întinsă pe pat. Era încântătoare. În niciun caz nu părea genul celor care fac autostopul. În spatele tuturor acestor întrebări se ascundea un mister.

CAPITOLUL II

Se scurse o săptămână.

Una de frecuş pentru Steve, obligat să se ocupe de toate problemele fermei, să bucătărească şi s-o îngrijească pe Carol. Roy nici nu se sinchisea să-l ajute; îşi petrecea o mare parte a timpului ghemuit pe un colţ de stâncă, de unde supraveghea drumul de munte. Rămânea acolo ore întregi, cu privirea fixă, într-un soi de transă, asupra văii pustii.

Steve intuise că fratele său era îngrozit de cineva sau de ceva. Teama îl aduce pe Roy într-o stare vecină cu nebunia. De-acolo i se trăgea permanenta îmbufnare. Judecata lui Steve era corectă deoarece, neîntâmplându-se nimic nici a treia zi, Roy păru să se destindă puţin, ieşind cumva din ostilitatea permanentă, ba chiar, în cele din urmă, renunţă să mai stea la pândă. Spre sfârşitul săptămânii, deveni mai

apropiat, atât cât îi permitea egoismul şi cinismul de care era dominat. Continua însă cu încăpăţânare să-l împiedice pe Steve să părăsească Blue Mountain Summit (culmea Munţilor Albaştri), atâta vreme cât rămânea el acolo, iar acesta fu nevoit să accepte.

Camera lui Steve fiind ocupată de carol, cei doifraţi o împărţeau pe cealaltă rămasă. Steve putu astfel să-şi facă o idee de tensiunea nervoasă în care trăia fratele său. Roy, abia dacă dormea, răsucindu-se toată noaptea de pe o parte pe cealaltă, iar dacă reuşea să aţipească, tresărea la cel mai mic zgomot.

În ceea ce o privea pe Carol, ea se restabilea rapid. În primele două zile de la sosire, se simţise foarte rău, Steve fiind nevoit s-o vegheze aproape permanent. Odată febra scăzută, rana începuse să se cicatrizeze, iar fata îşi recăpătă rapid forţele.

Cu toate acestea, memoria nu-i revenise. Nu-şi amintea nimic de dinainte de accident ori despre Glenview, neavând nici cea mai mică idee despre propria identitate. Manifesta o încredere toată lă, aproape copilărească vizaviz de Steve şi, pe măsură ce zilele se scurgeau, convenienţa obişnuită dintre bărbat şi femeie fiind, de nevoie, lăsată deoparte – Carol fiind total incapabilă să-şi poarte singură de grijă – un soi de stranie intimitate se instală între ei, sentiment transformat curând în dragoste.

Steve nu fusese niciodată prea îndrăzneţ cu femeile. Câtă vreme Carol fu bolnavă, cvasi-inconştientă, sentimentele pe care le avu el faţă de ea le-ar fi putut trezi în el şi o soră – cu condiţia să fi avut vreodată una –, acordându-i toată îngrijirea necesară, impersonal, fără simtă ceva, poate în afara unei stânjeneli. Însă Carol, intrată în convalescenţă, îi dădea de înţeles fără vreo urmă de reţinere că îl iubea, situaţie faţă de care Steve nu ştia cum să reacţioneze. De îndată ce s-a putut ridica din pat. carol îl urma pas cu pas, ca un automat; nu era fericită decât în preajma lui; dintr-odată, el devenise pivotul în jurul căruia se învârtea viaţa ei.

Necunoscând totul despre tarele ei mentale, Steve trase concluzia – din atitudinea ei – că rana de la cap nu numai că o deposedase de toate amintirile, dar, cumva inexplicabil, anulase adultul din ea, lăsându-i loc doar comportamentul infantil. Drept care îşi repeta că starea în care ea se afla nu putea răspunde dragostei ei declarate. Îşi punea frâu sentimentelor, refuzând să creadă că o

asemenea iubie ar fi putut fi altceva decât o ciudată deformare a spiritului, ce avea să dispară odată cu revenirea memoriei.

Pe de altă parte, Roy îşi făcuse socoteala că fată putea deveni o ţintă uşoară, aşa că mintea îi stătea mai tot timpul la ea. Carol nu-i acorda vreo atenţie, cu totul absorbită de Steve, însă Roy era ferm convins că, o dată ivită ocazia, puicuţa n-avea cum să-i reziste.

Într-o dimineaţă de leneveală pe marginea lacului, Roy o zări coborând printre pini, pe cărare. Steve, ocupat în cabană, nu se vedea, aşa încât, hotărât să-şi încerce norocul între patru ochi, îi aţinu calea.

— Bună dimineaţa, spuse, privind-o fix. În soarele palid, fata arăta senzaţional. Frumuseţea ei îi aţâţa dorinţa. Pe unde ai umblat?

— Să dau de mâncare la vilpi, îi răspunse, cu glas indiferent. Mă duc după Steve. Dă-te la parte din drum!

— Aş vrea să vorbim, încercă Roy apropierea. Ar fi timpul ca noi doi să facem cunoştinţă.

— Mă duc după Steve, repetă ea, încercând să treacă.

Nu-i dădu drumul.

— Mai lasă-l încolo pe Steve. Fii şi tu mai drăguţă, măcar un pic. Îmi placi mititico. Îţi jur, sunt numai cu gândul la tine.

O trase spre el, şi ea se lăsă, neopunând rezistenţă, dar nici vădind vreun interes, cu privirea fixată spre cabană. O strânse în braţă, simţind mătasea părului ei pe obraz. Avea senzaţia că ţine în braţe un manechin din vitrina unui magazin de lux, însă nu era decât vag conştient de totala ei absenţă. Pentru Roy trei săptămâni fără femeie însemnau foarte mult, aşa că nu-l deranja deloc lipsa de reacţie a partenerei, atâta vreme cât putea dispune de ea în voie.

— Te rog, lasă-mă, spuse Carol, cu glas scăzut. Mă duc după Steve.

— Steve n-o să-şi ia zborul, izbucni Roy, încercând s-o ţină în braţe. Se adânci în privirea ei goală, înainte de a-i strivi buzele. Gura fetei rămase strânsă, iar mâinile inerte pe lângă trup. Nu se oferea, însă nici nu opunea rezistenţă.[1]

---

[1] Din punct de vedere psihologic se precizează că fata a mai avut un eveniment asemănător extrem de grav în trecutul său. {n context, din punct de vedere, psihologic, se încearcă o amintire bizară asemănătoare imposibil de găsit. Din punct de vedere infantil, totul pare cat se poate de firesc. (nota reeditării pentru share)

Sângele zvâcnea în tâmplele lui Roy, în timp ce-şi plimba înfierbântat mâinile pe trupul lui Carol. O strânse şi mai tare în braţe, încercând s-o aşeze pe pământ. Brusc, se simţi smucit îndărăt şi, dându-i drumul fetei, cu o înjurătură, zări chipul tulburat de furie a lui Steve. Pân' să apuce să scoată revolverul, pumnul lui Steve îl lovi peste gură, făcându-l să se prăbuşească greoi la pământ, printre acele de pin.

— Dacă mai continui, îţi rup gâtul, anunţă calm Steve. Îşi petrecu braţul în jurul taliei lui Carol, îndepărtându-se împreună cu ea. Vino, îi şopti fetei, hai să intrăm în casă.

— De ce l-ai lovit? întrebă Carol, în culmea fericirii pentru că apăruse lângă Steve. Mie îmi era indiferent.

— Nu vreau să te sperie, îi explică Steve, privind-o mirat.

— Nu-mi era teamă. Numai că nu-mi place de el deloc. Dacă nu vrei să se mai poarte aşa cu mine, atunci n-o să-l mai las. Nu ştiam că asta doreşti.

— Nu, răspunse Steve, pe care raţionamentul ei îl punea pe gânduri. Nu vreau să se mai poarte aşa.

Roy îi privea îndepărtându-se, în timp ce se ridica. Într-atât îl mira modul în care se abandona, încât aproape că uitase lovitura cu care îl năucise fratele său. O sărutase! Era ca şi cum ar fi furat o bomboană unui copil. Dacă Steve nu şi-ar fi arătat nasul… treaba ar fi fost coaptă!

Noaptea era liniştită. O briză uşoară făcea să freamete arborii, iar apa clipocea încet la piciorul micului debarcader. Roy se gândea la Carol; se tot întreba dacă ar fi putut ieşi din cameră fără să-şi trezească fratele. dacă reuşea să ajungă până la odaia lui Carol, restul ar fi fost floare la ureche, era sigur. Gândul de a o ţine iarăşi în braţe îl paraliza. Se ridică în coate, privind spre Steve. În acelaşi moment avu senzaţia că pe-afară se mişcă ceva. Dorinţa îl părăsi brusc şi, cu inima zvâcnind, se întinse în pat.

Prin dreptul ferestrei deschise trecu rapid, fără zgomot, o umbră. Apăru şi dispăru înainte ca el să fi avut timp să realizeze.

Cuprins de panică, rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi spre fereastră.

Auzi paşi uşori pe verandă. O scândură scârţâi, apoi paşii se apropiară.

Roy îl scutură cu putere pe Steve care se trezi tresărind şi se

ridică în şezut. Din strânsoarea spasmodică a fratelui său şi din chipul livid al acestuia înţelese că se întâmpla ceva deosebit.

— Ce e? întrebă în şoaptă.

— E cineva afară! Vocea lui Roy tremura. Ascultă!

Departe, lângă lac, Spot începu să urle sinistru. Steve sări din pat şi se ghemui, văzând umbra de la fereastră.

— E Carol, prostule! zise. Hai vino-ţi în fire.

Roy respiră şuierat, printre dinţii strânşi.

— Carol? Ca naiba face? Eşti sigur că e ea?

— O văd, spuse Steve, lipit de fereastră.

Mişcându-se cu teamă, Roy se apropie. Carol străbătera veranda în lung şi-n lat, îmbrăcată în pijamaua lui Steve şi cu picioarele goale.

— Scârbă mică! oftă Roy. M-a făcut să-mi îngheţe ouăle. Ce dracu' face acolo?

— Taci! murmură Steve. Probabil că e somnambulă.

Roy mormăi ceva. Acum, că nu-i mai era frică, viziunea lui Carol, în pijama şi-n picioarele goale, cu părul ei roşu căzând pe umeri, îi reaprindea sângele în trup.

— Drăguţă panoramă, gândi cu glas tare Roy. Uite şi tu cum e făcută!

Steve avu o mişcare nervoasă. Era şi el, la rândul lui, destul de neliniştit, întrebându-se ce anume o făcea pe fată să umble aşa, de colo – colo.

Carol se opri, uitându-se în direcţia lor, simţindu-se parcă urmărită. Razele lunii o luminau acum de-a binelea, iar cei doi realizară, spre marea lor surpriză, că expresia chipuli i se schimbase total; era crispată, cu trăsăturile deformate, ceea ce îi dădea un aer sălbatic, aproape animalic. Un tic nervos îi schimba gura într-o parte, în vreme ce ochii sticloşi nu priveau nicăieri. Steve, cel puţin, abia o recunoscu. Spot urla iarăşi, neputincios, într-un colţ îndepărtat al curţii, făcând-o pe Carol să se întoarcă brusc într-acolo. Întreaga ei atitudine trăda ceva ascuns, de supleţe felină, de ceva periculos, totodată… Apoi, la un nou urlet al câinelui, escaladă uşor fereastra camerei ei.

— Căcat! se auzi glasul tulburat al lui Roy. Ei bine, ce zici de asta? Ai văzut ce mutră avea? Şi ce ochi?

— Da, acceptă Steve preocupat. Cred că-i mai bine să mă duc să văd ce face.

— Fii atent, să nu-ţi scoată ochii, râse fals Roy. După cum arată o cred în stare de orice.

Steve îşi îmbrăcă halatul de casă, luă o lanternă şi porni pe culoar, spre odaia lui carol. acolo, deschise cu grijă uşa.

Carol era culcată pe pat, cu ochii închişi, în lumină albă a lunii. Părea senină şi la fel de frumoasă ca întotdeauna. Nu se mişcă, atunci când Steve o chemă pe nume.

El mai rămase câteva momente s-o privească, apoi închise uşa la loc şi se întoarse să se culce.

Până dimineaţă, dormi la fel de rău ca şi Roy.

Sam Garland împreună cu Joe curăţau o ambulanţă în încăătorul garaj al azilului Genview.

— Nu te uita acum! spuse sam, ştergând de zor caroseria. Uite-l iar pe derbedeul ăla de ziarist, care se tot amestecă.

Joe îşi arătă cei doi dinţi de aur…

— Mie-mi place tipul ăsta! Are logică în gândiri. Crezi că am putea stoarce de la el ceva parale?

— Sunt pentru! se trase Sam îndărăt pentru a admira barele cromate şi farurile strălucitoare.

Phil Măgarth, înalt, subţire, cu un aer puţin boem, se apropia nepăsător. Toată săptămâna îşi făcuse de lucru prin zonă, încercând să obţină ceva legat de subiectul bolnavei evadate de la Glenview, însă, în afara unei scurte declaraţii a doctorului Travers – din care nu se putea scoate nimic – şi un curetenitor „Luaţi-o din loc de aici!" din partea şerifului Kamp, nu putuse scoate nimic, de la nimeni.

Măgarth, reporter regional şi în acelaşi timp corespondent special ăl mai multor ziare din Mici West, poseda un fler deosebit în descoperirea de informaţii senzaţionale graţie căruia simţea că îndărtul acestui fapt divers se ascundea o poveste cel puţin interesantă… Trebuia doar să ajungă, cumva, la ea! După ce încercase ici-colo, prin toate părţile, fără succes, hotărâse să vadă ce puteau da pe goană garland şi Joe.

— Sal'tare, băieţi! strigă, aprind brusc pe deasupra capotei

maşinii. Cum e, v-aţi găsit nebuna?

— Nu te obosi cu întrebările, Jack, se oţărî Garland, reîncepând cu lustruitul. Suntem şi noi nişte angajaţi şi-atât. Nu-i aşa, Joe?

— Aşa cum zici, îi făcu Joe cu ochiul lui Măgarth.

— Mă gândeam şi eu că s-ar putea să ştiţi câte ceva, spuse acesta, făcând să sune în buzunar câteva monede. De exemplu, numele puicuţei. Mai am nişte rezerve disponibile în decontul meu de cheltuieli, asta în caz că v-ar interesa. Indiferenţa lui Garland şi a lui Joe dispăru ca prin farmec.

— Cam ce rezerve, Jack? vri să ştie, cu prudenţă, Garland.

— Să zicem: destule! Aşadar, dacă aveţi ceva de povestit, e momentul vostru, mieluşeilor.

— Suntem de acord, se uită peste umăr, în jur, Garland. Pentru o sută d-aia verzi, îi dăm drumul, hai Joe?

— De acord, îşi frecă mâinile Joe.

Măgarth scoase din buzunar un rulou de bancnote, din care trase deoparte patru de douăzeci şi cinci.

— N-am plecat pe vapor fără pesmeţi! Bănuiam eu că până mâine ne înţelegem. Sunt numai urechi, băieţi.

— E vorba de moştenirea lui John Blandish, spuse Sam, luând banii. Ce părere ai?

Măgarth înaintă spre ei:

— Ce vrei să spui? întrebă răguşit. Ce vrăjeală mai e şi asta?

— Exact ce-ai auzit, îi întinse Sam două bancnote lui Joe. Probabil ai auzit vorbindu-se de John Blandish, nu? Ei bine, tipul avea o fată, care a fost răpită…

Steve şi Carol luară micul dejun singuri, a doua zi dimineaţă. Roy plecase cu noaptea în cap să pescuiască păstrăvi.

— Ai dormit bine astă-noapte? întrebă Steve indiferent, turnând cafeaua.

— Am visat, spuse fata. Eu visez mereu.

— Dar te-ai trezit, peste noapte? (Steve zâmbea.) Mi s-a părut că aud pe cineva umblând prin casă. Se poate să fi visat şi eu!

— A, nu! îşi atinse ea tâmplele cu vârfurile degetelor. Însă ceva s-a întâmplat… nu pot să-mi amintesc!… Nimic nu pot să-mi amintesc,

dar mi-a fost frică. (Întinse mâna peste masă, căutând-o pe cea a lui Steve.) Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Mă faci să mă simt în siguranţă, când eşti pe-aproape!

Steve îi mângâie mâna surâzând încurcat.

— Cred că te-ai descurca şi fără mine. Şi ce ai visat?

— Nu-mi amintesc exact. Am impresia că visez mereu acelaşi lucru. Apare mereu o infirmieră. Nu ştiu precis ce face, însă e întotdeauna aceeaşi femeie, cu o privire îngrozitoare. O văd tot timpul aplecată deasupra mea. Mi-e atât de frică, încât mă trezesc cu inima bătând, îngrozită, iar întunericul mă sperie şi mai tare.

Steve se frământă toată ziua, cu gândul la Carol. Asta făcea şi pe înserat, când se întoarse Roy.

Acesta rămase tăcut, încruntat, până la ora culcării: n-o scăpa din ochi însă pe Carol.

Se băgase în pat când veni Steve şi se prefăcu adormit.

Steve se uită la el şi ridică din umeri, băgându-se în pat. Se cam săturase de toanele fratelui său, dorindu-şi un singur lucru: să scape cumva de el.

În timpul nopţii, Roy se ridică pe marginea patului, chemându-şi fratele, cu glas scăzut. Văzând că nu-i răspunde, dădu uşor cu pătura de-o parte cu care era învelit. Tremura de dorinţă. Toată ziua nu şi-o putuse scoate din cap pe Carol, obsedat de gândul de a se apropia de ea cu orice preţ, noaptea, imediat ce Steve va fi adormit. Carol nu opusese rezistenţă când o ţinuse în braţe. Totul ar fi fost atât de simplu, cu condiţia să poată ieşi din cameră, fără să-l trezească pe Steve. Se dădu jos din pat, cu mişcări furişe.

Steve se mişcă în somn, făcându-l pe fratele său să aştepte nemişcat, gata să se arunce înapoi în pat. Steve însă nu se trezi. Fără zgomot, Roy ieşi din cameră, închizând uşa cu urechile ciulite.

Camera lui Carol se afla în celălalt capăt al culoarului. Nu se auzea niciun zgomot în afara vântului care foşnea printre frunze şi a clipocitului apei, lovind micul debarcader.

Roy se strecură de-a lungul culoarului, oprindu-se să tragă cu urechea la uşă. Neuzind nimic, apăsă încet clanţa şi intră.

Carol dormea, cu braţele goale şi părul răsfirat pe pernă, ca o aureolă. Era foarte frumoasă, cu chipul luminat de razele lunii. Deschise ochii, chiar în momentul în care el intră. Nu părea deloc

speriată. Ochii ei mari păstrau o expresie liniştită.

— Bună seara, mititico, făcu Roy. Nu-şi găsea cuvintele, iar trupul îi ardea, parcă ar fi avut febră. Am venit să-ţi ţin puţină companie.

Carol nu răspunse, mulţumindu-se să-l urmărească traversând încăperea.

— Sper că nu ţi-e teamă de mine, nu? (Frumuseţea fetei îl făcea să tremure.)

— O, nu! spuse ea încet. M-am gândit că o să vii, pentru că te-am visat.

Roy tresări, neputând să-şi creadă urechilor.

— Voiai să mă vezi?

Se aşeză lângă ea, pe pat.

Fata îl fixă, cu o privire gravă.

— Ţi-am simţit privirea aţintită asupra mea, toată seara. Nu ţi-ai luat nicio clipă ochii de la mine. Eram sigură că o să vii.

Roy îşi lăţi faţa, într-un zâmbet până la urechi:

— Chiar m-am gândit la tine, toată ziua! căutându-i mâna moale, caldă. Ea nu şi-o trase. Doream să te mai ţin în braţe.

— Steve nu vrea asta.

— El n-o să ştie nimic. Doarme, Ţi-a plăcut… atunci? îşi apropiase capul de al ei, în vreme ce mâinile îi găsiseră sânii. Fata nu se mişcă, însă îl privi fără a părea să-l vadă. Deschide ăştia îi arătă el nasturii pijamalei. Haide, Carol, te rog, nu-ţi fac niciun rău. spre uimirea sa, îşi descheie pijamaua, cu un gest mecanic, lăsându-l să-i vadă goliciunea.

— Eşti tare frumoasă, micuţa mea! şopti, fără să ştie ce spune. Eşti încântătoare! Palmele lui, făcute căuş, îi cuprinseră sânii. Privirea fixă a lui carol se pierdu. Nici nu părea să audă ce spunea el.

Roy îşi strecură mâinile spre spatele fetei, încercând s-o ridice. Un râs chiţăit, metalic, îl surprinse pe Roy.

— Ce e aşa de comic? întrebă, cuprins deja de furie. Cu patimă, îi strivi buzele.

Câteva clipe, ea rămase nemişcată, lipită de el, pentru ca brusc braţele să i se încordeze ca un arc de oţel, alunecând spre ceafa lui Roy. Brutal, îl apucă de gât, în timp ce dinţii i se înfipseră în buzele lui.

În cealălaltă odaie, Steve se deşteptă tresărind. În momentul de dinainte fusese cufundat într-un somn adânc, iar acum stătea pe marginea patului, cu ochii larg deschişi. „Ce naiba a putut să mă trezească aşa?" se întrebă, aruncându-şi privirea spre patul lui Roy, aflat în colţul cel mai îninecat al încăperii. Avu impresia că desluşte silueta vagă a fratelui său. Privi spre fereastră: „Oare Carol să fi ieşit iarăşi pe geam? Asta să mă fi trezit aşa?" Coborî din pat, ducându-se la fereastră. Nu era nimeni pe verandă. Îl zări pe Spot, ceva mai încolo, lângă magazii. Câinele privea înspre cabană, însă era liniştit. Steve scutură capul şi se întinse, hotărât să se bage înapoi în pat. „Oi fi visat!" gândi, după care ceva îl îndemnă să cerceteze patul lui Roy: era gol. Un singur gând îl fulgeră: Carol. Se repezi la uşă.

Clipă în care un urlet îngrozitor se ridică în întreaga casă. Linişte, după care o voce gemu, răguşită: Steve! Repede! Ajutor!

Auzind glasul lui Roy, lui Steve i se ridică părul în cap şi, înnebunit, o porni pe culoar.

Roy venea spre el, rupt de mijloc, cu faţa în mâini şi sângele şiroind printre degete. Pete roşii rămâneau în urma lui, pe podea.

— Ce s-a întâmplat? bâlbâi Steve, uluit de surpriză, îngrozit, în acelaşi timp.

— Ochii! gemu Roy. M-a orbit! Ajută-mă, Steve! Fă ceva, pentru Dumnezeu!

Steve îl apucă de braţ, zguduindu-l.

— Ce dracu' te-ai apucat să-i faci? ţipă.

Alergă în camera lui Carol unde nu era nimeni. Se duse la fereastră, iar acolo rămase împietrit. carol, în picioare, pe treapta cea mai de sus a verandei, privea drept spre el. Pieptul îi era gol, iar ochii, în lumina lunii, sticleau ca ochii de pisică.

Steve rămase blocat: niciodată frumuseţea ei nu-i apăruse atât de minunată, de sălbatică. Părul îi strălucea ca arama, în lumina albă a lunii, iar pielea avea sclipirea îngheţată a mătăsii, pe fundalul întunecat al zidului casei. Stătea acolo, cu sânii ca nişte cupe şi braţele întinse în faţă, cu degetele ca nişte gheare, semănând cu o creatură sălbatică, la pândă. Uluitor spectacol, care-l lăsă perplex pe Steve, transmiţându-i, în acelaşi timp, o stare de exaltare stranie.

Apoi, ea se întoarse, coborî treptele şi străbătu curtea alergând.

— Carol! o strigă. Întoarce-te!

Ea însă dispăruse, cu o rapiditate incredibilă, în pădurea de pini. Neştiind ce să facă, Steve ezita, însă gemetele fratelui său îl readuseră pe culoar.

— Stăpâneşte-te şi tu puţin! spuse, pe un ton ce trăda iritarea. N-ai cum să fii chiar atât de grav rănit!

— Dacă-ţi spun că mi-a scos ochii, ce Dumnezeu! urlă Roy, zbătându-se, luându-şi mâinile de pe faţă.

Steve se dădu îndărăt, simţiind că-i vine să vomite. Ochii fratelui său înotau în sânge. Fruntea îi era brăzdată de urme lungi, sălbatice, lăsate de unghii, ce traversau pleoapele şi pomeţii obrajilor. Roy, care părea că se va prăbuşi, se rezema de perete, gemând, cuprins de frisoane, din cap până în tălpi.

— Salvează-mi ochii, scânci! Nu mă lăsa să orbesc! Nu mă părăsi, Steve! Aia o să se întoarcă, Doamne, Dumnezeule! E nebună!… O criminală… uită-te şi tu ce mi-a făcut!

Steve îl sprijini şi, mai mult târându-l, îl întinse pe patul din odaie.

— Linnişteşte-te, îi spuse, încercând să-i oprească gemetele. Am să te pansez, dar încearcă să te calmezi puţin.

Se duse să aducă trusa farmaceutică, punând şi un ceainic cu apă la fiert.

— Nu mă lăsa! gemu Rory. Nu văd, iar aia o să se întoarcă.

— E-n regulă, gata! strigă Steve din bucătărie, enervat

Se întoarse în cameră. Uite-mă, sunt aici. O să-ţi spăl ochii, pentru că, probabil, din cauza sângelui nu vezi.

— Sunt orb, ştiu foarte bine că sunt orb! scânci Roy. Să nu mă laşi, Steve. Sunt toţi pe urmele mele… dacă mă găsesc, mă omoară! Iar acum sunt complet lipsit de apărare. Nu mai sunt în stare să mă salvez de unul singur.

— Cine e pe urmele tale? întrebă sec Steve, turnând apă caldă într-un castron.

— Clanul Sullivan! mărturisi Roy, căutând prin aer mâna fratelui său. Ţie nu-ţi spune nimic asta! Nu-i cunoaşte nimeni. Lucrează în cel mai mare secre… sunt ucigaşi plătiţi. I-a angajat Bernie-Bancherul să mă termine!

— Nu vor veni să te omoare aici! spuse Steve. Eşti în siguranţă.

Hai să-ţi spăl ochii. S-ar putea să usture puţin.

— Nu m-atinge! zbieră Roy, ferindu-se. N-aş putea să mă îndur nici cea mai mică suferinţă.

Steve aşteptă.

— Ce i-ai făcut lui Carol? întrebă, când Roy se mai potoli.

— Nimic. Aveam poftă să vin s-o văd, chiar ea mi-a spus. M-a lăsat s-o iau în braţe şi s-o sărut. Apoi n-am putut s-o mai las, ce Dumnezeu! Dar ce forţă la ea! Mă ţinea de gât… M-a muşcat şi de gură… Era îngrozitor… Ochii îi străluceau! M-am zbătut, dar, când credeam c-am reuşit să scap, mi-a brăzdat faţa cu unghiile. Parcă erau ghearele unui tigtu. Era nebună… o fiară sălbatică, zău!…

— Ai speriat-o! spuse Steve, cu inima strânsă. Doar îţi spusesem să nu te mi învârţi în jurul ei!

— Dacă ăia… gaşca lui Sillivan… vin acum… Ce mă fac, Steve? Nu-i laşi să mă omoare, nu?

Se ridică pe marginea patului, cotrobăind. Pe pipăite, sub pernă.

— Ţine! Ia revolverul meu. Să tragi cum îi vezi… O să-i recunoşti de cum îi vezi…

— Linişteşte-te, spuse Steve. Aici n-ai de ce te teme.

— Nu-i cunoşti! Sunt ucigaşi de meserie. Nu scapă niciodată un tip pe care s-au angajat să-l lichideze. Bernie îi plăteşte regeşte. Or să mă găsească, sunt sigur de asta.

— Dar, pentru ce? întrebă Steve. De ce trebuie să te omoare?

Roy îl apucă de cămaşă:

— Bernie şi cu mine am spart o bancă mare. Iar eu am roit-o cu toţi banii. Bernie m-a tras în piept de vreo două ori, aşa că îmi promisesemi mie însumi să nu-l las să se bucure prea tare! Am reuşit să-mi trag deoparte douăzeci de mii de dolari, numai că Bernie i-a tocmit pe alde Sullivan să aranjeze afacerea. El ştie că aia îmi vor pune pielea pe gard şi aşa va fi, să ştii.

Doi corbi…

Iată o caracterizare perfectă pentru cei doi Sullivan. Cu pardesiele lor largi, negre, ascuţite, cu pălăriile de fetru, negre, constituiau un cuplu sinistru ca apariţie. Şi unul, şi celălalt purtau o eşarfă de mătase, tot neagră, în jurul gâtului.

Cu câţiva ani în urmă, reprezentaseră principala atracţie a unui circ ambulant, în programul căruia figurau sub numele de Faimoşii Fraţi Sullivan. Fraţi însă nu erau. În realitate, se numeau Max Geza şi Frank Kurt. Erau profesionişti în aruncarea cu cuţitul, trăgători emeriţi şi iluzionişti de rimă mână. Punctul lor forte îl reprezenta aruncarea cu cuţite pictate fosforescent, în jurul unei femei care stătea lipită de o planşă îmbrăcată în catifea neagră. Scena era cufundată în întuneric, aşa că publicul nu putea vedea decât cuţitele care, unul câte unul, se înfigeau în jurul femeii, milimetric, în planşa de lemn. Atracţie senzaţională, pe care cei doi Sullivan ar fi putut-o exploata ani în şir, dacă n-ar fi părăsit circul şi mai ales pe partenera lor. În realitate, ea a fost cea care le-a trezit dorinţa de a rupe contractul. Era o păpuşică destul de drăguţă şi de înţelegăoare însă, din nenorocire, o dată numărul terminat, nu mai găsea nimic comun cu modul de viaţă al Sullivanilor şi, parcă pentru a-şi complica şi mai mult existenţa, de una singură, se îndrăgostise de un clovn.

Cei doi au încercat să găsească o înlocuitoare, dar la salariul pe care înţelegeau să-l ofere nu au reuşit să afle o tânără dispusă să înfrunte cuţitele aruncate şi amabilităţile lor din afara circului. Şi astfel, rutina începând să-i plictisească, îi spuseră directorului, în faţă, că voiau să plece, numai că acela refuzase să rezilieze contractul. Numărul lor, susţinuse el, constituia principala atracţie a spectacolului… ceea ce reprezenta purul adevăr.

Şi aşa, într-o frumoasă seară, Max găsi soluţia tuturor problemelor: lansă deliberat şi precis cuţitul la ţintă. Arma, vibrând, o fixă pe fată, deja udă de emoţie, pe planşa drapată în pânza neagră, străpungându-i gâtul… Astfel se sfârşiră şi numărul de atracţie, şi partenera, şi contractul… Max nu mai contenea să se mire, cum de nu-i trecuse prin minte mai curând o idee atât de simplă.

Tot Max a fost cel căruia i-a venit ideea de a se face „ucigaşi plătiţi”. Moartea exercita asupra sa o adevărată fascinaţie. A lua viaţa cuiva însemna pentru el a fi egalul lui Dumnezeu. De altfel, se considera, cu convingere, o persoană deasupra muritorilor de rând. În plus, sătul de viaţa boemă a circului, îşi dorea să câştige cât mai mulţi bani.

Există oameni – bărbaţi şi femei – care-şi doresc să poată scăpa de cineva, specula el. În asemenea condiţii, un ucigaş de meserie ar fi o

binefacere pentru societate. Iar cum unui asasinat săvârşit în asemenea condiţii nu i s-ar putea descoperi mobilul, ucigaşul ar avea mari şanse să nu fie nici măcar bănuit. Unde mai pui pregătirea şi execuţia serioasă a crimei, datorită cărora n-ar fi riscat aproape nimic… Frank, care nu prea era tare în idei, însă era un entuziast înnăscut, îmbrăţişă imediat proiectul. Max ştia că n-ar fi găsit, nici să dea cu tunul un asociat mai bun. Începură să răspândească vestea: se angajau să execute pe oricine, contra unei sume de trei mii de dolari plus o sută drept cheltuieli pe săptămână. Fură extrem de surprinşi de succesul pe care-l avu găselniţa lor în anumite medii şi se treziseră peste noapte angajaţi într-o mulţime de „misiuni". Colindau ţara de la un capăt la altul, într-un puternic Packard negru. Erau într-adevăr doi corbi siniştri, aducând cu ei moartea, în linişte, şi înconjuraţi de mister. Nu erau descoperiţi niciodată. Poliţia îi ignora pentru că, în general, victimele lor nu îndrăzneau să ceară protecţia autorităţilor. Câteodată, cel ce-i interesa prindea de veste şi se-ascundea, lucru care nu-i deranja deloc pe cei doi Sullivan: ori că-şi prindeau şi hărţuiau victima, ori că opreau maşina în faţa domiciliului acesteia, făcându-i de petrecanie pe pragul uşii, le era perfect egal. Singurul lucru pe care-l solicitau era o fotografie cu numele şi ultima adresă a „clientului". Sarcina de a-l descoperi le revenea lor. Nu aveau pretenţii mari, aşa încât suta de dolari e săptămână le ajungea cu largheţe. De cei trei mii nu se atingeau niciodată, punându-i cu grijă deoparte, pentru ziua când aveau să se retragă din afaceri. Max, ca şi Frank de altfel, era pasionat de păsări şi amândoi gândiseră un proiect al unei mari crescătorii de păsări. Asta când aveau să acumuleze un capital, care să le permită lucrul la scară mare.

Bernie-Bancherul luase cu ei legătura a doua zi după ce Roy îi trăsese clapa, fugind cu tot ce furaseră de la bancă.

Cei doi acceptaseră să-l execute pe Roy contra sumei de cinci mii de dolari. Socoteau că – dacă Bernie, acest mare mahăr, având în serviciul său o armată întreagă de ucigaşi, apelase la ei – sarcina era, fără îndoială, dificilă şi de durată. Aşa că, pentru a nu risca să ajungă să cheltuiască din propriul buzunar, ceruseră un preţ mare.

Dificultatea consta, bineînţeles, în a-l găsi pe Roy. Acesta prevăsuse că Sullivanii îl vor căuta, şi dispăruse imediat din toate locurile pe care le frecventa în mod obişnuit. După primele cercetări,

au aflat că părăsise New York-ul, reuşind să-i ia urma până la gara Pennsylvaniei. De acolo, găsirea pistei părea o încercare disperată.

Nu însă şi pentru cei doi, experţi în vânătoarea de oameni. Pentru a găsi rapid victima – raţionau ei – trebuie să-i cunoşti obiceiurile, adresa părinţilor, a amantei, dacă are vreuna. Odată ce intri în posesia unei asemenea liste, nu trebuie decât puţină răbdare: mai devreme sau mai târziu, omul îţi pică în mână!

Afară deci destul de uşor că Roy avea un frae care anul trecut, încă era agent de asigurări la Kansas City. Îşi rezervară timp pentru a se deplasa în acest oraş, unde mai aflară că Steve Larson abandonase asigurările şi, după cum se credea, se apucase de creşterea vulpilor. Însă unde, în ce loc, nimeni nu părea să ştie.

Timp de-o săptămână, cei doi Sullivan rămaseră cu rândul în camera lor de hotel, telefonând tuturor magazinelor de materiale pentru creşterea vulpilor, din regiune şi chiar mai departe, pentru a da de adresa lui Steve Larson. Oferea drept explicaţie o operţiune notarială, pretextând că Larson tocmai moştenise o frumoasă avere, drept care trebuia să intre în legătură cu el. După nenumărate telefoane, răbdarea lor fu, în fine, răsplătită: un magazin din Bonner Springs îi furnizase lui Steve Larson o bună parte din materialul său, iar de aceia fură bucuroşi să le dea adresa acestuia.

Trei zile mai târziu, un Packard mare, negru, se oprea la Point Breze, orăşelul din vale, la circa treizeci de kilometri de Culmea Munţilor Albaştri.

Cei doi Sullivan parcară maşina în faţa clasicului salon de Far-West, coborâră şi pătrunseră în barul gol. Îndelungata obişnuinţă de a intra în scenă împreună îi făcea să-şi regleze instinctiv dacă şi gesturile atât de bine, încât unul părea umbr celuilalt. Cu veşmintele lor negre şi acel soi de automatism teatral, atrăgeau imediat atenţia. Lumea îi urmărea din priviri, stânjenită, ca pe nişte fantome: compania lor invizibilă era moartea subită. Trecând drept fraţi, în vremea numărului lor de circ, îşi lucraseră asemănarea, drept care continuaseră să poarte amândoi aceeaşi mustaţă neagră, subţire şi părul tuns perie. Asemănarea lor însă se oprea aici. Max era puţintel mai scund decât Frank, avea o faţă ascuţită şi palidă, cu buze subţiri. Frank, gras şi limfatic, avea un nas coroiat, gură flască şi mania de a-şi umezi buzele de fiecare dată când se apuca să vorbească. Ochii lui

aveau tot atâta strălucire, cât două bile de agat2.

Intraţi, se cocoţară pe două taburete înalte, la bar, cu mâinile înmănuşate.

Barmanul îi cercetă, găsind că arătau ca o pasăre de pradă, însă le zâmbi, fiindcă nu avea nevoie de necazuri.

— Ce să fie pentru domnii? întrebă ştergând tejgheaua în faţa lor.

— Două citronade, spuse Max, cu glas ascuţit şi cântat. Omul îi servi impasibil. Când să se îndepărteze, Max îi făcu semn cu degetul.

— Cam ce se întâmplă pe aici? întrebă, sorbind din citronadă, fixându-l pe barman cu ochii săi morţi. Povesteşte-ne noutăţi interesante. Ştii noi nu suntem de pe-aici.

— În prezent, oraşul e în fierbere! se arătă dornic barmanul să toace subiectul zilei. Mâine vom fi pe primele pagini ale ziarelor din toată ţara! Am auzit asta acum, de la un reporter.

— Cum aşa? întrebă Max, ridicând sprâncenele.

— O nebună a scăpat de la sanatoriul din Glenview. S-ar părea că e vorba de moştenitoarea unei averi de vreo şase milioane de dolari!

— Dar unde este sanatoriul ăsta din Glenview? vru să ştie Max.

— Pe înălţimi, la vreo şapte kilometri, pe drumul spre Oackville. Puicuţa s-a suit într-un camion care a adus-o până aici, prin apropiere, însă camionul a fost găsit răsturnat cam la vreun kilometru şi ceva de drum. Lumea crede că ea l-a omorât pe şofer.

— Dar pe ea au găsit-o? se interesă şi Frank, înghiţind ultimul strop de citronadă, după care-şi şterse buzele cu dosul mâinii înmănuşate.

— Nu cred. Încă o caută. Ai fost poliţiştii pe aici, azi dimineaţă. Niciodată n-am văzut atâţia!

Max clipi, făcând cu ochiul.

— Cum se face că o nebună poate avea atâţia gologani?

---

[2] piatră semipreţioasă, mineral dur: a) s.n.; varietate de cuarţ, dură, de diferite culori folosită ca piatră semipreţioasă; b) varietate cristalină de silice, foarte dură, de diferite culori din benzi paralele de calcedonie, cuarţ şi ametist, utilizat ca piatră semipreţioasă şi în tehnică. (nota reeditării pentru share)

— Banii vin de la John Blandish, regele cărnii. Probabil vă mai amintiţi de cazul Blandish? Ei bine, e vorba de nepoata tipului ăsta!

— Îmi aduc aminte, făcu Frank. Treaba a fost cam acum douăzeci de ani.

— Exact! Mititica e fata răpitorului… puţin sărit şi ăla… Fata… ca şi taică-su. Dacă nu este găsită în patrusprezece zile, după asta nu va mai putea fi adusă înapoi la Glenview. Aşa e legea în statul ăsta. Şi-atunci fata va moşteni toţi banii, fără ca nimeni să mai poată face ceva. De-asta se face atâta tapaj.

Cei doi Sullivan terminaseră cu citronada.

— E, într-adevăr, nebună… periculoasă? întrebă Max.

Barmanul confirmă, dând energic din cap:

— Şi încă cum… Omoară!

— Dacă, vreodată, o întâlnim, cum arată?

— S-ar părea că e roşcată şi micuţă. Are o cicatrice la încheietura mâinii stângi.

— Cu asta, o s-o recunoaştem, decise Frank, punând o bancnotă de un dolar pe tejghea. S-ar afla prin apropiere vreo crescătorie de vulpi? mai adăugă, pe un ton degajat.

Barmanul îi numără restul:

— Bineînţeles. Silver Fox Farm, crescătoria lui Steve Larson, acolo sus, pe creasta Munţilor Albaştri.

— E departe?

— Vreo treizeci de kilometri.

Max privi ceasul. Era nouă şi jumătate, seara.

— Ne ocupăm cu pieile de vulpe, explică, prudent. Cred că bine vom duce să aruncăm o privire pe-acolo, sus. E şi vânzător de piei?

— Cred că da, zise suprins barmanul.

Cei doi salutară cu un singur gest, din cap, o porniră spre uşă, iar de-acolo se întoarseră:

— Tipul ăsta era singur, acolo, sus? întrebă încet Max.

— Adică dacă îşi conduce singur afacerea, asta vreţi să ştiţi? Da, însă în acest moment mai e un tip cu el, acolo. I-am văzut trecând acum vreo opt zile.

Cei doi Sullivan îşi păstrară chipurile de piatră.

— Salut! spuse Frank, şi nu se mai opriră decât la Packard. Phil

Măgarth, rezemat de un copac, îi văzu îndepărtându-se. Se scărpină gânditor în nas, îşi dădu pălăria pe ceafă, apoi intră în barul din care tocmai ieşiseră cei doi.

— Merge treaba, Tom? lansă. cu un aer sfârşit. Ţi-a mai rămas ceva wwhisky? Am chef să-ţi golesc pivniţa!

— Hello, dom'le Măgarth, rânji larg barmanul. Nicio noutate despre nebună?

— Nici urmă! oftă Măgarth, turnându-şi din sticla neagră pe care barmanul i-o puse în faţă.

— Tocmai le povesteam despre asta celor doi tipi care au lecat. I-aţi văzut? ăia doi, în negru?

— Mda!

Barmanul se scărpină în cap.

— Urâte apariţii… Ziceau că lucrează cu blană.

— A… da? Măgarth ridică ochii, interesat. Arătau ăia a blănari aşa cum lucrez eu în branşa brânzeturilor… I-am văzut. de fapt, cred că i-am văzut de vreo trei ori în doi ani: şi de fiecare dată un tip a murit de moarte violentă. Asta nu-ţi spune nimic?

Barmanul se uită la el, cu ochii mari.

— Ce vreţi să ziceţi, dom'le Măgarth?

— Habar n-am recunoscu acesta. Numai că două arătări ca astea nu le uiţi uşor. N-ai auzit vorbindu-se de fraţii Sullivan?

— Nu cred.

— Poate că nici nu există aceşti fraţi, însă umblă zvonul că aceşti Sullivan sunt ucigaşi profesionişti. Fac o mică vizită unui tip, undeva prin ţară şi, în urma lor, rămâne rece. Mă întreb dacă nu cumva ăştia doi ar putea fi cumva fraţii Sullivan! (Vorbea ca pentru el, acum.) Ce voiau să ştie?

— S-au informat despre Steve Larson, spuse barmanul, bănuitor. M-au întrebat dacă trăieşte singur.

— Crescătorul de vulpi? Acolo sus, în Munţii Albaştri?

— Corect! Un tip de ispravă! De-aici îşi ia rezerva de whisky. Cam o dată ce lună trece pe-aici. Săptămâna trecută l-am zărit, însă n-a intrat. Era împreună cu un tip.

— Adevărat? Şi ăştia doi zici c-au întrebat de el?

Barmanul dădu din cap, afirmativ.

— Doar nu vă gândiţi că…

— Eu nu gândesc niciodată, spuse Măgarth. Eu încerc să ghicesc şi să găsesc miezul poveştii. Iar când l-am găsit, m-aşez la maşina de scris, unde umplu hârtia cu o mulţime de prostii, pe care voi le înghiţiţi la micul dejun! Ce viaţă de câine!

Se ridică să plece, iar din prea se întoarse, adăugând:

— Dar poate că voi nici nu le citiţi. Ţine pentru tine ce-am vorbit, Tom. Ciocu' mic!

Dispăru rapid.

Pleoapele lui Roy erau atât de inflamate, încât Steve nu-şi putea da seama dacă ochii erau, într-adevăr, atinşi. reuşi să oprească sângerarea, făcând totul pentru ca fratele său să se simtă mai bine.

— Acum mă duc s-o caut pe Carol, spuse când termină. N-o pot…

Roy însă nu-l lăsă să termine:

— Nu, ţipă, ridicându-se pe pat. Nu poţi să mă laşi aşa! Aia e probabil ascunsă undeva, pe lângă casă, aşteptând să pleci. Atâta aşteaptă, să se reîntoarcă şi să-mi vină de hac!

— Of, ia mai termină! exclamă Steve, furios. Sunt hotărât să mă duc şi-ai face mai bine să încetezi cu gemetele!

— Steve, nu te prosti!

Roy gâfâia, bâjbâind cu mâinile în jurul lui.

— E periculoasă… o să te omoare… o să te zgârie cum a făcut cu mine…

Steve se uită pe geam, la noatea scăldată în lumna lunii. Nu dorea în mod deosebit să se ducă să rătăcească prin pădurea întunecoasă, însă n-o putea lăsa pe Carol să umble prin împrejurimi, fără să încerce s-o găsească. Se gândi la ochii camionagiului şi la expresia sălbatică, aproape animalică, surprinsă pe chipul lui Carol, noaptea trecută. Îşi coborî privirea asupra epavei nenorocite care-l implora hohotind să nu plece… Fu cuprins de un frison… dacă, într-adevăr, Carol era periculoasă, cu adevărat nebună?… Dacă lovitura pe care o primise la cap îi cauzase tulburări grave?… Nu, nu era posibil. Nebunia e un rău moştenit, ereditar. O lovitură la cap nu e de ajuns ca să te transforme în criminal.

Teama probabil că o speriase… asta trebuia să fie explicaţia. Mai

întâi şoferul care încercase s-o violeze şi apoi Roy!… Să fie ai naibii, dacă nu primiseră exact ceea ce meritau. Lui nu i-ar face aşa ceva. Cât timp n-ar înspăimânta-o, totul ar merge bine.

— Mă duc, Roy, spuse, punându-i în mână revolverul. Uite, ia-l. Dacă vine, trage în tavan, iar eu o să fiu pe-aproape.

Se îmbrăcă, neţinând cont de protestele lui Roy.

— N-o să te mai întorci! gemu. Sunt sigur că nu mai vii înapoi! Fata s-a ascuns, cu siguranţă, şi aşteaptă să pleci. Doamne, nici nu-ţi închipui ce putere are! O să te omoare, Steve! Şi cu mine ce-o să se întâmple, acum nu mai sunt în stare de nimic. Nu văd nimic! ridică glasul, zbătându-se pe pat.

— Sunt orb, Steve! Stau cu mine, nu mă părăsi!

— Ia, taci din gură!

Steve ajunsese la exasperare.

— Singur ţi-ai căutat-o, aşa că încetează cu smiorcăiala.

Apucă o lanternă şi ieşi în curte. Luna era chiar deasupra pădurii de pini, umbrele de pe sol fiind întunecate.

Nu-l zări pe Spot nicăieri, lucru care-i dădu o neplăcută senzaţie de singurătate. Coborî la lac, rămânând nemişcat la marginea apei, cu urechile ciulite, încercând să zărească ceva în întunecimea pădurii. A fugit pe-acolo, îşi spuse, nesigur. M-o fi pândind, ascunsă prin vreun colţ?

Porni pe cărare, de-a lungul lacului. Brusc, dintr-un arbore apropiat, izbucni un zgomot puternic. Steve încremeni, cu inima bubuind. O pasăre îşi luă zborul dintre ramuri, îndepărtându-se peste lac… Încercă să-şi recâştige respiraţia, gândindu-se că era cu nervii întinşi la maximum.

Acum cărarea se depărta de lac, începând să şerpuiască pe sub arborii pădurii. Era întuneric, iar Steve se opri din nou, nehotărându-se să abandoneze clarul de lună pentru a se adânci în tenebrele înspăimântătoare.

— Carol, strigă cu putere.[3]

---

[3] Totuşi, Carol Blandish, era o fetiţă lipsită de apărare care nu se putea descurca singură în împrejurările date (cabana lui Steve din munţi şi cei ce îl căutau pe Roy ca să-l lichideze); lipsea cineva, într-adevăr, care s-o apere cu adevărat. (nota reeditării pentru

Sunt Steve. Unde eşti, Carol?

Ecoul slab se întoarse de dincolo de lac:

— Unde eşti, Carol?

O voce nenaturală, ce părea că-şi bate joc de el.

Înaintă, întunericul înconjurându-l. Nu mai putea distinge nimic, aşa că aprinse lanterna. Lumina puternică îi arăta cărarea îngustă. Deasupra, ramurile grele, ameninţătoare păreau că vor să-l apuce. Totuşi, continuă, oprindu-se, din timp în timp, să asculte.

Brusc simţi că nu mai era singur; cineva îl urmărea. Se întoarse dintr-o mişcare, luminând cu lanterna tufişurile şi trunchiurile arborilor, fără să găsească ceva.

— Carol, eşti acolo? o chemă, cu glas tremurat. Sunt eu, Steve. Te aştept, Carol!

În spatele său, o umbră se ridică dintr-un tufiş, strecurându-se fără zgomot până la el.

În faţa lui Steve, o creangă uscată se rupse cu zgomot. Lumină brusc locul, ţinându-şi respiraţia: acolo era un om, în raza lanternei, îmbrăcat în negru, îndreptând spre el un revolver.

— Mâinile sus, Larson! spuse încet Max.

Pe la spate, două mâini îi palpară buzunarele. Aruncând o privire peste umăr, simţi un fior de gheaţă pe spinare: un al doilea personaj, îmbrăcat tot în negru, se afla chiar lângă el. Era Frank.

Cei doi corbi, Sullivan, gândi Steve, cu gâtul uscat.

— Cine sunteţi? întrebă, cu o voce care încerca să pară calmă.

— Lasă gura! spuse max, împungându-l cu revolverul în coaste. Numai noi vorbim. Cine e Carol? Şi tu ce faci pe-aici?

— E o prietenă care locuieşte la mine, răspunse scurt Steve. Sunt în căutarea ei.

Max şi Frank se uitară unul la altul.

— Roy e acolo, la tine? întrebă aproape şoptit Max.

Steve ezita. Să fi minţit, nu servea la nimic. Nu trebuia decât să urce până la cabană, să verifice.

— Da, spuse.

---

share)

— Păzeşte-l pe tipul ăsta, Frank, spuse max. Eu am să mă ocup de Roy.

— Şi mititica?

— Dacă nu-şi arată nasul, n-are importanţă, iar dacă apare, o să ne ocupăm şi de ea. Adu-l pe ăsta.

Max se îndepărtă cu paşi marei spre cabană, iar Frank îl împuns pe Steve cu revolverul:

— Ia-o înainte şi, fără şmecherii, că le cunosc pe toate. Iar când ne apropiem, te sfătuiesc să nu strigi, decât dacă ai gânduri sinucigaşe.

Steve o pini în urma lui Max. Era aproape sigur că, odată ce-l vor omorî pe Roy, ăştia doi aveau să-l trimită şi pe el pe lumea cealaltă. Nu-şi făcea prea multe probleme pentru pielea proprie, gândurile purtându-l la Carol. Cu ea ce-o să se întâmple? constată mirat că fie şi gândul la ea îi umplea sufletul de emoţie. Orice s-ar întâmpla, hotărî, ea nu va trebui să cadă în mâna lor.

— N-aţi putea să ne lăsaţi în pace? încercă. Nu v-am făcut nimic.

— Gura! zise Frank. Nu-ţi agrava situaţia! Nu cu tine avem treabă, ci cu Roy.

— Dar ce v-a făcut? întrebă. Dacă vreţi bani, am. Vă dau eu. Doar n-o să-l omorâţi pentru asta.

— Am fost plătiţi, i-o reteză Frank. Şi pentru că am fost plătiţi, trebuie să merităm banii. Cel puţin aşa înţelegem noi să facem afaceri!

Vocea sa lipsită de intonaţie avea ceva irevocabil, iar Steve simţi că pledoaria în favoarea fratelui său n-ar fi servit la nimic. Îşi continuă drumul, cuprins de un soi de ameţeală. I se părea că trăieşte un coşmar îngrozitor de real. Sus, în capătul drumului ce ducea spre cabană, zări Packardul negru, cu botul înspre vale. Dac-aş reuşi cumva să sar înăuntru, gândi, aş scăpa cu siguranţă, însă n-aş putea face absolut nimic pentru Roy.

Nu putea face nimic pentru Roy, într-adevăr. Max, privind prin uşa deschisă, se uita deja la Roy, întins pe pat, cu revolverul strâns în mână. Max urcă treptele verandei cu uşiurinţa unei umbre. Tălpile de cauciuc ale încălţămintei nu făceau niciun zgomot. Roy, la pândă, cu nervii întinşi şi spaima strângându-l de gât, trăgea cu urechea, atât de concentrat încât capul începuse să-l doară. Se aştepta ca în orice moment, de prin noapte să apară Carol, să-l termine. La cei doi Sullivan nici nu se mai gândea, convins că a reuşit să le scape. De obicei,

acţionau rapid, aşa că, dacă nu-l descoperiseră până acum, poate că nici n-aveau să-l mai găsească vreodată.

Absenţa îndelungată a lui Steve îl chinuia. Cine ştie dacă avea să se mai întoarcă vreodată? Ochii parcă îl dureau mai tare, însă şi mai rău îl durea capul, pe care şi-l simţea gata să plesnească. Frica şi mila de propria persoană îl înnebuneau.

Max se strecură fără zgomot în încăpere, văzu revolverul din mâna lui Roy şi zâmbi fioros. Veni chiar lângă pat: nimic mai simplu decât să termine imediat cu Roy. Chiar prea uşor. Lui Max nu-i plăcea să omoare atât de uşor…

Roy mormăi ceva şi lăsă pe pat revolverul, prinzându-şi capul în mâini. În aceeaşi secundă, Max înghăţă arma şi o băgă în buzunar, apoi aşteptă, cu ochii ţintă la rănit, întrebându-se care avea's fie reacţia acestuia, când avea să constate dispariţia.

După câteva clipe, Roy pipăi locul unde lăsase arma. La dreapta, la stânga. Mormăi iarăşi, printre dinţi, căutând prin tot patul. La început, îşi păstră controlul asupra mişcărilor, închipuindu-şi că arma alunecase printre pătură şi aşternut însă, cum degetele nu găseau nimic, începu să cotrobăie febril, disperat. După un timp, se opri, aşezându-se, cu chipul inundat de transpiraţie. Max ridică binişor un scaun pe care-l plasă chiar lângă pat, instalându-se pe el, totul fără cel mai mic zgomot. I se părea grozav de amuzant să fie atât de aproape de victima sa, fără ca aceasta să-i bănuiască măcar prezenţa, să vadă crescând panica lui Roy.

— Probabil a căzut pe podea, mormăi Roy, aplecat peste marginea patului, căutând pe pipăite, pe jos.

Max, nemişcat, cu mâinile înmănuşate îmbrăţişându-şi genunchii şi bărbia îngropată în fularul negru, îl urmărea atent, cu un soi de curiozitate.

Degetele lui Roy, căutând mereu, atinseră în trecere vârful pantofului lui Max. Se opriră, se întoarseră, încet acum, ezitante. Atinseră din nou pantoful, urcară puţin ajungând la manşeta pantalonului… Roy tresări violent, iar printre dinţi se auzi respiraţia gâfâită.

Lângă patul său se afla cineva.

Brusc, îşi retrase mâna, rezemându-se de perete, în încercarea de a se ridica.

— Cine e? întrebă răguşit, glasul său semănând cu al unui papagal.

— Sullivan, spuse încet Max.

Un lung moment, Roy rămase lipit de perete, abia respirând, cu chipul palid. Transpiraţia îi înmuiase pansamentul care-i acoperea ochii.

Şi deodată:

— Steve! începu să urle sălbatic. Repede, Steve, ajutor!

— Nu poate să te ajute cu nimic, spuse Max, aşezându-se picior peste picior. E în mâinile lui Frank. De-acum, nimeni şi nimic nu te mai poate ajuta. Am venit să ne ocupăm puţin de tine.

— Doar n-o să omorâţi un biet orb, imploră Roy. Sunt orb. Uită-te la mine! Sunt dus… Nu vezi că sunt dus?… Nu mai sunt bun de nimic…

Max cerceta pansamentul care-i acoperea ochii:

— Dă-ţi jos cârpa aia, spuse. Nu cred o iotă din povestea asta cu orbul!

— Dar e adevărat, spuse Roy, lovind isteric cu pumnii în pat. Nu pot s-o scot… O să înceapă iar să sângereze!

Max chicoti. Întinse mâna şi strecură un deget pe sub pansament, făcându-l să cadă.

— Ei bine, o să sângereze.

Roy scoase un nou urlet.

— Distracţie plăcută! spuse Frank de pe verandă.

Max cerceta stupefiat ochii lui Roy.

— Ia uite, Frank, uită-te puţin la mutra asta de ticălos! Are ochii scoşi!

— Bravo, făcu nepăsător Frank. N-o să trebuiască s-o mai facem noi.

— Ar fi bine să te uiţi, insistă Max. Merită să-ţi arunci ochii, şi începu să râdă.

— Nu pot să mă deranjez. Amicul meu şi cu mine suntem foarte confortabil aranjaţi aici.

— Îţi spun eu, e într-o stare de toată frumuseţea, îl plesni Max amical pe Roy pe spinare. Cum ai ajuns aşa, bătrâne?

Roy încercă să apuce mâna înmănuşată a lui Max, însă acesta îl

respinse.

— Din cauza ei… o fată… o nebună furioasă!

— Cine e ea? În privirea moartă a lui Max lucea un licăr de viaţă.

— Fata asta… Carol… Am găsit-o noi acolo sus, pe drum… Într-un camion răsturnat… Steve a îngrijit-o… iar ea s-a răzbunat pe mine!

Max se aplecă spre el:

— Cum arată?

— E o roşcovană, exclamă Roy. Chipul său, de sânge închegat, mânjit, stacojiu, aducea cu o mască înspăimântătoare, nemaipăstrând nimic omenesc. Avea sânge şi pe gură, dinţii fiind şi ei înroşiţi. Când vorbea, îl împroşca pe Max cu sânge.

Acesta oftă, îşi şterse faţa cu dosul mâinii şi ieşi pe verandă.

— Dar ştiu că nu grăbeşti! făcu Frank, mirat.

— Nebuna cu cele şase milioane de dolari – spuse Max, cu o exaltare reţinută – cea despre care ne-a vorbit barmanul, e aici!

Frank chicoti.

— Avem, într-adevăr, toate atuurile, îl gâdilă pe Steve sub brbie cu revolverul. Ia zi mititelule, îţi dai seama ce înseamnă bafta? Unde e? Zi unde-ai ascuns-o?

— Nu pricep nimic din ce spuneţi acolo! răspunse mirat Steve.

— Nu zău! Roşcata… Carol, pe numele ei, nu? Unde e?

— A scăpat. Când aţi venit, plecasem s-o caut.

— Ea l-a aranjat aşa? arătă Max spre Roy.

Steve aprobă din cap:

— Dar nu e nebună… E numai speriată…

— Bine, bine… nu e nebună! îi făcu Max cu ochiul lui Frank. Dar trebuie s-o găsim! Privi înspre lac, apoi spre munţii îndepărtaţi… Nu-i sănătos să laşi aşa să hoinărească şase milioane de dolari primunţi.

— Corect, îşi spuse părerea Frank, însă, mai întâi afacerile serioase. Ce facem cu celălalt?

— Ei, nu l-am uitat! Să lichidăm conturile cu el. Cum să facem?

— Bernie vrea neapărat să moară încet, spuse Frank. Şi vrea o treabă bine făcută. Am putea să-l înecăm în lac, ce zici? Max scutură din cap:

— Ţie-ţi stă capul numai la apă, aia e! mai întâi ca să îneci pe cineva, trebuie să te uzi şi tu, întotdeauna. tare mai eşti tâmpit. Adu-ţi aminte de puicuţa pe care am surprins-o în baie, inundaţia a stricat un plafon superb de la etajul dedesubt şi-am mai luat şi un guturai care m-a chinuit săptămâni întregi! Nu! Înecul nu reprezintă nimic pentru mine!

— Uitasem, se scuză Frank. Dar dacă i-am tăia venele?

— E prea puţin dureros şi, apoi, asta pătează. Mă gândeam că, după ce am scăpa de ăştia doi, am putea petrece, poate, câteva zile pe-aici? Îmi place colţişorul ăsta. Deci, n-are niciun rost să murdărim casa.

— Vrei să zici, adică, s-o ţinem pe roşcată aici, până trec cele paisprezece zile? întrebă Frank.

— Exact! apoi am putea să veghem asupra ei şi a banilor ei…

Frank era mereu în căutarea inspiraţiei.

— Dar dacă i-am înfunda capul într-o găleată cu melasă? S-ar sufoca încet, aşa. Apoi, adresându-se lui Steve: Ai pe-aici melasă, amice?

Steve negă, din cap. Cu coada ochiului îl văzuse pe Roy strecurându-se pe verandă.

— De ce nu-i daţi şi lui o şansă? întrebă cu glas puternic. Ce v-a făcut el, vouă personal?

Roy se oprise, lipit de zidul casei; cei doi Sullivan erau cu spatele la el, însă nu avea de unde să ştie.

— Am putea să-i dăm foc? sugeră Max, prefăcându-se că nu-l auzise pe Steve.

— Asta ei idee de mâna întâi, se entuziasmă Frank. Nici n-am mai avea nevoie să-l îngropăm!

Roy îşi încercă şansa, chiar în clipa aceea: traversând pe furiş veranda, încălecă balustrada, sări şi începu să fugă nebuneşte.

Cei doi ridicară ochii, observându-l.

— Ţine-o spre stânga, Roy! urlă Steve, văzându-şi fratele alergând spre lac.

Roy făcu o cotitură, pornind în direcţia pădurii de pini.

— Ce-o fi crezând ăsta? râse Max, apucând revolverul.

Steve încercă un gest, însă pistolul lui Frank îl înţepă în coaste,

tăindu-i răsuflarea.

Se auzi o detunătură seacă, o flamă, şi Roy căzu cu faţa în praf. Câteva secunde, rămase nemişcat. Se ridică însă şi începu să se târască, trăgând greu piciorul stâng.

— Gata, mă duc să-i fac felul, o dată pentru totdeauna.

Max coborî treptele verandei şi, traversând curtea, îl ajunse pe Roy. Îi trasem cu sălbăticie, câteva lovituri de picior, apoi se îndreptă spre Packard.

— Într-un minut, vei vedea ceva special! îi spuse Frank lui Steve. Tipul are idei, are clasă, ce mai! O să-i vezi clasa!

Roy încerca, disperat, să se târască spre lac, lăsând în urmă o dâră subţire de sânge, ce înmuia praful. Max scoase din Packard un bidon de benzină, cu care se îndrepta spre Roy.

Acesta îl auzi apropiindu-se şi începu să ţipe, încercând să se mişte mai repede. Curând, căzu iar, grămadă, în praf.

— Nu pune mâna pe mine! gemu, când Max îl ajunse. Lasă-mă… pentru Dumnezeu… lasă-mă!

— Bernie dorea să te vadă putrezind în iad! Recită Max, turnând benzină pe el.

— Nu! Roy începu să urle, când benzina i se scurse pe faţă. Nu poţi face aşa ceva! Nu mie! Steve, ajutor! Nu… Nu!…

Max se scormoni prin buzunare după un chibrit pe care îl aprinse, frecându-l nepăsător de talpa pantofului.

— Ei bine, bătrâne, iată-te! spuse, râzând.

— N-ai mai văzut oameni prăjindu-se? îl întrebă Frank pe Steve. Chiar şi morţi continuă să sară şi să se zbată… ca un pui cu gâtlejul tăiat! Am prăjit pe unul, acum vreo două săptămâni. A sărit în sus ca o rachetă şi, aşa, în flăcări, a fugit drept în casă… Au ars şi nevastă-sa, şi copiii, şi casa… Frank făcu semn cu capul. Ia uită-te şi tu! continuă, cuprins brusc de exaltare. Asta numesc eu să i-o tragi unuia. Uite ce bine se prăjeşte! Te rog eu, uită-te la el cum aleargă… Întotdeauna o iau la fugă, toţi! ia uite! Ţi-am spus eu… Dar uită-te!

În capul lui Carol, ceva se declanşă. De parcă, brusc, creierul ei se răsucise cumva, ca un „crac” asurzitor. Imediat lumea de vis, populată de umbre, în care trăise până în urmă cu un minut, prinse

iarăşi viaţă. Lucruri care, o clipă mai devreme, nu erau decât contururi neclare, culori şi sunete confuze, redeveniră forme, culori, zgomote… ca un film pe un ecran, după ce s-a reglat claritatea imaginii4. Carol avu impresia că revine la aer, după o prea lungă scufundare în ape îngheţate şi tăcute.

Îşi spuse că, probabil, visase că se afla în pădurea de pini şi, iată, îşi dădu seama că, în somn, se dusese chiar acolo. Cel puţin, aceasta era singura explicaţie pe care o putu găsi. Se minună că, după o asemenea trezire, stranie, era atât de liniştită şi începu să se uite în jur, după repere care să-i arate drumul înapoi, către cabană. Zări sclipirile lacului, printre arbori, în lumina lunii, şi o porni în direcţia aceea.

În timp ce mergea, încercă să-şi reamintească visul. Vag, îşi amintea că-l visase pe Roy intrând în odaia ei, însă nu era decât o impresie… Carol era convinsă că acel „crac" din capul său se produsese chiar în clipa intrării lui Roy. Însă ceva trebuie că se întâmplase, un soi de oblon, închis de cineva… Mai păţise aşa ceva în trecut, dar nu-şi putea aminti. De fiecare dată când încerca, revedea, nesigură, o încăpere cu pereţii capitonaţi în bleu, un bec electric atârnat foarte sus, protejat de o plasă de sârmă… Şi asta parţinea probabil, unui vis, pentru că infirmiera era mereu prezentă: infirmiera aceea cu privirea îngrozitoare, nespunând nimic, nefăcând nimic, privind-o doar, tăcută, şi arătând-o cu degetul. Carol ştia că mai avusese deseori asemenea vise, însă nu reuşea niciodată să şi le amintească, foarte limpede.5

Nu rămânea decât un montaj confuz de chipuri, siluete şi încăperi.

Se întrebă ce motiv putuse avea, să vină în această pădure, dându-şi seama, nu fără oarecare spaimă, că era pe jumătate dezbrăcată. Ar mai fi dorit, de asemenea, să ştie dacă Steve îşi dăduse seama de absenţa ei şi o căuta, aşa că grăbi paşii spre cabană, pentru a-şi îmbrăca blua de la pijama, care dispăruse atât de misterios. O stăpânea un sentiment confuz, straniu, născut din tandreţe şi jenă, la Gândul că el ar putea-o găsi aşa. Voia să-i spună despre zgomotul acela din capul ei, care o chinuia, care o chinuia. Poate că Steve ar şti să îi

---

[4] extrem de limpede că autorul solicită deja film de cinema acestui roman (nota reeditării pentru share)

[5] amintiri incomplete, insuficient clare. (n.r.sh.)

explice ce i se întâmplase. Poate i-ar fi explicat TOT.

În timp ce urca pe cărarea de lângă lac, îi zări pe cei doi Sullivan, în picioare, lângă mal. Stăteau de vorbă, dar n-o văzură. În lumina lunii, nu le putu distinge decât siluetele sinistre, însă asta îi fu de-ajuns.

Nu-i trecea prin cap ce era cu ei, însă i se făcu frică, aşa cum orişicine s-ar fi speriat, dacă dădea peste ei în întuneric. Se ascunse, deci în dosul unui arbore, apărându-şi pieptul cu braţele. Îi văzu îndepărtându-se cu paşi repezi, fără zgomot, intrând în pădure. Trecură pe lângă ea, continuând să urmeze cărarea de lângă lac. Le observă chipurile palide, dure, cu nişte feţe sculptate parcă în săpun, şi o cuprinse tremurul, ghicind instinctiv că aceşti oameni erau încarnarea răului şi-a morţii. Gândurile îi zburară către Steve şi se simţi cuprinsă de o stare de slăbiciune, la gândul că poate îi făcuseră vreun rău.

După ce dispărură o luă la fugă până la cabană, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Traversând curtea zări ceea ce mai rămăsese din Roy: ceva fără formă, ce încă mai zvâcnea, umflată din cauza căldurii, ceva în întregime distrus, uscat, care numai avea uman decât conturul.

Pentru Carol, acest ceva fără nume, carbonizat, nu reprezenta decât un obiect ireal, la care abia dacă se uită, spunându-şi că, probabil, exista dor în mintea ei. De altfel, nu era mânată decât de un singur gând: acela de a ajunge acasă, unde odăile erau luminate, şi să se asigure că Steve era sănătos şi în siguranţă.

Urcă în fugă treptele şi se opri în prag, uitându-se prin salonul luminat.

Steve era acolo, întins pe podea, cu picioarele şi încheieturile mâinilor legate. Văzând-o încercă să se ridice, Carol se opri brusc, uitând de propria goliciune, contemplând, cu ochii holbaţi de oroare, corzile care-l legau. Văzând-o astfel, sălbatică şi frumoasă, cu pilea ca sideful, Steve îşi dădu seama cât de mult o iubea. O iubise din clipa în care o găsise în camionul răsturnat. Nu, nu-şi va mai ascunde sentimentele faţă de ea; era singura femeie pe care ar fi putut-o iubi vreodată.

— Carol – o chemă – repede, draga mea. Eliberează-mă.

Ea alergă şi se aşeză în genunchi lângă el, înconjurându-i gâtul cu braţele.

— Eşti rănit? întrebă, cu obrazul lângă al lui. Spune-mi că nu eşti rănit.

— N-am nimic, dar dezleagă-mă repede! Suntem într-un mare pericol, micuţa mea.

— Dragul meu Steve, îi şopti, cu buzele atingându-i obrazul, mi-a fost atât de frică!

— E în regulă acum, o linişti, dar eliberează-mă odată! Încercă să tragă de coardă, dar nodurile erau foarte strânse, aşa că trebui să dea o fugă să aducă un cuţit din bucătărie. La întoarcere, îmbrăcă în fugă cămaşa lui Steve, încheind grăbită nasturii.

— Repede, Carol! o chemă. Repede, că se vor întoarce!

Îi tăie legăturile şi-l ajută să se debaraseze de corzi. Steve îşi frecă încheieturile amorţite, zâmbindu-i. Ea alergă lângă el, înconjurându-i iarăşi gâtul cu braţele.

— Te iubesc, Steve, îi şopti. Mi-a fost atât de frică, atunci când i-am văzut pe oamenii aceia doi. Am crezut… Nu ştiu ce m-aş face fără tine…

O strânse lângă el sărutând-o.

Rămaseră aşa un moment, îmbrăţişaţi, cu buzele lipite, după care el se desprinse cu blândeţe.

— Eu te iubesc din prima clipă, micuţa mea, îi spuse. Însă nu avem nicio clipă de pierdut. Trebuie să fugim, îmbracă-te repede.

Ea alergă în odaie, pe când Steve ieşi pe verandă, cercetând împrejurimile. Nici urmă de cei doi Sullivan. În scurt timp, apăru şi Carol. Purta rochia ei de lână, iar în ochi i se citea liniştea şi încrederea.

— Trebuie să le luăm maşina şopti Steve, strecurându-şi braţul în jurul taliei lui Carol. Să fugim, pe unde nu-i lumină.

Împreună, coborâră în fugă treptele, traversând curtea. La intrare, pe drum, se vedea Packardul uriaş.

— O să reuşim, spuse Steve, strângând talia fetei. O ridică în braţe6, continuând să alerge, acum în câmp deschis, luminat de lună.

Cei doi Sullivan tocmai ieşeau din pădure şi îi văzură. Max

---

[6] ataşament excesiv – pentru ce neapărat "o luă în braţe…"? Simbolistică înt@mplătoare erotică sau iar acea fetiţă lipsită de apărare, fugară, care nu-şi poate găsi protecţia niciunde? (n.r.sh.)

scoase un strigăt.

— Repede, Carol! gâfâi Steve. Ştii să conduci?

— Da, răspunse ea7

dar vom pleca împreună. Nu te las…

— Vin şi eu, dar treci înainte. Am să încerc să-i reţin un pic. Porneşte motorul. Fugi, mititico!

— Opriţi! Staţi aşa! urla Max, cu glas ameninţător.

Steve se opri, ţinându-le piept.

„Fraţii" Sullivan o luară la fugă. Steve o auzi pe Carol pornind motorul şi, întorcându-se pe călcâie, spre maşină.

Max trase, direct din buzunar.

Steve se clătină, se poticni, apucând portiera deschisă în momentul în care Max trase a doua oară.

— M-au nimerit, draga mea. Gâfâind greu, se aruncă în maşină, căzând aproape peste Carol.

Sângele lui Steve se prelinse pe mâna fetei.

Ca în transă, ea îl îndreptă pe scaun, îi văzu pe cei doi traversând rapid curtea scăldată în lumina lunii şi acceleră. Maşina făcu un salt înainte.

Max se opri, ridicând revolverul, însă Frank îl lovi peste mână.

— Stai! nu trage în ea. Nu în şase milioane de dolari!…

— Dar o şterge!… făcu Max, ridicând din umeri, cu dispreţ.

— O s-o găsim, i-o tăie Frank. Mereu îi găsim8, nu? Merită să ne dăm puţină silinţă pentru fata asta… Pentru ea şi banii ei!

Rămaseră nemişcaţi, privind stopurile Packardului depărtându-se pe drumul de munte, spre vale.

CAPITOLUL III

La nord de Capul Brizei, printre colinele ce se întind la poalele lanţului muntos, se aflau răspândite domeniile campestre ale

---

[7] cap.1, pg.4: doctorul Travers către şeriful Kamp "C@nd a împlinit optsprezece ani, a trebuit s-o interneze. De-atunci – asta era acum trei ani – se află la mine în tratament." (n.r.sh.)

[8] mentalitatea de a fi criminal cu misiunea de a termina acţiunea c@t mai repede. (n.r.sh.)

miliardarilor.

Phil Măgarth îşi conducea maşina, cu toată viteza, pe una din străduţele acelea cât muchia de cuţit. Luă un viraj atât de brusc, încât pneurile bătrânului său Cadillac scrâşniră fioros, înainte de a se înscrie pe o alee întortocheată, luând-o spre casa Vedei Banning: o vilă spaţioasă în stil hispano-maur, cu pereţii din stucatură albă, acoperită cu ţigle roşii.

Veda era considerată „femeia rea" în Capul Brizei, însă, în ciuda acestei reputaţii, toată lumea o iubea, iar ea ducea o viaţă fericită. Era bogată şi-şi conducea singură plantaţia de cinci mii de acrii, plină cu portocali. se îndrăgostise fără leac de Phil Măgarth, pe care şi-l dorea de bărbat.

Măgarth opri maşina în faţa uşii principale, privindu-şi ceasul: ora trei jumate, dimineaţa. Deschise portiera şi se strecură până pe terasa cu dale albe. Casa era cufundată în întuneric, însă el ştia unde doarme Veda. Traversă rapid, grădiniţa plină cu flori, sări patru trepte deodată şi, ajuns pe verandă, se opri brusc în faţa unei uşi din sticlă, deschise.

— Eşti trează? întrebă, încercând să distingă ceva în camera întunecoasă, unde se profila, singurul vizibil, de altfel, patul imens, sculptat în care dormea Veda.

Niciun răspuns. Phil pătrunse în odaie, se aşează pe pat şi bâjbâi cu mâna pe sub cearşafuri. Se produse o agitaţie confuză şi un strigăt uşor. Veda, trezită, aprinse veioza.

— Ei, poftim! exclamă ea, lăsându-se îndărăt pe pernă. De data asta, ai depăşit limita!... Cum îndrăzneşti să vii aici, la ora asta?...

— Ce limită? zâmbi dezarmant Măgarth. Spui că eşti întotdeauna bucuroasă să mă vezi!... ei bine, iată-mă! Fii bucuroasă!

Veda se întinse, începând să caşte, lăsându-se admirată. Avea un trup splendid.

— Eşti nemaipomenită! Frumoasă, bună de ronţăit! Dar se întâmplă o mulţime de lucruri. Nuca uscată care-ţi ţine loc de cap s-a trezit de-a binelea?

— Câteodată stau şi mă întreb ce naba mă poate atrage la tine, pufni Veda, luând o oglindă de pe noptieră.

Avea ochii verzi-albaştri, gene lungi şi păr de culoarea aramei învechite, ce cădea în bucle, pe umeri. Era frumoasă şi ştia asta. Ochii

încercănaţi, gura uşor botoasă, toate astea o îmbătrâneauă tot fi avut de la douăzeci şi şase de ani în sus.

— Cel puţin, eu n-am o mutră dubioasă! căscă iarăşi. Se lăsă din nou pe pernă. Cămaşa de noapte, extrem de decoltată, din mătase chinezească, bleu, avea garnitura din dantelă neagră. Eşti absolut, imposibil Phil, continuă ea. Ai fi putut să mă trezeşti mai puţin brutal. Ajunge să mă atingi, că mă şi umpli de vânătăi!

— Hai, nu mai spune bot, că n-or să se vadă! zise măgarth. Ridicându-se, se îndreptă spre o comodă, pe care se afla o sticlă cu whiky Canadian Rye şi un pahar. Provizia scade, comoara mea. Ai face bine să comanzi alte sticle.

— Înţeles, făcu Veda care, privindu-l, îl găsea cât se poate de seducător. Dă-mi, mai bine, o ţigară, brută ce eşti!

Măgarth se întoarse cu sticla, îi dădu o ţigară, după care luă o înghiţitură bună şi-şi aprinse şi el una.

— Am o poveste formidabilă! spuse, aşezându-se comod pe pat, lângă ea. Dacă ştiu s-o jonglez m-aş putea alege c-o avere. Iar dacă reuşesc, o să pot, în fine, să te iau de nevastă. Aşa că, ascultă-mă cu atenţie.

Veda îl privi printre gene.

— Am auzit asta atât de des, încât aş putea s-o pun pe muzică, pufni, ironică.

— Numai că, de data asta, e serios! zise Măgarth. Sunt pe urmele mititicii lui Blandish!

— Eşti… ce spui acolo? întrebă Veda, ridicată în şezut, cu ochii măriţi de uimire.

— Nu-ţi mai şifona fruntea aşa! spuse scurt Măgarth. Tot ce-ţi spun e confidenţial. Într-o săptămână, începând de mâine, fata intră în posesia unei adevărate averi… dacă între timp nu e prinsă. M-am gândit, la început, că ar fi normal să ajut la prinderea ei şi să scriu apoi o poveste amănunţită a întregii escapade, pentru agentul meu literar. Dar după primul impuls, mi-a venit o idee mult mai bună: o ajut să rămână în libertate, o ajut să intre în posesia moştenirii şi, dacă ştiu să mă descurc cum trebuie fata o să-mi fie recunoscătoare, nu? Plus că voi plasat chiar în top. Toată America va dori să ştie ce va face ea cu atâta bănet… şase milioane de dolari! iar eu voi fi acolo, pentru a povesti! Vreau să ţi-o aduc aici, la tine. Iar când vom pune mâna pe bani o vom

plimba, îi vom cumpăra maşină, o vilă, hăinuţe… Vom avea tot timpul după noi un operator de cinema!… Va fi formidabil! Eu îmi voi rezerva exclusivitatea asupra acestei poveşti pentru agenţia mea. Voi fi în situaţia de a dicta eu condiţiile.

Veda închise ochii.

— Eram sigură! spuse, moale. Ceva mai stupid nici n-ar putea exista! Mititica e nebună, comoara mea! Bagă-ţi în cap asta. E periculoasă! Ne-ar putea ucide pe-amândoi! Crezi tu că am vreo dorinţă să fiu omorâtă?

Măgarth mârâi dispreţuitor.

— Doar n-ai vrea să renunţ pentru un mic amănunt ca ăsta? spuse, pe un ton plin de reproş. De altfel, sunt în stare s-o stăpânesc pe fată. Ia aminteşte-ţi ziua în care am rămas două ore închis în cuşca unui urangutan, numai pentru a scrie apoi un articol senzaţional?

— Pe dracu'! Nu văd ce era periculos, atâta timp cât urangutanul nu era atunci în cuşca lui!

— Asta nu înseamnă nimic? nu se lăsă Măgarth, nerăbdător. Oricum, e ceva! Să ştii că nu mi-e teamă de fată. Eram de-o şchioapă când…

— Ştiu… Te-am mai auzit povestind asta, de destule ori… Însă n-are nimic a face cu…

— Nu. Am vorbit puţin cu infirmiera micuţei. Fata asta e un spectacol! E sucită ca trenuleţul morţii din bâlciul de la Coney Island!

— Altă dată mi-ai spus că trenuleţul ăla îţi făcea un gol în stomac! îl opri Veda pe un ton glacial.

Măgarth râse, sarcastic.

— Depinde de viteza cu care te plimbi cu el!

Veda îi trase un picior prin cuvertură.

— Bine! Ce ţi-a spus infirmiera aia?

— Mi-a spus că fata, Carol, ar suferi de o dedublare a personalităţii! Sunt doar crize care se produc când şi când. Luni întregi se poartă ca o fată normală, sănătoasă la trup şi la minte, cu un caracter foarte blând, şi tot ce are de făcut este s-o ţină sub observaţie.

Oftă.

— Nimic nu-i mai pe guetul meu decât să supraveghez o fată cu un caracter foarte blând!

Veda îi mai trase un picior.

— Eşti greţos! spuse simplu.

— Nu mă întrerupe! făcu sever. Unul dintre curatori, un bătrân, nu cu mult mai zdravăn decât ea, cu o faţă de lămâie stoarsă şi uscată, pe nume Simon Hartman, a venit la sanatoriu. Infirmiera mi-a zis că înnebunise de furie, când a auzit de evadarea lui Carol. Îşi vede deja bucăţica zburându-i de sub nas şi cele şase milioane de dolari strecurându-i-se printre degetele lui grase şi murdare. (Măgarth îşi mai turnă un pahar.) Vreau să-ţi mai spun ceva: nu cred că mititica e nici măcar pe jumătate atât de periculoasă cum se spune! Şi nu cred că în cazul ei se impunea internarea. A fost expediată în mare grabă la o casă de nebuni, pentru ca moş Hartman să poată pune laba pe cele şase milioane!

— Nu mai spune asemenea prostii! zise acru Veda. Chiar John Blandish a plasat-o acolo… acum trei sau patru ani.

— Blandish nu ştie absolut nimic despre ea. Nu se interesa de ea. Hartman a făcut totul, pentru că el se ocupa de afacerile lui Blandish. Fata a fost internată pentru că a sărit cu unghiile pe moaca unei brute, care bătea un câune. Tu n-ai face la fel?

Veda se uită la el cu ochii mari.

— Dar e periculoasă! Gândeşte-te ce i-a făcut nenorocitului ăluia de camionagiu!

Măgarth respinse aluzia, cu un gest larg al mâinii.

— Îşi apăra onoarea, spuse degajat. Tu nu poţi înţelege asta, dar dă-mi voie să-ţi spun: există fete care iau chestia asta foarte în serios.

— Foarte bine, oftă Veda. (N-avea niciun chef de discuţie.) Fă ce vrei. De altfel, încă n-ai găsit-o!

Măgarth se trase de nas:

— Dar sunt pe-aproape! Am găsit locul unde a stat zilele astea. De-acolo vin.

— Dumnezeule! mormăi Veda. Cred că după toate astea vreau şi eu puţin whisky. Nervii încep să mă lase.

— N-ai de ce! N-am de gând să ratez toată povestea asta! Linişteşte-te şi ascultă-mă. În zeara asta, am văzut doi tipi, într-un Packard mare, negru, care întrebau de Steve Larson, ăla cu crescătoria de vulpi, de-acolo, de sus, lângă Munţii Albaştri.

— L-am văzut, îl ştiu! spuse Veda cu entuziasm. E foarte înalt, blond, foarte drăguţ… am avut palpitaţii când am dat ochii cu el.

— Să lăsăm bunătatea lui deoparte, spuse Măgarth acru. Mama ta probabil nu a purtat chiloţi înainte să te nască. Numai la bărbaţi îţi stă capul. Lasă-mă să continui, cel puţin.

— În fond, mai bine să aud ceva, decât să-mi ia Dumnezeu auzul, oftă ea, închizând ochii.

— Aşadar, tipii ăia doi întrebau de Larson, iar eu i-am recunoscut. Cred că cei doi Sullivan sunt „de profesie ucigaşi".

— Ce vrei să zici?

— Dacă vrei să te debabrasezi de careva, n-ai decât să te adresezi fraţilor Sullivan. Le dai banii, şi ei fac restul. Iar astea nu-s gogoşi adăugă Măgarth. În orice caz, trebuia, aşa m-am gândit, să mă duc să dau o tură pe-acolo, aşa că am urcat până la ferma lui Larson. Locul era abandonat, cu toate luminile aprinse, uşile şi ferestrele deschise, iar camioneta Buick, în garaj. Câinele. Înnebunit de frică, era ghemuit în cuşca lui. Am vizitat casa şi am găsit asta. Puse pe pat o batistă. Pun rămăşag că e a lui Carol Blandish… Uite, are prenumele ei brodat într-un colţ… Altă chestie: am găsit acolo sus, pardesiul de şofer al doctorului Travers, chiar cel pe care Carol îl purta când a evadat din Glenview.

Veda păru intrigată.

— Şi unde duc toate astea?

Măgarth se scărpină în cap:

— Aş vrea şi eu să ştiu, dar, oricum, e un început. Probabil că Larson a ascuns-o pe Carol, iar cei doi Sullivan, dacă sunt într-adevăr ei, i-au făcut să iasă din vizuină. Asta e important. Acum au fost găsiţi, sunt pe teren descoperit. Poate că ăia doi, Sullivan, sunt deja pe urmele lor? Asta nu ştiu. Dacă ajung s-o prind eu primul pe Carol, aici o aduc. Nimănui n-o să-i treacă prin cap s-o caute aici. Dacă n-o găsesc, atunci cu atât mai rău pentru mine, căci rămâne în aer căsătoria noastră.

Veda îl trase lângă ea, înnodându-i braţele în jurul gâtului:

— De ce, Phil? întrebă încet, ronţăindu-i urechea. Ţi-aş da toţi banii mei şi am trăi fericiţi. Am avea şi copii…

Măgarth o respinse, ridicându-se:

— Poate că nu sunt decât un individ josnic, însă am şi eu

mândria mea, spuse, începând să-şi scoată cravata. Crezi că aş putea suporta spunându-se că te-am luat de nevastă pentru banii tăi? Niciodată, atât cât voi trăi! Iar acum, dă-te mai încolo. Trebuie să dorm şi eu puţin, înainte să vină dimineaţa. Hei! Când spun că vreau să dorm, aia vreau: să dorm!

Carol strânse în pumni volanul Packardului, cu ochii fixaţi pe dârele luminoase ale farurilor, dâre ce păreau că aleargă înaintea maşinii, făcând vizibile virajele drumului de munte, toate în ac de păr.

Inima îi părea împietrită, iar creierul paralizat de teamă. La lumina slabă a tabloului de bord, putea vedea chipul palid a lui Steve care zăcea pe podea, cu ochii închişi. Ea ar fi vrut să oprească, însă numai gândul la cei doi Sullivan o făcea să meargă înainte. Se va opri în clipa în care va fi sigură că nu puteau fi ajunşi de cei doi, dar până atunci se ruga în gând să nu fie prea târziu şi să mai poată face ceva pentru Steve.

Drumul îngust, numai serpentine, nu-i permitea să conducă aşa cum ar fi vrut, totuşi, Carol făcea tot ce-i stătea în putere, luând virajele cu derapaj şi menţinând curajoasă uriaşa maşină pe drumul desfundat, obsedată de un singur gând: să aibă între ea şi Sullivan o distanţă cât mai mare cu putinţă.

Ajunse, în sfârşit, la şosea, unde putu apăsa acceleraţia. După patru sau cinci kilometri, încetini, căutând un refugiu unde să se oprească. În faţă, un luminiş ducea la un adăpost forestier abandonat. Ieşi de pe şose şi îndreptă maşină, cu zdruncinături pe cărarea ce ducea la câteva cabane, pe jumătate dărâmate, în care, cândva, se adăpostiseră, probabil, tăietorii de lemne.

Acum nu se mai vedea nimeni pe-acolo, aşa că încetini, oprind Packardul. Carol se aplecă peste Steve.

„Trebuie să-mi păstrez sângele rece, îşi spuse. Să mă stăpânesc". Gândul că s-ar putea ca el să fie grav rănit sau chiar mort o umplea de o asemenea spaimă încât tremura din tot corpul, iar dinţii îi clănţăneau.

— Steve, iubitule, spuse, mângâindu-i obrazul „ce ai? Spune-mi! Eşti rănit grav?

Steve nu răspunse şi nu se mişcă, iar când ea îi ridică în mâini capul, acesta căzu înapoi greoi, lipsit de viaţă. Mult timp, Carol rămase

nemişcată, cu pumnii strânşi, reţinându-şi ţipetele care îi înecau pieptul. Deschise apoi portiera, coborî şi, în picioare, călcând pe covorul de ace de pin, agăţată cu putere de maşină, pentru a nu se prăbuşi încercă să nu-şi piardă conştienţa. Inima îi bătea atât de tare, încât se sufoca.

Clătinându-se înconjură maşina, deschizând cealălaltă portieră. Îl trase pe steve, întinzându-l cu grijă pe covorul gros de ace de pin. La lumina farurilor, observă sângele care păta cămaşa lui Steve. Îi descheie haina: cămaşa era îmbibată în sânge. Punând palma în dreptul inimii, simţi, bătaia slabă, neregulată. Îşi înăbuşi un oftar de uşurare: nu era mort. Dar, măcar de-ar găsi ajutor undeva, repede, pentru că putea muri în orice moment. Continua să piardă sânge, iar asta trebuia să o rezolve cu orice preţ! În portbagajul din spate, descoperii două valize. Deschise una, cu înfrigurare, descoperind în ea cămăşi, batiste… Începu să le rupă încercând să facă bandaje din ele.

— Carol! Steve o chema, cu glas slab.

Ea scoase un ţipăt uşor, alergând spre el. Clipea, în lumina orbitoare a farurilor, însă nu se mişca. Privirea îi era fără viaţă.

— Iubitule! spuse Carol, îngenunchind lângă el. Ce vrei să fac? Îţi e rău? Am să încerc să-ţi opresc sângerarea!

— Eşti drăguţă! murmură Steve, cu chipul crispat de durere. Mi-e rău, Carol… în regiunea pieptului, ceva nu e în regulă.

O clipă, ea îşi pierdu stăpânirea de sine, cuprinsă de hohote disperate, cu faţa în mâini.

„Ce să fac? se întreba, cuprinsă de spaimă. el nu trebuia să moară… n-aş putea suporta să moară… iar eu sunt singura care-l poate slava”.

— Micuţa mea, gâfâia Steve. Nu-ţi fie teamă. Ştiu prin ce treci. Nu te lăsa copleşită… Vezi dacă poţi opri hemoragia.

— Da!… Îşi şterse lacrimile, muşcându-şi buzele. Am s-o opresc, iubitule. Numai… doar că… oh, Doamne! Nu ştiu cum să fac asta…

Alergă la maşină, de unde luă pansamentele improvizate, cu care se întoarse lângă el. Îi descheie cămaşa, plină de sânge aproape închegat. Stomacul i se revolta, însă teama de a-l vedea murind o făcu să se stăpânească. Cu toate acestea, când dădu cămaşa la o parte şi văzu cele două găuri din mijlocul pieptului, prin care sângele se prelingea, picătură cu picătură, privirea i se întunecă şi se prăbuşi cu

capul în mâini, tremurând.

— Nu te lăsa impresionată! spuse Steve, ridicând cu greutate capul, pentru a-şi privi rănile. era mai rău decât crezuse. Un frig îngheţat îl cuprindea, puţin câte puţin, picioarele, iar o durere îngrozitoare îi sfârteca pieptul, de parcă fiare înroşite de foc îi erau înfipte acolo: Carol, iubito, opreşte sângele!

— Nu pot! ţipă ea. Trebuie să găsesc ajutor. Unde-aş putea să mă duc Steve? Unde m-aş putea duce?

Steve făcu eforturi să gândească. I se părea că avea pieptul deschis, expus la aer şi că un vânt încărcat cu sare sufla pe rănile sale. O sfârşeală mortală punea stăpânire pe el, inundându-i chipul cu sudoarea agoniei.

— Doctorul Fleming! reuşi să articuleze, într-un murmur pe care Carol abia-l percepu. Ţine drumul drept până la Capul Brizei… a doua intersecţie la stânga… O căsuţă izolată, departe de drum… Luptă câteva clipe cu slăbiciunea, o învinse încă o dată: E la vreo treizeci de kilometri. Altă casă nu mai e…

— Dar, treizeci de kilometri… Carol strângea pumnii. E prea departe…

— Nu există altă posibilitate! gemu Steve, cuprins de un nou val de durere.

— Am să mă duc, spuse, însă mai întâi o să încerc să te pansez. Apoi gândi: „Trebuie să-l iau cu mine. Aici nu pot să-l las! Nu trebuia să-l dau jos din maşină”. Se aplecă peste el. Mergem împreună, dragul meu. Numai dacă ai putea să te ridici puţin, ca să te urc din nou în maşină.

— Mai bine nu, spuse Steve, simţindu-şi gura inundată de sânge. Sângerez puţin înăuntru, aşa că ar fi mai bine să nu mă mişti acum. Sângele i se scurse pe bărbie, cu toate că întoarse capul, să n-o sperie pe Carol.

Fata încercă să-şi stăpânească hohotele.

— Foarte bine, dragul meu, o să mă mişc repede (Făcu nişte tampoane din nişte batiste.) Şi Steve, dacă se întâmplă… vreau să spun… Oh, dragul meu, te iubesc atât de mult. Vreau să ştii asta. Nu te am decât pe tine şi mi-e frică… sunt atât de singură… încearcă… nu mă lăsa!…

Cu un efort, el surâse, mângâindu-i mâna.

— Nu, n-am să te las… îţi promit… numai, grăbeşte-te!

Însă când îl ridică, pentru a-i scoate haina, chipul lui Steve luă o culoare de ceară. scoase un strigăt, degetele încercând să strângă braţul lui Carol, după care îşi pierdu iarăşi conştienţa.

Ea lucra, concentrată, tamponând rănile, atât cât se pricepea. Alergă apoi la maşină, de unde aduse o pătură, cămăşi şi pijamale din care făcu un soi de pernă, încercând să-l instaleze pe Steve cât mai confortabil posibil.

Era îngrozită la gândul de a-l lăsa acolo, însă nu era altceva de făcut. Se aplecă şi-i sărută uşor buzele şi, după ce se mai întoarse odată, sări, în sfârşit, în maşină. Niciodată n-a ştiut cum a ajuns până la Capul Brizei. Conducea cu toată viteza, singurul ei gând fiind acela de a-l aduce pe doctorul Fleming la Steve. Drumul era bun, iar la acea oră – trecuse de două – era pustiu, aşa că rareori viteza maşinii scăzuse sub o sută douăzeci. O singură dată, la un viraj fu cât pe-aici să lovească altă maşină (cea a lui Măgarth, care se ducea la ferma lui Larson), însă lucrul se petrecu atât de repede, încât abia avu timp să observe maşină, care o şi depăşise de acum. Ajunse la Capul Brizei când orologiul suna jumătatea de după ora două. Ajunse în mai puţin de jumătate de oră.

Găsi fără greutate casa doctorului Fleming, în faţa căreia opri packardul. Urcând cărăruia care împărţea grădina, bătu cu pumnul în uşa de la intrare, până când cineva veni să deschidă.

O femeie în vârstă – cu chip rău, plină de riduri şi părul în dezordine – apăru în prag. purta un halat nu prea curat, strâns peste pieptul plat cu o mână murdară.

— Da’ unde te trezeşti să faci un asemenea zgomot? ţipă, furioasă. Nu-ţi dai seama de ceea ce faci sau ce?

— Vă rog, spuse Carol, încercând să fie cât mai calmă. Aş vrea să-l văd pe doctor… Cineva e foarte bolnav… un rănit… unde e doctorul?

Femeia se scărpină cu degetele ei slabe în părul gri-sur.

— Degeaba ai venit pân-aici, se răsti, pregătindu-se să-i trântească uşa în nas. Doctorul e bolnav. Faci atâta zgomot! Nu zău, dar cine te crezi?

— Vă spun că e vorba de un rănit! exclamă carol, frângându-şi mâinile. Un muribund… Vă rog, chemaţi-l pe doctor. Am maşină… N-o

să-i ia mult timp.

— Nu pot face nimic, reîncepu femeia, cu obrajii roşi de furie. Doctorul e bătrân şi s-ar putea să răcească. Nu iese el din casă la ora asta! Du-te în altă parte!

— Dar e vorba de un rănit… îşi pierde tot sângele, nu înţelegeţi? dacă-i spuneţi asta, doctorul Fleming o să vină! pierde mult sânge… Şi Carol începu să plângă… Îl iubesc atât de mult!

— Plecă de-aici! spuse dur femeia. Nu te putem ajuta. Carol reuşi să-şi stăpânească panica ce-o cuprinsese.

— Dar unde să mă duc? întrebă, cu pumnii strânşi. Nu e timp de pierdut… hemoragia…

— E un spital, la Waltonville şi mai e doctorul Kober de la Eastlake. El o să vină. E evreu. Ăştia vin întotdeauna!

— Foarte bine, spuse Carol. O să mă duc la el. Cum se ajunge la Eastlake?

Femeia rămase blocată la vederea cicatricei în formă de stea, de la încheietura mâinii stângi a lui Carol. Îşi luă imediat ochii de la ea.

— E la vreo şase kilometri. O să-ţi arăt pe hartă… Poate c-ar trebui să intri…

— Dar, vă rog, grăbiţi-vă, o rugă Carol… Nu trebuia să-l las acolo…

— Intră, intră, o pofti femeia. În întunericul ăsta n-am cum să-ţi arăt drumul. Vino la lumină.

Se întoarse şi, o clipă mai târziu, sumbrul culoar fu luminat brutal de un bec suspendat de un fir. Carol, aflată în prag, se trezi faţă în faţă cu femeia, când aceasta se întoarse.

— Ce păr frumos ai! spuse, cu ochii ei mici strălucind de încântare. În fond, poate l-aş convinge pe doctor să vină la tine. Intră, intră!

Schimbarea bruscă a expresiei, brusca falsă de cordialitate o înspăimântară pe Carol, însă nu putea face nimic: înainte de orice, trebuia să-l salveze pe Steve. O urmă deci pe femeie într-o mică sală de aşteptare, mobilată cu trei scaune şi o măsuţă rotundă, pe care erau împrăştiate exemplare vechi din tot felul de reviste. Încăperea trăda sărăcia şi dezordinea.

— Mă duc să-l anunţ, draga mea. Ia loc. N-o să dureze mult.

— Repede, vă rog, o imploră Carol.

— Stai liniştită. Femeia se mai uită odată la carol şi ieşi, închizând uşa. Ceva, în privirea ei, o făcu pe fată să se cutremure. Trase cu urechea: femeia urcă scările în fugă… Carol se simţi prinsă în cursă: creatura aceea îi voia răul.

Încetişor, deschise uşa.

— E nebuna de Glenview! o auzi. (Femeia vorbea cu glas tare, răspicat.) Este jos!

— Ce? Zi mai tare! (Vocea bărbatului era încărevată de furie.) Ce ai de şuşoteşti aşa? De la Glenview zici? Cine?

— Nebuna… Carol Blandish… cea care e căutată… Coboară să vorbeşti cu ea, iar eu îi telefonez şerfiului! Hai, mai repede!

— Dar se spune că e periculoasă, reîncepu bărbatul cu glas plângăreţ. Vorbeşte tu cu ea. Eu sunt prea bătrân ca să mă amestec în poveşti ca asta. Nu vreau s-o văd!

— Coboară odată! tună femeia. Ştii bine că nu eşti în stare să telefonezi. Sunt cinci mii de dolari primă pentru capturarea ei! Cinci mii, prost bătrân!

După un lung moment de tăcere, bărbatul reîncepu:

— Da, adevărat, uitasem. Aş face mai bine să cobor.

Carol închise ochii. „Cred că visez" gândi. Încă unul din visele acelea groaznice, venite atât de misterios, însă de data asta mai real. Poate că Steve nu fusese rănit? Cei doi tipi în negru făceau parte din coşmar, probabil, iar Carol urma să se trezească acolo, în cabană, cu inima zvâcnind, înspăimântată, dar în siguranţă.

NEBUNA… CAROL BLANDISH… CEA CĂUTATĂ!…9

Se înfioară, făcând eforturi să se trezească, deschise încet ochii, rugându-se fierbinte să se regăsească în patul ei, dar sordida încăpere se afla tot acolo, prea reală pentru aparţine unui vis. Carol se dădu îndărăt, cu ochii îngroziţi fixând uşa, ascultând paşii târşâiţi ce coborau scările.

Pe undeva, în casă, auzi o sonerie stridentă… cea a unui telefon…

COBOARĂ SĂ VORBEŞTI CU EA… EU TELEFONEZ ŞERIFULUI… CINCI MII DE DOLARI PENTRU PRINDEREA EI.

---

[9] majusculele aparţin în exclusivitate editurii şi opţiunii autorului acestui roman

Coşmar sau nu, trebuia să fugă din această casă. Oamenii de aici îi voiau răul. Nu doreau să-l ajute pe Steve, ei aveau s-o reţină aici, iar el avea să moară!

Acum, frica era atât de puternică, încât nu mai era în stare să se mişte, lipită de perete, într-un colţ, cu inima bătând, iar ticul nervos deformându-i colţul gurii.

Uşa se deschise încet şi în încăpere pătrunse un bătrân cât toate zilele: chel, atârnând moale, cu un nas mare, vulturesc, sub care trona o mustaţă zbârlită, îngălbenită de tutun. Însă ochii lui fură cei ce o umplură de groază pe Carol: în special ochiul drept. Nu avea nimic care să semene cu un ochi. Ai fi zis că e o bilă de argilă galbenă, un buboi cu puroi… şi, totuşi, avea senzaţia că acel ochi îi pătrundea în creier, ca un burghiu10. Bătrânul purta un halat de casă pătat şi ros, fără culoare definită, ca lâna de o curăţenie îndoielnică.

„Pleacă de-aici! îi strigă în gând. Doamne, fă în aşa fel să mă trezesc. Să nu se-apropie de mine".

Bătrânul închise uşa, apăsând greoi pe clanţă. Scoase din buzunar o batistă, ştergându-şi ochiul stâng, care lăcrima. Pata galbenă de pe ochiul drept părea s-o fixeze în continuare pe Carol, hipnotizând-o11.

— Am înţeles că ai necazuri? întrebă el cu glas spart, plângăreţ. Ce vrei de la mine?

Carol se făcu şi mai mică, în colţul ei:

— Sunteţi doctorul?

— Da, spuse, sunt doctorul Fleming. Îşi tamponă tâmplele cu batista. Picături de transpiraţie i se prelingeau pe obraji.

„E înfiorător", gândi Carol. Nu-l putea duce la Steve pentru cănu-i inspira încredere.

---

[10] {n mai toate împrejurările întunecoase, deşi reuşise să fugă din spital, trebuie că apare şi un factor mecanic, implacabil peste care fata nu putea trece, a cărei rezolvare imposibilă ar prevela ceva supranatural ce nu vrea să se împlinească niciodată. ("Poate că Steve nu fusese rănit? Cei doi tipi în negru făceau parte din coşmar, probabil, iar Carol urma să se trezească acolo, în cabană, cu inima zv@cnind, înspăim@ntată, dar în siguranţă"; "…deschise încet ochii, rug@ndu-se fierbinte să se regăsească în patul ei, dar sordida încăpere se afla tot acolo, prea reală pentru aparţine unui vis"; "Doamne, fă în aşa fel să mă trezesc. Să nu se-apropie de mine."). (n.r.sh.)

[11] Autentificarea comparaţiei precedente şi importanţa sa literară. (n.r.sh.)

— M-am înşelat, spuse scurt. N-am nevoie de dumneavoastră. N-ar fi trebuit să vin aici…

Fleming păru brusc cuprins de teamă, şi Carol îşi dădu seama. Teama lui nu făcea decât s-o sporească pe-a ei.

— Nu te grăbi atât de tare, o imploră. Sunt bătrân, e adevărat, dar sunt un doctor bun. Ochiul meu te sperie? Nu-i nimic, decât o albeaţă, pe care mereu îmi propun s-o îndepărtez, dar n-am niciodată destul timp pentru mine! Mâinile bătrâne se plimbau în sus şi-n jos pe reverele halatului, ca nişte păianjeni uriaşi. Lumina electrică, brutală, scotea în evidenţă firele groase de păr negru care-i acopereau degetele. De altfel, ochiul meu nu mă deranjează deloc… Dar de ce nu iei loc? Spune-mi, ce doreşti?

Carol scutură din cap.

— Nu, spuse. Mă duc. N-ar fi trebuit să vă deranjez. Vă mulţumesc că m-aţi primit… Glasul ei gâtuit devenise ascuţit. Nu puteţi face…

Foarte încet se depărtă de perete, păşind, ezitantă, spre el.

— Ai face mai bine să rămâi, spuse Fleming. Am dori să rămâi (şi îi bară cadrul uşii cu trupul mătăhălos, încercând un surâs hidos, cu care îşi ascundea teama.) Serveşte puţină cafea… Soţia mea… Cafeaua o să-ţi facă bine. (Întinse spre ea mâinile slabe, păianjenii aceia, părând s-o implore să stea liniştită şi să nu-l sperie şi mai tare.)

Carol îşi ţinu respiraţia. Brusc, începu să ţipe. Lui i se păru că niciodată aerul pe care ea-l exala din plămâni nu se va sfârşi, că pieptul nu i se va mai goli vreodată. În realitate, ţipătule ei era destul de slab, înfundat aproape: bietul strigăt al iepuraşului prins în cursă.

— Nu, te rog, gemu Fleming. Totul e bine, nu ţi se va întâmpla nimic. Suntem oameni buni… Nu vrem decât să te punem la adăpost de orice pericol…

De-afară se auzi un uşor râcâit, ca şi când cineva ar fi scărpinat uşa, iar bătrânul, cu chipul alb precum creta, păru că se destinde. Se dădu la parte, făcându-i loc nevestei să intre.

— Ce e? întrebă ea, cu ochii la Carol. De ce nu iei loc? Soţul meu ţi-a… Îşi întoarse privirea spre bătrân. De ce nu te duci cu e? Are pe cineva bolnav.

— Da, da, bine, spuse Fleming, aşezându-se brusc pe un scaun. Şi-a schimbat părerea… Îşi duse mâna la gât. Toate astea mă dau peste

cap, Martha, continuă. N-ar fi trebuit să cobor. Cred că puţin coniac mi-ar face…

— Stai liniştit, i-o reteză acru femeia. Nu te mai gândi mereu doar la tine.

— Trebuie să plec, spuse Carol. Era acum lângă masă, cu gura crispată într-o grimasă înspăimântătoare. N-ar fi trebuit să vă deranjez!

— Dar doctorul o să urce să se îmbrace, spuse repede femeia. Nu durează decât un minut. Prietenul tău e bolnav, nu? Cineva pe care-l iubeşti?

Inima lui Carol bătu repede:

— Da, da! Nu mai ştiu unde mi-e capul. Îşi atinse tâmplele cu degetele. Da… a pierdut atâta sânge. Dar de ce doctorul nu se scoală de pe scaun? De ce nu face nimic?

— Du-te odată, se întoarse femeia către Fleming. Îmbracă-te iar eu o să fac o ceaşcă cu cafea domnişoarei.

Fleming rămânea nemişcat, prăbuşit pe scaun, respirând greoi.

— Să plece, spuse el, brusc. Nu vreau banii ăia, nu vreau decât linişte. Sunt bătrân. Las-o să plece, înainte să se întâmple ceva. Adu-ţi aminte ce i-a făcut camionagiului…

— Urcă odată, imbecil bătrân, se răţoi furioasă nevastă-sa. Nu mai ştii nici ce spui!

— Lăsaţi-l în pace, spuse carol. Eu plec… Trebuie neapărat să plec, spuse, traversând încăperea cu paşi înceţi, dar hotărâţi. Fleming îşi ascunse faţa grasă în mâini, iar femeia ezită, cedând teren, rezemată de perete, cu ochii aruncând scântei de furie, amestecată cu teamă.

— Ai face bine să rămâi. Ştim cine eşti. E mai bine să nu se facă scandal. Nu poţi să pleci.

Carol deschise uşa.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, se întoarse spre ei. Credeam că o să mă ajutaţi. Se întoarse brusc, alergând spre uşa de la intrare, pe care o găsi închisă cu cheia.

Făcu o nouă întoarcere, văzând-o pe pragul sălii de aşteptare pe femeia care n-o scăpa din ochi.

— Descuiaţi uşa, spuse Carol, cu chipul cenuşiu de spaimă.

— Haide, nu te frământa, încercă femeia. De ce nu stai jos? Am

să-ţi fac o cafea…

Carol parcurse culoarul alergând, o depăşi pe femeie şi prinse clanţa altei uşi – cea dinspre grădină, fără îndoială, care dădea în spatele casei – numai că şi asta era încuiată. Fleming apăruse şi el în spatele nevestei. Pata gălbuie de pe ochiul său o paraliza pe Carol, de fiecare dată când o zărea. Încuiată între cele două uşi, Carol se opri, deoarece în capul ei totul se amesteca.

— Vezi bine că nu poţi să ieşi! spuse încet femeia. Nu poţi! Prietenii tăi or să vină aici. Nu mai poţi face nimic.

În acel moment, Carol găsi încă o uşă, mai mică, pe jumătate ascunsă de o draperie, cam la vreun metru de ea. Fără să-i scape din ochi pe cei doi, se apropie de uşa aceea, apăsând brusc clanţa. Uşa se deschise. În aceeaşi clipă, femeia se repezi spre ea. Carol ţipă, vru să se retragă, întinse instinctiv mâinile în faţă pentru a o da la o parte, însă femeia o îmbrânci. Podeaua păru să se surpe sub picioarele ei.

Kamp, şeriful, dormea întins pe burtă, pe patul de campanie, sforăitul său sonor umplând mica încăpere. N-auzi soneria telefonului care zbârnâia în biroul puşcăriei municipale, aşa cum nu-l auzi pe adjunctul său George Staum, înjurând, în timp ce se scula din fotoliu. Un minut sau două mai târziu, uşa se deschise brusc, şi Staum începu să-l scuture pe şerif, încercând să-l trezească.

— Ei, ce-i? mormăi Kamp, împingându-l pe Staum. Nu se poate să doarmă omul liniştit pe-aici!

— Au găsit-o! exclamă Staum, agitat) chipul său rotund şi turtit, aplecat deasupra lui Kamp, aducea cu o brânză de Olanda). O avem! (Nu mai reuşea să-şi găsească nici cuvintele.)

— O avem! Pe cine? întrebă Kamp, încă ameţit de somn. Apoi tresări, apucându-l pe Staum de mânecă: Vrei să zici că… ea?… Cine a găsit-o?

— Doctroul Fleming. Madam Fleming, nevastă-sa, tocmai a telefonat, acum un minut!

— Doamne, Dumnezeule! Kamp îşi trăgea deja pantalonii pe el. Fleming, dobitocul ăla bărtrân! Cinci mii de dolari. Banii ăştia să cadă pe mâna lui, auzi! Ăsta în viaţa lui n-a făcut nimic şi acum a trebuit s-o găsească el.

— Doamna Fleming a zis să ne grăbim, bâlbâi Staum, cu ochii

aproape ieşindu-i din orbite. Le e frică să nu se întâmple ceva.

— Mai repede de-atât nu pot să mă mişc, mornăi Kamp, încheindu-şi de zor centura lată. Cheamă-l repede pe Hartman! Cheamă ziariştii! O poveste ca asta e o ocazie din care poţi să-ţi trag partea, Fleming, ai? Trăsni-l-ar să-l trăsnească. Pun pariu că n-a fost nevoit să ridice nic măcar degetul cel mic.

Staum intră furtunos în birou:

— Vrei să te însoţesc? ceru, în culmea agitaţiei.

— Mă găseşti acolo. Înainte de orice, anunţă-l pe Hartman. Anunţă şi presa, după care vino cât poţi de repede. Ah, da! Vreau şi un operator de cinema. Dacă n-am luat eu cinci mii de dolari, cel puţin să-mi văd portretul în toate jurnalele!

Şi Kamp ieşi alergând, îndesându-şi din mers pălăria pe ochi.

Simon Hartman nu reuşea să adoarmă. Instalat confortabil într-un fotoliu de bubnă calitate, în apartamentul pe care-l ocupa, în cel mai bun oraş, cu un pahar de whisky aşezat pe masă, dinaintea sa, fuma un trabuc, pe care-l strângea între dinţii ascuţiţi. Hartman era mic şi gras, palid la faţă şi plin de riduri. Părea că are mai mult decât cei cincizeci de ani ai săi. Privirea îi era rece iar colţurile gurii trăgeau în jos, dezgustată. Cu toate că ora era aproape trei dimineaţa, nu se lipea somnul de el. De ani de zile de abia dacă dormea câteva ore pe noapte, şi atunci foarte agitat. Era asociatul principal al biroului de avocatură „Simon Hartman şi Richards", a cărui reputaţie egala altă dată pe cea a avocaţilor din New York, cei mai faimoşi. Însă, după ce Richards se retrăsese din afaceri, firma intrase într-un declin fără leac. Hartman, un jucător înrăit, cedase tentaţiei de a specula la bursă, cu banii clienţilor. Chiar de curând, executase adevărate scamatorii cu valori ce nu-i aparţineu, iar rezultatele fuseseră dezastruoase.

Se afla în ajunul falimentului când, datorită morţii lui John Blandish, fu nevoie de constituirea unui consiliu de tutelă. Era o ocazie nesperată, pe care Hartman n-avea cum s-o lase să-i scape. Richards şi cu el fură numiţi amândoi curatori şi, cum Richards nu se mai ocupa cu absolut nimic, gestiunea tutelei fu încredinţată în totalitate lui Hartman.

Evadarea lui Carol îi pricinui un şoc îngrozitor. Ştie că, dacă fata nu era găsită în decurs de patrusprezece zile, ea putea intra în posesia

banilor sau, cel puţin, a ceea ce mai rămăsese din ei. Fiindcă, în scurta perioadă de timp trecută, Hartamn făcuse găuri adânci în averea lui Blandish.

Aşadar, mititica trebuia neapărat prinsă. dacă nu reuşeau, asta însemna pentru el ruina, iar hartman nu intenţiona să se lase ruinat. Fără întârziere, preluă conducerea cercetărilor. Şeriful nu era decât un tâmpit! Doctorul Travers era incapabil să reacţioneze în vreun fel, iar poliţia mai mult decât inutilă! Însă Hartman reuşi să-i însufleţească pe toţi. El era cel care oferise cinci mii de dolari pentru capturarea lui Carol. Iar acum, toată suflarea din Capul Brizei părea să fi pornit o vânătoare.

Ochii săi fixară un calendar flat pe perete: încă şase zile! Ehei!… Câte nu se mai puteau întâmpla în şase zile, iar dacă trebuia, n-avea decât să se întâmple!

În clipa în care întindea mâna după paharul cu whisky, telefonul începu să sune. Hartman nu-şi duse la capăt gestul. Închise o clipă ochii, apoi, liniştit, fără vreo grab anume ridică receptorul.

— Alo? Ce s-a întâmplat?

— Am prins-o! explodă Staum, la celălalt capăt al firului. Şeriful mi-a spus să vă anunţ.

— Nu mai zbiera aşa, că nu sunt surd, spuse rece Hartamn, însă, brusc, chipul i se lumină, părând că întinereşte subit. Unde e?

— La doctorul Fleming. Şeriful s-a dus direct acolo şi a spus că trebuie să veniţi să vă întâlniţi cu el.

— Bine. Unde locuieşte doctorul Fleming?

Staum îi dădu indicaţiile necesare.

— Mulţumesc. Plec imediat. (Şi închise.)

Un camion gol se opri cu zgomot de fiare vechi[12] în faţa unei

---

[12] formule mecanice metalice specifice grele cu nuanţă extremă sub puterea cărora eroina autorului e lipsită de protecţie şi apărare (“Ca şi c@nd un arc de oţel s-ar declanşa fără avertisment în capul ei”; “r@s subţirel, metalic”; camioane încărcate, autovehicule agitate; “iar o durere îngrozitoare îi sf@rteca pieptul, de parcă fiare înroşite de foc îi erau înfipte acolo”; “acel ochi îi pătrundea în creier, ca un burghiu”; “De-afară se auzi un uşor r@c@it, ca şi c@nd cineva ar fi scărpinat uşa”… (continuare acumulări date în documentul anexa “..alte expresii specifice..”)) (n.r.sh.)

cafenele deschise toată noaptea, undeva, în zona gării de tiraj din Capul Brizei.

— Mai departe nu merg, spuse şoferul. Până aici e bine?

Cei doi Sullivan coborâră din camion:

— E foarte bine, spuse Frank. Mulţumim.

— N-aveţi pentru ce! Şoferul băgă în viteză şi demară, pătrunzând printre uriaşele uluci de lemn care împrejmuiau drumul.

— Am avut baftă să-l găsim pe tipul ăsta! declară Frank, căscând.

— Ia mai taci! lătră Max, traversând drumul, spre cafenea.

Frank se strâmbă în spatele lui, însă îl urmă.

Pierderea Packardului îl supărase pe Max. Frank se arăta mei filosof. Bunurile, confortul, toate astea contau extrem de puţin pentru el. Slăbiciunea lui rămâneau femeile. Mintea sa nesănătoasă, care se complăcea în oroare, rareori gândea la altceva decât la femei. Lăsa în grija lui Max proiectele lor, hotărârile ce trebuiau luate, chiar şi programul zilnic.

Se instalară la bar, comandând cafea. Fata care-i servea era urâtă, însă bine făcută. Frank şi-ar fi dorit să discute despre calităţile ei împreună cu Max, însă îşi dădea seama că acesta n-are niciun fel de glumă. Lui Max puţin îi păsa de femei, considerându-le exact cum considera şi mâncarea: o necesitatea lipsită de importanţă şi interes. Cei doi o speriară puţin pe fata care servea aşa că, după ce le turnă cafelele, dispăru în bucătărie, lăsându-i singuri. În bar nu mai era nimeni altcineva în afara lor.

— Tare-aş vrea să ştiu dacă l-am omorât, gândi Max, cu glas tare. Sunt sigur că l-am nimerit de două ori în piept, dar e un tip solid… Ar fi trebuit să trag în cap.

— Nu te omorî ci firea pe tema asta. Eu îmi fac gânduri pentru mititică. Era formidabilă. Cu părul ăla roşu… Max se întoarse către el:

— Dacă e viu, a văzut ce s-a întâmplat. E singurul martor pe care l-am lăsat vreodată în urma noastră. Ne poate arunca în aer.

Frank nu se gândise la asta.

— Păi, atunci, ar fi mai bine să-l găsim… dar unde… nimeni nu poate fi tot timpul în picioare!… Nu suntem de fier… Unde dracu' găsim noi un pat?

— Întreab-o… Ea trebuie să ştie, spuse Frank, arătând spre uşa bucătăriei, cu degetul.

— Da, spuse Max, terminându-şi cafeaua. Se ridică de pe taburetul înalt, îndreptându-se spre bucătăria din spatele barului.

Fata, aşezată pe o masă, discuta cu un bucătar negru. Amândoi îl cercetară pe Max cu un aer înspăimântat; negrul îşi roti ochii în cap.

— Unde s-ar putea găsi un pat? se adresă Max fetei.

— E în hotel, chiar la colţ, aproape de închisoare, spuse ea.

— O.K., aruncă Max pe masă costul consumaţiei. Dar spitalul unde e?

— Nu avem. Cel mai apropiat e la Waltonville – la vreo şapte kilometri de aici.

Max ieşi, mormăind, întorcându-se la Frank.

— S-o ştergem de-aici! Nu mai pot de somn!

O porniră pe drumul pustiu. Orologiul de la gară sună ora trei.

— Există un hotel lângă puşcărie, spuse Max.

— Comod! chicoti Frank.

— Uite-l, arătă Max, când ajunseră la colţul străzii. Dar, oprindu-se brusc, îl apucă de braţ pe Frank. Ce se întâmplă acolo?

Se traseră îndărăt: şeriful Kamp cobora în fugă treptele puşcăriei municipale. Îl văzură deschizând uşile garajului, situat alături. Mişcările sale erau cele ale unui om extre de grăbit. Un minut mai târziu, un Ford vechi porni cu toată viteza, dispărând rapid.

— Ce grabă pe şerif, îşi trase Frank pălăria până pe nas.

— Pluteşte ceva în aer, spuse Max. Hai să vedem.

— Parcă voiai să te culci, mârâi Frank.

— Hai să vedem ce e!

Porniră din nou la drum, de data asta cu pas rapid.

Telefonul de pe noptieră începu să sune.

— N-are decât să sune, declară Veda, încă adormită. Probabil că e vreunul din amorezii mei, pe care conştiinţa nu-l lasă să doarmă.

Măgarth se ridică, mormăind.

— Vin aici sperând să găsesc puţină linişte, se plânse. N-ai putea lua o pauză, când sunt aici?

— Hai, nu mai face pe moralistul, dragul meu. O să renunţe şi se va duce îndărăt la culcare.

Măgarth se frecă la ochi, trezindu-se de-a binelea:

— Taci puţin din gură, spuse. Poate că e pentru mine… Şi apucă receptorul.

— Dar nu ştie nimeni că eşti aici… cel puţin aşa îmi place să cred, spuse Veda, neliniştită.

— Directorul meu ştie tot! i-o întoarse Măgarth, aruncând în telefon un „alo?" răsunător.

— Dumneata eşti, Măgarth?

În sfârşit, acesta recunoscu vocea directorului său.

— Cred că da, răspunse căscând. În caz că nu e unul care îmi seamănă foarte bine.

— Îmi imaginez că te culci cu femeia aia?

— Dar cu cine credeţi că o să mă culc, cu un cal?

— În orice caz, ieşi repede din pat, neisprăvitule! Au găsit-o pe mititica Blandish.

— Nuu… Cum? exclamă Măgarth.

— De la biroul şerifului mi-au telefonat, acum am închis. Au prins-o… E în pivniţa doctorului Fleming. Fugi şi fă nişte fotografii. Kamp nu va face nimic până nu ajungi. Porcul naibii vrea să fie pozat în plină acţiune! şi Hartman acolo. Ce mai? toţi grecii din zonă sunt la faţa locului. Nu mai lipseai decât tu!

— Am fugit, exclamă Măgarth, trântind tyelefonul. Sări din pat, înjurând… Dumnezeii Dumnezeilor… explodă. Au găsit-o! Au găsit-o, în timp ce eu eram în cuibarul tău! Uite unde e dreptatea! îşi îmbrăcă rapid cămaşa. Ce dracu' fac eu acum? Doamne! Ce mai ghinion!

— Linişteteste-te, dragă, spuse Veda, cuibărită în cuverturile ei. Poate se rezolvă totul cum e mai bine!

— Cum e mai bine, vorbeşti şi tu! o maimuţări, îmbrăcându-şi haina. Dacă o duc înapoi la nebuni, tot reportajul meu se duce pe apa sâmbetei… Trebuie să le-o suflu, într-un fel sau altul. Ieşi pe uşă alergând.

Veda fugi după el.

— Dar, iubitule!… Încearcă să fii puţin cu capul pe umeri! Ai plecat fără pantaloni!

La doctorul Fleming, coridorul strâmt ce ducea de la intrarea principală până la uşa din spate gemea de lume. Doctorul şi nevastă-sa erau pe trepte, la jumătatea scărilor, iar Hartman în picioare, în pragul uşii de la sala de aşteptare. Măgarth, imarmat cu un aparat foto şi cu un blitz cu magneziu, păzea uşa din spate. Uşa de la intrare era supravegheată de doi poliţişti, în vreme ce şeriful cu George Staum erau cu faţa la gura pivniţei.

— E bine, copii, spuse Kamp, nu mişcaţi! Şi mai ales, atenţie: e periculoasă. Se uită cu coada ochiului la Măgarth. Încearcă să faci astfel să prinzi în poză momentul în care o scot din pivniţă.

— Încă n-ai făcut-o îi aminti, Măgarth. Poate o să te scoată ea pe tine. Ţi-ar trebui o plasă şi un trident!

Kamp se prefăcu a nu fi auzit nimic şi bătu la uşa pivniţei:

— Ştim că eşti acolo! strigă. În numele legii, ieşi de-acolo!

Carol se ascunse şi mai bine în întunecimea pivniţei. Când îşi revenise, după căderea pe scări, înţelesese rapid că era prinsă în cursă. Pipăind pereţii jur-împrejur, îşi dăduse seama e singura ieşire era cea de sus, care acum era încuiată cu cheia. Să nu fi fost gândul la Steve, rănit, abandonat în pădure, s-ar fi predat. Însă dragostea îi dădea putere, făcând-o să încerce să se convingă singură că va reuşi să iasă, să-l regăsească pe Steve şi că nimeni nu va reuşi să o împiedice să facă asta.

Curând găsi şi un comutator electric, pe care-l răsuci. Pivniţa era mică, umedă, plină cu vechituri şi obiecte stricate, dar avea în ea tablol siguranţelor electrice şi contoarul. Carol găsi un vătrai ruginit, pe care-l luă. Când Kamp deschise uşa, ea se ascunse lângă peretele din dosul scării şi, cu mâna pe comutator, aşteptă. Stinsese lumina, aşa că îl putea vedea pe kamp, în vreme ce el nu putea distinge nimic, în întunericul de-acolo.

— Ieşi de-acolo! strigă Kamp, roşu la faţă. Adăugă, fără niciun rost: casa e încercuită!

Niciun zgomot, nicio mişcare.

— Arată că eşti bărbat şi coboară s-o cauţi, spuse măgarth. O să-ţi facem o înmormântare pe cinste!

Vorbind întruna, îşi chinuia de fapt creierul să găsească un mod de-a o face pe Carol să evadeze.

— Hai, ieşi odată! Tonul lui Kamp era acum aproape comic. Nu prea-i surâdea ideea de a ataca o nebună periculoasă. Se uită peste umăr, la Hartman: Credeţi că trebuie să cobor, s-o caut?

— Natural, replică acru Hartman. Dar să nu fi brutal. Nu vreau să fie maltrată.

Râse cavernos:

— Asta e bună ca banc. Nu ştiu cine va maltrata pe cine!

George Staum încercă să se fofileze, când şeful lui îi făcu semn să se apropie.

— Nu-i nimic de făcut! declară cu tărie. Mie îmi este frică de nebuni şi nu cobor în întuneric. Gândeşte-te la ce i-a făcut camionagiului!

— Legal, ar trebui să vină oamenii de la azil şi s-o ia, explică ezitant Kamp. Nu s-a gândit nimeni să le telefoneze.

— Nimeni, zise Măgarth încurajator. Cobor eu cu dumneata, şerifule. Mie nu mi-e frică. Treci înainte şi te urmez.

Kamp oftă din greu.

— Haide, spuse, înaintând cu pas nehotărât şi ochii fixaţi înspre pivniţa întunecată. Are cineva, din întâmplare, o lanternă? întrebă, ca să-şi facă de lucru.

N-avea nimeni, iar Hartman, deja enervat, îl soma să-şi facă naibii odată datoria. În momentul în care şeriful se apleca, pentru a putea pătrunde pe uşiţa cea scundă, Carol răsuci butonul comutatorului, îl apucă pe Kamp de ambele braţe şi-l împinse pe scară, cu capul înainte.

Şeriful zbură în gol, urlând sălbatic.

Măgarth înţelese rapid ce se întâmpla şi se hotărî să sporească şi mai mult confuzia, cu orice preţ. Scoase deci o văicăreală lugubră şi-l împinse pe George Staum grămadă peste cei doi poliţişti, aflaţi unul lângă celălalt, în întuneric.

— Atenţie! zbieră Măgarth. Atenţie! Ea trebuie să fie printre noi!

Staum îşi pierdu capul de tot, începând să-i pocnească pe cei din jur, în dreapta şi-n stânga, la nimereală. Culcă la pământ, cu o lovitură de pumn, pe unul dintre poliţişti, apoi încercă să-şi facă loc pe scară, s-o şteargă. Celălalt poliţist boxa cu umbra, în timp ce măgarth continua să scoată urlete. O perioadă, confuzia şi panica deveniră

dominante.

Asta a fost suficient lui Carol. Ajunsese pe culoar şi, auzind ţipete, zgomote de lovituri ce păreau să provină de la o bătaie în toată regula, purtată la uşa din faţă, profită, strecurându-se pe uşa din spate, prin grădină.

Măgarth o zări, urmând-o.

Carol alergă nebuneşte pe alee, ţâşni înainte, apoi se feri brusc la dreapta, când auzi paşii înfundaţi ai lui Măgarth pe urmele ei. mări viteza. Parcă nici nu mai atingea pământul. Măgarth îşi făcea iluzii, căci de prins n-ăvea cum s-o prindă.

Continua însă, întrebându-se dacă şeriful avea să pornească după ei, curând.

Carol se îndreptă direct spre pâlcul de arbori ce se profila cam la o stă de metri înaintea ei. Arborii se aflau la marginea drumului principal care ducea la Capul Brizei, însă Carol n-avea de unde să ştie. Ea îşi repeta că, odată în pădure, se putea ascunde, aşa că mări şi mai mult viteza. Deodată, se împiedică de-o rădăcină, întinzându-se cât era de lungă, cu răsuflarea tăiată.

După o clipă, în care rămase la pământ, încercând să se ridice, Măgarth se aplecă spre ea.

Se cercetară din priviri.

— Nu-ţi fie teamă, spuse el. să nu-ţi fie frică de mine. Vreau să te ajut. Datorită mie ai putut scăpa de acolo. Nu mai fi atât de speriată.

Primul impuls al lui Carol fu să se îndepărteze de el, însă ceva îi dădu încredere în Măgarth.

— Cine eşti? Ce vrei de la mine? gâfâi ea.

— Mă numesc Phil Măgarth şi sunt ziarist. Dumneata eşti Carol Blandish, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Carol, ducându-şi mâna la cap. Nu ştiu cine sunt. Am avut un accident… şi mi-am pierdut memoria. Se ridică în şezut, strângându-l de braţ. Vrei, într-adevăr, să mă ajuţi? Steve e… grav rănit… ai vrea să vii cu mine?

Măgarth ridică sprâncenele:

— Steve Larson? De el vorbeşti?

— Da, da. Îl cunoşti?

— Bineînţeles. Suntem chiar buni prieteni. Ce-a păţit? Tipii ăia

doi, în negru…

Carol se înfioră:

— Da. Au tras în el. M-am dus să-l caut pe doctorul Fleming. Cred că doctorul e nebun. M-a închis în pivniţă13.

Măgarth se uita prostit la ea.

Oare putea fi chiar Carol Blandish? Părea foarte normală. Nici cea mai mică urmă de demenţă la ea. Îşi aminti de încheietura mâinii stângi. Da, cicatricea era acolo. Îşi pierduse într-adevăr, memoria?

— E-adevărat că nu ştii cine eşti? o întrebă.

— Da… însă, te rog, dacă vrei să mă ajuţi, să nu pierdem timpul. El e grav rănit. Vrei să vii cu mine? Vrei să mă ajuţi?

— Şi încă cum! declară Măgarth, ajutând-o să se ridice. Unde e?

— Acolo sus, pe drumul de munte. E un camping pentru tăietorii de lemne, abandonat. Acolo l-am lăsat.

— Ştiu locul, spuse el, uitându-se în dreapta şi-n stânga. Curând se luminează. Nu trebuie să fim văzuţi. Mă duc s-aduc maşina. Ai face bine să nu te mişti de-aici. Mergi până la păduricea aia. Pe partea cealaltă e drumul şi o să mă vezi venind. Să rămâi ascunsă până când ajung. N-o să lipsesc mai mult de zece minute. Vrei să faci ce ţi-am spus?

— Da, răspunse Carol. Simţea că poate ave încredere în el. Dar, te rog, repede. Mi-e atât de frică… a pierdut atâta sânge…

— Nu-ţi face probleme, o linişti Măgarth, cordial. O să-l îngrijim. Du-te să te-ascunzi şi aşteaptă-mă. O bătu uşor pe braţ, luând-o la fugă spre casa lui Fleming. Rămasă singură, Carol se simţi cuprinsă de nelinişte. Semiîntunericul de dinaintea răsăritului, ceaţa brumată ce se ridica de pe pământ, pădurea tăcută, nemişcată, a cărei siluetă întunecată se desena pe cer, totul crea o atmosferă apăsătoare.

Înaintând către pădurice, Carol avu presimţirea unui pericol, iar inima îi începu să-i bată cu putere.

Regretă că nu plecase împreună cu Măgarth. Orice ar fi fost mai bun decât singurătatea asta în pădurea întunecoasă şi tăcută. Îşi adună

---

[13] punerea în scenă a iresponsabilităţii unor medici nechibzuiţi cu rezultatele nechibzuinţei lor; scenariul cărţii solicită punerea în lumina legii şi a cinematografiei a unor carctere meschine şi potenţial nesănătoase. (n.r.sh.)

tot curajul pentru a continua drumul, cu toate că, la câţiva paşi de ea, printre arbori, distingea deja drumul principal. Acolo trebuia să-l aştepte pe Măgarth, se încurajă singură şi, luptând contra senzaţiei de panică, continuă să înainteze către luminişul drumului.

Brusc, se opri. În faţa ei, mişcase ceva. Îşi reţinu respiraţia, cu privirea aţintită. Îndărătul unui trunchi de copac, zării borul larg al unei pălării bărbăteşti. Împietrită, rămase acolo incapabilă să mai mişte sau măcar să mai clipească.

Un bărbat într-un pardesiu negru, cu pălăria neagră, făcu un pas, părăsind trunchiul copacului, pentru a se proţăpi în faţa ei, în mijlocul cărării. Era Max.

— Te căutam, îi spuse încet. Nu face prostii!

O clipă, îl privi fix în faţă, cu inima îngheţată de frică, apoi, scoţând un strigăt slab, ţâşni, gata să alerge nebubneşte, întorcându-se deja… Însă Frank, era acolo, îndărătul ei şi, cum ea se opri brusc, el îi zâmbi, scoţându-şi pălăria.

Carol înţepeni. Cei doi Sullivan o puteau auzi gâfâind.

— Nu face prostii, repetă Max, apropiindu-se încet.

— Nu, nu! strigă Carol, dându-se un pas îndărăt. Nu mă atingeţi… Muşchii i se contractară, iar chipul îi căpăta o paloare mortală. Plecaţi, vă implor… Aştept pe cineva… O să vină dintr-o clipă într-alta… Nu puteţi rămâne aici…

— Fără prostii, spuse iarăşi Max, ajungând lângă ea. Vino. Pe tine am venit să te căutăm14.

Carol se dădu înapoi şi, întorcându-se brusc, alergă spre Frank care o supraveghea, cu zâmbetul pe buze. Întinse braţele în lături, barându-i drumul. Ea se întoarse iarăşi, oprindu-se.

— Unde e Larson? întrebă Max. Şi pe el îl căutăm.

— Nu ştiu, spuse ea. Nu ştiu nimic.

— Memoria o să-ţi revină, spuse Max, prietenos. Noi ştim să facem femeile să vorbească. Unde e?

— Lăsaţi-mă în pace, spuse Carol, aruncând în jur priviri de fiară hăituită. Începu, deodată, să urle. Frank ţâşni, îşi înfipse degetele

---

[14] Expresie normală, dar specifică personajelor din unele filme actuale ca “Terminator II”. Posibilitate accentuată de inspiraţie chiar din această carte.

groase în părul fetei şi-i trase capul pe spate.

— Dă-i! îi spuse lui Max.

Acesta se apropie, şi Carol îl văzu ridicând pumnul. Scoţând un ţipăt sălbatic, ea vru să-şi acopere chipul cu mâinile, pentru a se apăra, însă Max îi depărtă braţele cu o mişcare, apoi un pumn noduros se opri drept în bărbia ei.15

CAPITOLUL IV

Măgarth ieşi din casă şi se instală pe veranda inundată de soare. Se aşeza, îşi întinse picioarele lungi şi închise ochii.

— O ceaşcă bună de cafea neagră, îmbunătăţită şi cu nişte coniac m-ar readuce, probabil, în formă, spuse, înăbuşindu-şi un căscat. Adevărul e însă că patul e cel de care aş avea cea mai mare nevoie acum. Şi mai trebuie să mă şi duc la şerif, imediat.

— O să-ţi primeşti cafeaua, îngeraşule! spuse Veda. Dar nu vei pleca până când nu vei da mai întâi câteva explicaţii. Nu am prea multe să te întreb, dat fiind că mi-ai transformat casa în spital. Probabil că ai motive întemeiate să procedezi astfel, dar ai putea, cel puţin să mă ţii la curent cu ceea ce se întâmplă.

Măgarth deschise numai ochii şi zâmbi. O găsea pe Veda absolut încântătoare în rochia ei din ţesătură de piersică, aşa că se aplecă şi-i mângâie braţul.

— O înghesuiseră în pivniţa doctorului Fleming, spuse, cu o voce serioasă. Când şeriful a vrut să coboare, s-o scoată de-acolo, ea a întrerupt curentul electric, iar eu am provocat ceea ce se cheamă o diversiune. Una atât de bună, încât ea a reuşit s-o şteargă. Am urmărit-o, am prins-o şi chiar am devenit buni amici. M-am dus ca să iau maşina ca să mergem împreună la locul unde îl lăsase pe Larson. Pe ea am lăsat-o în pădurice, iar când m-am întors cu maşina, dispăruse… Atunci m-am dus şi l-am luat pe Larson, pe care l-am adus aici. Doctorul Kober o să ne spună, imediat ce coboară de la el, în ce stare se află.

— Dar de ce nu l-ai dus la spital, pe nenorocitul ăsta? Ce te-a

---

15 ☹((

apucat să-l aduci aici?

Măgarth se înarmă cu răbdare.

— E în pericol. Tu nici n-ai idee de ce sunt în stare criminalii ăia doi.

— Ce criminali? Veda era înmărmurită.

— Cei doi Sullivan, ucigaşii plătiţi! Dacă numai jumătate din ce se vorbeşte despre ei e adevărat, au comis până acum zeci de crime, fără să lase în urma lor vreun indiciu sau un martor. Numai că de data asta au călcat în străchini: Larson i-a văzut omorându-l pe fratele lui şi a apucat să-mi spună, înainte de a-şi pierde conştienţa. Mărturia lui i-ar putea duce pe amândoi direct pe scaunul electric, aşa că vor încerca sigur să-i vină de hac. Şi unde l-ar putea căuta mai întâi? La spital, nu? Deci, trebuie să-l ţinem ascuns aici până când va fi în stare să depună mărturie.

Veda încuviinţă, cu un semn din cap:

— Dar eşti sigur că nu vor veni să-l caute şi-aici?

— Nici vorbă! Cum crezi c-ar putea face vreo apropiere între Larson şi casa ta?

— Bine, m-am mai liniştit! Acum spune-mi despre micuţa Blandish. Ce s-a întâmplat cu ea?

— N-am nici cea mai vagă idee, mărturisi Măgarth, neliniştit. Ori n-a avut încredere în mine, ori… Clătină din cap. Când am ajuns la doctorul Fleming, un Packard mare, negru, era oprit acolo. Eram atât de grăbit s-ajung, încât nu i-am acordat nici cea mai mică atenţie. Iar când m-am întors să-mi iau maşina, Packardul nu mai era acolo şi asta m-a mirat. S-ar puteaca, între timp, cei doi Sullivan s-o fi săltat pe micuţă.

— O să ajungi să faci o obsesie, cu Sulivanii ăştia ai tăi, iepuraşule. Totuşi, cum se spune, nu pot fi şi la moară şi la cuptor, în aceeaşi timp.

— Tocmai aici te înşeli! ar trebui să-l previn pe Kamp. Avem nevoie de protecţie aici, fiindcă nu se ştie niciodată. Dacă fata a picat în mâinile lor, Cerul s-o ajute!

— Totuşi, nu mi-ai spus niciodată, cum este ea? îşi arătă Veda curiozitatea, scuzabilă, de altfel. Ai vorbit, într-adevăr, cu ea?

— Bineînţeles. Şi mi s-a părut la fel de sănătoasă la minte ca

tine, mărturisi Măgarth. Nu-mi dau seama ce se întâmplă. E de o frumuseţe extraordinară şi, după toate aparenţele, e îndrăgostită fără scăpare de Larson. E clar că e genul de femeie care nu iubeşte decât o singură dată, însă atunci când o face e capabilă de orice.

— Ca şi mine, murmură Veda, cu blândeţe. Numai că porcul de care sunt eu îndrăgostită nici nu bănuieşte asta.

— Să nu vorbim de porci, pentru că ei sunt fiinţe foarte timide cărora nu le place să fie subiect de discuţie.

— Am băgat de seama, spuse Veda, la fel de blândă, că în timpul nopţii nu mai sunt tot aşa de timizi.

În acel moment apăru doctorul Kober.

— Larson e într-o stare tare proastă, spuse, fără introducere. Viaţa lui atârnă de un fir de păr. Următoarele trei zile vor fi decisive şi ne vor arăta dacă scapă sau nu. La spital ar fi mai bine pentru el.

— Da, însă n-ar fi în siguranţă acolo. Mă duc chiar acum la şerif, doctore. Cei doi vor începe să-l caute şi, pentru acest motiv, vreau să rămână aici. Domnişoara Banning vă va plăti toate cheltuielile, aşa că nu pierdeţi nimic! Aţi putea rămâne lângă el, să-l îngrijiţi?

— Imposibil, declară Kober, însă voi trece să-l văd de două ori pe zi. Infirmiera ştie ce are de făcut şi, de altfel, în starea în care e momentan, nu se poate face prea mare lucru pentru el. Totul depinde de rezistenţa fizică, iar la acest capitol s-ar părea că stă bine. A pierdut enorm de mult sânge. Va trebui, desigur, să redactez un raport despre asta, Măgarth.

— Vă conduc, se ridică acesta. Acordaţi-mi numai două minute, cât să beau cafeaua asta – insistă, văzând menajera care venea cu platoul – şi sunt al dumneavoastră.

— Te aştept în maşină, spuse Kober, salutând-o pe Veda.

— În orice caz, dragul meu, simte-te ca la tine acasă, nu-i aşa? remarcă el, odată Kober dispărut. dacă vreunul sau altul din amicii tăi ar avea nevoie de o cameră…

Măgarth sorbi cafeaua şi o cuprinse pe după talie.

— Nu fi supărată, sufleţelule. Poza ta va apărea în toate jurnalele când pericolul se va termina, iar lumea te va trata ca pe o eroină. De astfel, dacă lucrurile se aranjează aşa cum sper eu, prietenii mei şi cu mine ar urma să ne instalăm aici pe bune. Asta o să-ţi facă plăcere, nu-i aşa, iubiţel?

Şeriful aşezat la biroul lui plin de praf, cu picioarele rezemate confortabil deasupra, strângea în dinţi un trabuc stins.

Simon Hartman tocmai plecase, după o întrevedere mai degrabă furtunoasă. Acesta îl acuza pe Măgarth de a fi pus la cale evadarea lui Carol. Totodată, îl acuza pe Kamp de incompetenţă, ba chiar lăsase unele aluzii legate de anumite „autorităţi superioare" cărora li s-ar fi putut adresa. Kamp bănuitor din fire, se gândea că mai avea la dispoziţie numai şase zile pentru a o găsi, iar el habar n-avea unde s-o mai caute. Când Măgarth apăru în biroul său, îl întâmpină cu o mormăitură furioasă.

— Aha, tu eşti! Chiar doream să te văd, spuse, dându-şi picioarele jos de pe birou. Deci, tu eşti cel care a lăsat-o pe fată să scape, hai?

Măgarth îşi trase în scaun, aşezându-se comod.

— N-am făcut-o dinadins, îşi aprinse el o ţigară, deşi se prea poate să-mi fi pierdut şi eu capul timp de câteva minute. Dar nici oamenii dumitale n-au fost prea străluciţi. Nu de mine ar trebui să te iei.

— Eroare! Exact asta am de gând să fac! declară Kamp pe un ton plin de ranchiună. A fost Hartman pe-aici. Abia a plecat. Făcea spume şi ar fi fost în stare să te şi omoare.

— Dar te-ai întrebat de ce? continuă Măgarth, calm. Îi e frică de moarte ca nu cumva s-o vadă pe mititică intrând în posesia averii. Aş fi în stare să pun pariu că şi-a cam băgat mâinile, până dincolo de coate, în fondurile de tutelă, şi acum tremură e frica unei anchete.

Kamp holbă ochii:

— Fii atent, că e foarte grav ce insinuezi!

— Ştiu şi n-aş repeta-o în faţa altei persoane în afară de dumneata. Poate că mă înşel, însă n-am încredere în el. De astfel, doctorul meu e pe cale să declanşeze o anchetă discretă asupra lui Hartman. Evident că te vom ţine la curent. Am însă o altă temă grasă pentru dumneata. Ai auzit vreodată vorbindu-se de fraţii Sullivan?

— Cu siguranţă, însă e doar o poveste de adormit copiii… Fraţii Sullivan nu există, ci servesc doar de explicaţie pentru orice crimă nepedepsită.

— Nu mai conta pe aceste iluzii, se lăsă Măgarth pe spătarul

scaunului. Nu numai că Sullivanii există, dar mai şi hoinăresc, în prezent, în zona noastră, pe aici. Noaptea trecută, tocmai l-au omorât pe fratele lui Steve Larson şi l-au rănit grav pe Steve.

— Nici nu ştiam că Larson avea un frate, tresări Kamp.

— Dacă ai şti totul, ai fi, probabil, preşedintele Statelor Unite, replică Măgarth. Larson are sau mai precis avea un frate, gangster, care l-a tras în piept şi l-a supărat de moarte pe Bernie-Bancherul. Omul i-a tocmit pe Sullivani să-i facă felul, aşa că Roy se ascunsese la fratele său. Cei doi l-au găsit, până la urmă. Şi încă ceva: cu o săptămână înainte de sosirea lor, Steve Larson a găsit-o pe Carol Blandish în camionul răsturnat şi a adus-o la el la fermă, unde a rămas până ieri noapte.

— Cine? sări în sus Kamp, roşu în obraji.

— Ai grijă să-ţi controlezi tensiunea! Măgarth nu-şi putu ascunde un zâmbet, în faţa şerifului. Larson habar nu avea de identitatea fetei. Roy îl împiedica să părăsească ferma, aşa că nu avea de unde să afle că e vorba de-o evadată de la azil. Probabil că a primit o lovitură la cap, în urma căreia şi-a pierdut memoria. Nu mai ştie nici măcar cine e!

— De unde dracu' ştii toate astea? întrebă Kamp, căzând la loc în fotoliul său.

— L-am găsit pe Larson şi-am vorbit cu el. Cei doi Sullivan au venit noaptea trecută şi l-au executat pe Roy. Ei au vrut s-o ia şi pe mititică, însă Larson le-a tras clapa, reuşind să fugă cu fata, chiar cu maşina celor doi. Treaba e că Larson a încasat două gloanţe, exact când demarau. Fata l-a lăsat în campingul forestier abandonat şi s-a dus după doctorul Fleming. Madam Fleming a recunoscut-o pe Carol şi asta a fost. Restul poveştii îl ştii. Larson se află în acest moment acolo sus, la domnişoara Banning, în stare foarte gravă. Chiar prea gravă pentru a putea depune mărturie. Când va putea s-o facă însă, ne va da destule motive ca să-i aşezăm pe cei doi Sullivani pe scaunul electric… asta dacă îi vom şi prinde! ia gândeşte-te puţin la ce ar însemna asta!… Păsările astea două au comis un şir de asasinate, în lungul şi latul ţării ăsteia. Dacă noi reuşim să punem mâna pe ei, dă-ţi seama ce reclamă formidabilă ar însemna, pentru dumneata, ca şi pentru mine. În plus, n-ai mai avea de ce să-ţi faci sânge rău pentru prostiile şi ameninţările unuia ca Hartman.

— Fir-ar a dracului de viaţă! exclamă Kamp, scoţându-şi pălăria

veche slinoasă şi scărpinându-se în cap. Dar fata? Cu ea ce s-a întâmplat?

— Tare mi-e teamă că ăia doi, Sullivan, au luat-o. Şi Măgarth îi povesti şerifului întâlnirea lui cu Carol, precum şi dispariţia acesteia din pădurice. Cei doi umblă într-un Packard negru, adăugă, notând numărul maşinii pe un petic de hârtie, pe care i-l întinse. Ai putea să pui poliţia pe urmele lor? Ai prinde doi iepuri c-o lovitură. Şi încă ceva: aş vrea să trimiţi nişte oameni care să stea de pază în jurul casei domnişoarei Banning. Nu văd cum ar putea descoperi Sullivanii că Larson e ascuns acolo, însă dacă află, vor veni! Nu putem să riscăm.

Kamp se ridică dintr-un salt:

— De acord, Măgarth. Las pe mine! Mă ocup imediat de toate astea! îl trimit pe Staum cu doi-trei oameni acolo sus, iar între timp le pregătesc o cursă de şoareci Sullivanilor.

Packaradul înainta greoi, clătinându-se pe drumul îngust, săpat de urme de roată care, pornind de la drumul principal, se înfunda într-un adevărat labirint de stuf, iarbă neagră şi chiparoşi.

Soarele de amiază ardea, aşa că cei doi Sullivan îşi scoaseră pardesiele. Amândoi ocupau locurile din faţă, iar Max conducea. În spate, pe podea, sub un covor gros de lână, zăcea Carol, care abia mai respira, cu încheieturile mâinilor şi gleznele strâns legate şi cu gura astupată de o bandă lată de leucoplast. Cei doi se aflau la mulţi kilometri depărtare de capul Brizei. O luaseră spre nord, ţinuturile bumbacului, preferând să facă ocoluri lungi, decât să rişte să fie luaţi la ochi[16]. Iar acum, după opt ore de cursă furibundă, se aflau la capătul călătoriei.

În tot acest timp, Max abia dacă deschisese gura. Mintea era tot timpul obsedată de Steve Larson. Dacă acestea putea depune mărturie în justiţie, erau pierduţi. Max îşi cunoştea atât de bine capacităţile de trăgător, încât ştia că l-a rănit grav pe Larson, dacă nu chiar mortal!... Un timp va fi incapabil să depună mărturie. Puţin probabil pentru el să poată face declaraţie înainte de opt, până la cincisprezece zile. Ceea ce trebuia evitat cu orice preţ era ca el să-i poată măcar recunoaşte

[16] "Trebuie să ne îndepărtăm de oraş /c@t mai mult." (Terminator 2 – movie) – în mod analog: asemănări şi potriviri (cartea ca sursa de inspiraţie) (n.r.sh.)

dintr-o înşiruire de suspecţi. Mărturii, alibiuri, toate acestea pot fi trucate, însă nimic nu e mai periculos decât acest gen de confruntare. Odată depusă mititica într-un loc sigur, ei17au nevoiţi să se întoarcă, pentru a-l lichida pe Steve. Era unicul mod de a-şi salva pielea!

Drumul – dacă aşa ceva se putea numi drum – începea să urce şi, câteva momente mai târziu, deasupra vârfurilor ciopârţite ale copacilor, pe cerul de toamnă se desenă silueta greoaie a unei case.

În această junglă singuratică, aflată la kilometri distanţă de cea mai apropiată aşezare şi la puţin un kilometru de autostradă, orice construcţie ar fi constituit o surpriză, cu atât mai mult această casă, veche şi atacat de ruină, de proporţii încă impunătoare. Chiar în faţa acesteia opriră cei doi Sullivan Packardul.

O terasă largă înconjura toată casa, însă balustradei îi lipseau vergelele, una din trei, iar edificiul în întregul său, expus de ani şi ani tuturor intemperiilor, ploaie, arşiţă, ierni îngheţate, veri toride, arăta o faţadă devastată, decolorată, în plină degradare. La dreapta şi la stânga se întindeau câteva bucăţi de pământ cultivat, cu aspect nepotrivit, în mijlocul acestui mărăciniş, acestei dezolări. Câţiva meri şi câţiva pruni îşi plăteau scump viaţa în mijlocul numeroşilor boscheţi de chiparoşi sălbatici. Fructele lor roşii aduceau cu micile globuri cu care se decorează pomii de Crăciun.

Vreo duzină de găini scurma pământul nisipos din faţa intrării. Se împrăştiară cotcodăcind disperate, când Packardul opri lângă trepte.

În momentul în care cei doi coborau din maşină, un personaj apăru în vestibulul întunecat, veni la lumina soarelui şi se opri la ultima treaptă a scării de lemn.

Era un bărbat de circa şaizeci de ani, înalt, drept, cu pieptul puternic bombat. Chipul său uscat, ars de traiul în aer liber, era zbârlit de-o „mirişte" nerasă de zile întregi. Părul sur îi era pieptănat lins pe spate, graţie unei unsori ce mirosea dulceag. Era în picioarele goale, iar ca singură îmbrăcăminte purta o salopetă destul de murdară. Un tip

---

[17] « at save location » (intr-un loc sigur) (Terminator 3 – movie); (indifernt de de structura real deosebita a acestui roman, faţă de aceste filme, desfăşurarea acţiunii totuşi se face şi sub acel "automatism teatral" al celor două persoane malefice, Sulllivanii; – în mod analog: asemănări şi potriviri (cartea ca sursa de inspiraţie) (n.r.sh.)

ciudat, la prima vedere – şi în special dacă-l judecai după ţinută – putând fi luat drept un vagabond care niciodată nu cunoscuse succesul sau norocul şi care, fără voia sa, de altfel, îşi ratase complet viaţa. Pe urmă, îi vedeai chipul, îi descopereai ochii, ochii duri, cu uitătură crudă, şi simţeai că odată, omul acesta fusese cineva care comandase şi exercitase o autoritate reală. Ceea ce, de astfel, era exact.

Tex Sherill fusese maestrul manejului în circul ambulant în care lucraseră altă dată fraţii Sullivan. Maestru de manej şi încă unul dintre cei mai spectaculoşi. Elegant, călăreţ frumos, de-un lux ţipător, trăda anumite înclinaţii pe care le aveau şi cei doi Sullivan: gustul unei independenţe absolute şi voinţa de a nu se supune decât propriilor legi. Când Sullivanii părăsiseră circul, Sherill îi regretă şi-i invidie. Sătul până la greaţă de călătoriile nesfârşite dintr-un capăt într-altul al ţării şi de constrângerile rutiniere ale vieţii de acest fel, năzuia să părăsească pista, să trăiască pentru el. Mai rămase la circ încă şase luni, după care plecă. Acum ţinea o distilerie clandestină, unde fabrica whisky în contrabandă, extrem de tare, pe care-l vindea pe loc. Asta îi aducea suficient cât să-şi poată întreţine vechea casă şi-i procura acea libertate atât de dorită. Cei doi Sullivan aflaseră de plecarea lui Sherill şi veniseră să-i facă o vizită. Socotiseră că veche plantaţie ar fi putut fi ascunzătoarea ideală în caz că lucrurile sfârşeau prost pentru ei. Îi propuseseră asta lui Sherill, ca pe orice afacere normală. Acesta din urmă acceptă, cerând o retribuţie confortabilă, pe care cei doi i-o acordaseră fără târguială. Aşadar, acum veniseră la vechea casă, judecând că ea oferea un excelent adăpost pentru Carol, pe timpul celor şase zile care mai rămăseseră până când ea ar fi putut intra în posesia averii… avere pe care cei doi căzuseră de acord s-o administreze cât mai bine, prin intermedierea fetei. Pe de altă parte, trebuind să se întoarcă pentru a-l termina pe Larson, ştiau că puteau avea încredere în Sherill pentru paza prizonierei lor. Când acesta accepta o sarcină, o ducea implacabil până la sfârşit.

— Bună ziua, băieţi! spuse Sherill, rezemat de un stâlp al verandei. Îi fixă cu o privire bănuitoare. Ce vă aduce aici?

Max deschise portiera din spate a Packardului, fără să-i răspundă. O apucă pe Carol, trăgând-o afară, la soare[18]. Sherill

[18] Scenă extrem de dură cu imposibilitatea captivei de a riposta sau a scăpa. (n.r.sh.)

înţepeni:

— Ce-i asta… o răpire? întrebă, strecurându-şi degetele mari de la mâini sub sfoara care-i servea de centură.

— Nu! răspunse Max, ridicând-o pe Carol şi cărând-o până în susul scării. Unde e domnişoara Lolly?

— Undeva, prin grădină, răspunse Sherill, blocând intrarea casei. Nu mă bag în poveştile cu răpiri, Max. Asta aduce pedeapsa cu moartea.

— Nu-i vorba de nicio răpire, spuse Max, sec. Lasă-mă s-o duc în casă, după care o să putem sta de vorbă.

— Nu în casă! declară Sherill, hotărât. Pune-o în fotoliul de acolo. Mie mi se pare răpire în lege.

Max o depuse pe Carol într-un fotoliu vechi, de nuiele, rămas de ani de zile în tindă, expus vântului şi ploii. Fotoliul scârţâi sinistru sub greutatea ei şi, cum ea încercă să se aşeze, Max o împinse, punându-i cu atâta brutalitate palma peste faţă, încât fotoliul se răsturnă, iar Carol se duse de-a rostogolul pe podeaua prăfuită a verandei, fotoliul peste ea.

— Fii cu ochii pe ea, îi spuse Frank, care tocmai venea, şi, luându-l de braţ pe Sherill, îl conduse în cealaltă parte a terasei.

Frank ridică fotoliul, o ridică şi pe Carol şi o ajută să se aşeze.

— Fii cuminte, mititico. Eu sunt prietenul tău. Max nu iubeşte femeile. El nu e ca mine. Eu o să am grijă să nu păţeşti nimic. (Îşi scoase pălăria, trecându-şi prin părul gras un mic pieptăn de buzunar, şi-i făcu cu ochiul. Ci vocea scăzută, continuă). Vrei să fii fetiţa mea? Nu trebuie ca Max să afle chestia asta.

— Cine e ăsta? întrebă Sherill. Dumnezeule, Max, dacă încerci să mă bagi în cine ştie ce poveste…

— Stai cuminte! făcu Max, privindu-l fioros. Te plătesc, pentru a ne putea servi de casa ta, nu-i aşa? Îţi dau bani buni, da? Bun! Ei bine, iată că am nevoie. Nu e o răpire. A fugit de la o casă de nebuni, iar noi o protejăm împotriva ei înşăşi. Vezi bine că nu e o răpire.

Sherill se uită într-o parte. Picioarele goale, asprite, scormoneau praful. se vedea că nu e în apele lui.

— Cum… adică e mititica Blandish?

Max râse silit. Un râs lipsit de veselie, rece, feroce:

— A! Deci eşti la curent, din câte văd!

— Cine nu e? Citesc şi eu ziarele. Ce vrei să faci cu ea?

— Tu ce crezi? Ea moşteneşte şase milioane de dolari peste opt zile, asta în caz că nu este prinsă până atunci. Îmi închipui că-mi va fi recunoscătoare.

Sherill se uită cu coada ochiului la Carol.

— Burdușită în halul ăsta? Să crezi tu, că-ţi va fi recunoscătoare!…

— E nebună, spuse Max, răbdător. N-o să-şi mai amintească nimic. Pe nebuni trebuie să-i tratezi ca pe animale: atâta timp cât le dai de mâncare, rămân ataşaţi de tine. Îşi scoase mănuşile, mişcându-şi degetele umede: pot să-i fac orice vreau!

— Am impresia că nu prea ştii mare lucru despre nebuni, spuse Sherill. (Se aplecă şi scuipă peste balustradă.) În sfârşit, te priveşte. Eu cu ce mă aleg din asta?

— Un sfert din ce luăm noi.

— Asta ar putea însemna prea mult sau nimica toată, răspunse Sherill, jenat. Aş fi preferat să n-o aduci aici Max. Vor fi numai necazuri din cauza ei.

— Ia mai taci! (Max îşi îndesă în buzunar mănuşile, contemplând grădina năpădită de buruieni.)

Sherill nu-l scăpă din ochii. Ridică din umeri.

— S-ar părea că e periculoasă, continuă. Că are instincte criminale!

Max începu să râdă:

Nu fi copil! Pentru un fost îmblânzitor de lei, te comporţi prosteşte! Miss Lolly şi cu tine o să fiţi în stare să vă ocupaţi de ea.

Chipul lui Sherill se crispă.

— Nu ştiu dacă Miss Lolly va fi de acord. De câteva zile, se poartă cam ciudat. Am impresia că şi ea o ia razna puţin!

— La ultima noastră vizită, mi s-a părut normală, spuse Max cu indiferenţă. Ce o frământă?

— Nervii, îmi imaginez, ridică Sheril din umeri. Nu e prea uşoară viaţa cu ea.

— Atunci, mai dă-o-n…! zise Max, agasat. Ai o cameră unde mititica să poată fi încuiată? Vreau un loc sigur!

— Odaia din hambar. Are gratii la geam. O poţi folosi.

— O.K., hai s-o încuiem. Trebuie să mă întorc la Capul Brizei.

— Nu rămâneţi? întrebă Sheril, uluit.

— Am treabă! O afacere de terminat, îşi arătă Max timp de o secundă dinţii albi, ascuţiţi. Într-o zi-două, mă întorc. Împreună cu Sherill, se apropie de Carol.

— Scoate-i căluşul, spuse Frank.

Acesta, aşezat pe jos, la picioarele lui Carol, cu capul rezemat de un braţ al fotoliului avea privirea pierdută departe şi un vag surâs pe buze. Se ridică imediat ce-l văzu pe Max apropiindu-se şi, apucând leucoplastul de un colţ, trase violent, dezlipindu-l de pe gura lui Carol cu atâta forţă, încât capul fetei se lovi de spătarul fotoliului. Aceasta scoase un uşor ţipăt de durere şi rămase cu faţa spre cei doi Sullivan.

— O.K., acum vorbeşte! Unde e Larson? Pe unde l-ai lăsat?

— Nu vreau să-ţi spun. Glasul lui Carol suna răguşit. N-am să vă spun niciodată… Puteţi să-mi faceţi orice. Nu spun!

Max surâse.

— O să vorbeşti, spuse, blând! N-avea nicio teamă, că aşa va fi. (Se întoarse către Sherill.) Hai cu ea sus, s-o înmuiem puţin.

Paşii uşori în spatele lor, îi făcu să se întoarcă brusc. O femeie – sau mai exact o fiinţă îmbrăcată în femeie – înaintă către ei. O fiinţă ciudată, înspăimântătoare, o monstruozitate, însă în acelaşi timp, de un patetism bizar. Ea – pentru că era vorba de o femeie, în ciuda bărbii care-i încadra chipul – purta o rochie neagră, prăfuită, demodată. Picioarele goale îi erau îndesate în nişte botine bărbăteşti fără şireturi, care flencăneau la fiecare pas. Toată partea de jos a chipului supt, palid, îi era ascunsă sub o barbă stufoasă ce ajungea, uşor încreţită până în josul pieptului.

Cu toate că Miss Lolly era acum în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, nu avea niciun fir de păr alb în barba care, până nu de mult, fusese obiectul admiraţiei morbide a mii şi mii de indivizi, pe când ea străbătea, împreună cu circul ambulant care-i ţinuse loc de cămin, în cea mai mare parte a vieţii ei singuratice, ţara, în lung şi-n lat. Înainta acum spre ei cu paşi nesiguri, iar ochii ei – cu siguranţă, cei mai trişti din lume – i se fixară asupra lui Carol. Se lăsă liniştea. O tăcere rece când deodată, atmosfera liniştită a după amiezii de toamnă fu sfâşiată de ţipătul lui Carol.

Frank începu să râdă.

— Ea nu prea apreciază genul tău de frumuseţe, îi spuse lui Miss Lolly care se dădu îndărăt, două pete roşi colorându-i obrajii palizi.

— Hai s-o ducem sus, spuse Max, nerăbdător. Se aplecă şi tăie frânghia care lega gleznele lui Carol, ridicând-o în picioare.

Miss Lolly îi urmări târând în casă fata care se zbătea. Le auzi paşii înfundaţi urcând scările.

Carol începu iarăşi să ţipe, în timp ce o trăgeau pe un culoar lung şi întunecos.

Miss Lolly bătu în retragere. Ura violenţa, aşa că se grăbi să ajungă în spaţioasa încăpere care servea de bucătărie. Tot spălând şi curăţând legumele culese din grădină, mintea îi lucra cu înfrigurare. „Fata asta e frumoasă, îşi spuse. Niciodată Miss Lolly nu mai văzuse atâta frumuseţe! Ce păr… Ce ochi… Simţi o strângere de inimă amintindu-şi expresia îngrozită a lui Carol la vederea ei. Dar nu se înfurie şi nici n-o urî: bineînţeles că o fiinţă atât de încântătoare nu putea fi decât îngrozită şi, în acelaşi timp, dezgustată, uitându-se la ea.

„Un monstru! îşi spuse cu amărăciune, şi două lacrimi i se prelinseră din ochi. De ce-or fi adus-o aici cei doi Sullivan?" se întrebă. Nu avea încredere în ei… Îi detesta! Erau atât de cruzi, atât de răi, periculoşi… Întotdeauna îşi băteau joc de ea.

Uşa bucătăriei se deschise, şi Sherill intră. Rămase acolo, nehotărât, privind-o pe Miss Lolly cu ochii neliniştiţi.

— Ce e? întrebă ea, umplând chiuveta cu apă.

— Mititica Blandish. Cea a cărei poveste o citeai azi dimineaţă în ziar.

Miss Lolly lăsă să curgă apa în chiuvetă şi se întoarse.

— Nebuna aia, săraca? Cea căutată peste tot?

— Da.

— Ce-au de gând cu ea? întrebă Miss Lolly cu mâinile crispate şi ochii plini teamă. ăia sunt incapabili să… pe când ea, care are nevoie de îngrijire, n-ar trebui să se afle în mâinile lor… Ar avea nevoie de cineva bun… de cineva care să ştie…

Un ţipăt puternic de durere sfâşie calmul bătrânei case. Miss Lolly, abă la faţă, făcu un pas înainte. Sherill, ridicând sprâncenele, îşi concentră privirea asupra propriilor picioare goale.

Un nou ţipăt sfâşie plafonul de lemn, ca un şfichi de bici, îngheţând-o de groază pe Miss Lolly.

— Ce-i fac? întrebă, continuând să înainteze. Sherill o prinse însă de braţul subţire, făcând-o să se întoarcă:

— Stai aici. Ştii că nu trebuie să ne amestecăm în treburile lor, nu?

— Dar nu vreau s-o chinuie, spuse Miss Lolly, trecându-şi febril degetele osoase prin mătasea moale a bărbii. Nu pot suporta să văd suferind…

— Destul! făcu Sheril.

— Te implor!… Nu începe iar… urla Carol. Glasul său lovea grinzile de lemn, făcând să vibreze întreaga casă.

— Du-te în grădină! spuse brusc Sherill. Pleacă! Du-te! O apucă pe Miss Lolly, trăgând-o pe uşa din spate, în bătaia soarelui.

— Vino! o chemă, ţinând-o în continuare de braţ. Să nu stăm acolo, să ascultăm! Cu cât mai puţin vom şti, cu atât ne va fi mai bine, când mizerabilii ăştia doi vor pica.

Miss Lolly îl urmă. Îşi ştergea ochii cu o batistă veche şi clătină din cap, mergând:

— Atât de frumoasă… vorbea singură… Biete femei ce mai suntem şi noi! Suferinţă!… mereu suferinţă!

Rămaseră în grădină câtva timp până când îi văzură pe cei doi Sullivan ieşind. Îşi scoaseră acum pardesiele şi hainele negre, semănând acum cu doi ciocli în vacanţă. Purtau costume gri, pălării largi, gri, şi pantaloni galbeni. În timp ce Sherill venea în întâmpinarea lor, Frank se urcă în Packard, conducându-l în spatele casei. Max se aşeza pe ultima treaptă a pridvorului. Aplecat asupra unui chibrit pe care-l proteja în palme, profilul i se desena dur, plin de cruzime. Suflă un val de fum albăstrui. Chibritul descrise o traiectorie, ca o stea căzătoare, arzând încă în nisip.

— Plecaţi? întrebă Sherill.

— Da, răspunse Max. (Cu o batistă foarte curată îşi şterse transpiraţia care-i şiroia pe faţă.) E la campingul forestier din Munţii Albaştri. E o bucată din drum până acolo.

Sherill se întrebă cine era la campingul forestier. Învăţase să nu pună întrebări. Îşi târa picioarele prin nisipul cald, iar între ei nu se

mai auzi decât scârţâitul nisipului sub pantofii lui Max.

— Aşadar, a vorbit? spuse Sherill. În privirea sa trecu o lumină fugară, de jenă.

— Întotdeauna sfârşesc prin a vorbi, spuse Max plictisit. Nu e niciuna în stare să reziste.

Zgomotul înfundat, de motor puternic, al unei maşini care porneşte, răzbătu din hambar, iar o clipă mai târzoiu un Buick mare, albastru, dădu colţul casei şi opri chiar lângă Max.

Frank se aplecă pe geamul portierei:

— Totul e gata! spuse.

Sheril remarcă schimbarea îmbrăcămintei şi a maşinii. Ridică sprâncenele:

— Vă aşteptaţi la neplăceri?

— Ne întoarcem de unde am venit, spuse Max, urcându-se alături de „fratele" său. Noi nu facem niciodată numărul la fel… Chiar scăpaţi de uniformele negre, păreau să emane în continuare o ameninţare ascunsă.

— Lipsiţi multă vreme?

— Două zile, poate trei, nu mai mult. Chiar mai puţin, dacă el e încă acolo, ceea ce e puţin probabil.

— De-asta a vorbit! făcu Frank, pe un ton arogant. Nu e proastă, viespea!

— Oricum, asta o să vedem… răspunse Max, trăgându-şi pălăria pe ochii… Apropo, Sherill?

Acesta înlemni.

— Da?

— Fii cu ochii pe ea! Şi când spun „fii cu ochii pe ea"…mă înţelegi, da? Dacă n-o mai găsesc, când ne întoarcem, ar fi mai bine ca nici pe tine să nu te mai găsesc.

— O să fie aici! spuse sec Sherill.

— Ai grijă să fie aşa. La drum! adăugă, întorcându-se către Frank.

Acesta se aplecă înspre Sherill, pe deasupra lui Max, fixându-l cu o privire vie:

— Păzeşte-o bine, Tex, spuse. Mititica asta îmi place tare… şi n-aş vrea să ratez ocazia… Îmi place, înţelegi?

— O să-ţi trag nişte picioare undeva! La drum! lătră Max. Eşti cu gândul numai la femei!

— Imposibil! izbucni Frank, lansând maşina ca pe un bolid pe drumul nisipos şi desfundat.

Miss Lolly urcă scările, intrând în cămăruţa ei. Tremura din toate încheieturile şi fu nevoită să se aşeze pe pat, întrucât nu se simţea în stare să ajungă la comodă. Rămase câteva minut, periindu-şi părul şi barba. Apoi îşi pus ciorapi şi pantofi. Găsi o perie cu care curăţă cu mare grijă praful de pe vechea rochie neagră.

Când ieşi din cameră, Sherill o aştepta în capătul scării:

— Ce-ţi trece prin cap să faci, o întrebă, cu glas răguşit.

— Mă duc s-o văd, replică Miss Lolly, hotărâtă. Are nevoie de îngrijirea unei femei.

— Tu te consideri femeie, nu? Sperietoare bătrână ce eşti, rânji Sherill. N-o să fi bună de altceva decât s-o speri!

Miss Lolly făcu o strâmbătură îndurerată.

— Mă duc s-o văd, repetă, îndrepiându-se spre scara ce ducea la pod.

— Bine, du-te, însă fără prostii! Ai auzit ce-a spus Max, nu?

— Oh! N-am nicio intenţie să mă amestec… bâigui Miss Lolly. Pur şi simplu, vreau să fiu drăguţă cu ea… Dacă sărăcuţa de ea e cu mintea pierdută, cum pretinde lumea, o vorbă bună o să-i facă bine.

Sherill scoase din buzunar o cheie, întinzându-i-o:

— Când te saturi, încui-o la loc, spuse scurt. Eu trebuie să mă întorc la muncă. (Începu să coboare, lipăind cu picioarele goale pe treptele de lemn.)

Câteva clipe mai târziu, cu inima bătându-i tare. Miss Lolly întorcea cheia în broască de la camera lui Carol, intrând. În odaia mică, nemobilată, era o căldură sufocantă de la soarele ce bătea în plin pe ţiglele acoperişului. Singura fereastră, înspre pretinsa livadă, era astupată cu două traverse de fier, cimentate în ramă. Podeaua era goală şi plină de praf, iar cele câteva mobile, mizerabile: un pat de campanie, un balansoar vechi, o masă de toaletă cu chiuvetă de fier, vopsită în alb, plină cu apă, pe suprafaţa căreia plutea o peliculă subţire de praf.

Carol zăcea pe pat cu braţele pe lângă trup şi picioarele întinse,

ca o mumie. Ochii, goi de orice expresie, nu erau decât două găuri într-o mască palidă.

Auzise cheia întorcându-se în broască şi scârţâitul uşii, însă nu întoarse capul. Privea maşinal19 în faţă peretele opus, unde o pânză de păianjen se mişca uşor, datorită curentului de aer. Auzind însă zgomotul, se ghemui şi, fără să vrea, gura i se deschise, pregătind ţipătul.

— Sunt doar eu, spuse timidă Miss Lolly, din prag, eu, Miss Lolly…

Carol tresări, întorcând foarte încet capul. Văzu bietul monstru stânjenit, reţinându-şi cu greu lacrimile de milă ce-i umpleau ochii trişti.

— Pleacă de aici, te rog, spuse Carol, începând să plângă nestăpânit, cu chipul în palme.

Miss Lolly întoarse capul, văzu scara goală şi trase cu urechea. În întreaga casă domnea liniştea. Undeva, în grădină, Sherill tăia lemne, iar mai departe, un câine lătra furios.

— Nu voiam să te sperii, micuţa mea, spuse Miss Lolly tristă. Te asigur că nu sunt deloc rea… Am făcut parte din acelaşi circ cu ei… Max şi Frank.

— Nu mă sperii, spuse Carol. Nu mai că… vreau să rămân singură… încă puţin…

— Poate ai vrea un strop de cafea… sau ceai? Sunt atât de necăjită pentru tine… Noi, femeile… într-adevăr, bărbaţii sunt cei care… nu-i aşa? Noi trebuie să nă sacrificăm întotdeauna pentru ei… Şi au am avut iubiţi… Nu crezi, nu… Nu trebuia să te aducă aici… o fată atât de drăguţă.

Carol se ridică brusc în şezut.

— Cine eşti? strigă. Ce vrei?

Miss Lolly se dădu puţin îndărăt.

— Ru sunt Miss Lolly… Eşti prea tânără ca să fi auzit

---

[19] privea masinal = privire masinală, privire automată încremenită asemeni unui microemiţător, asemeni a "două beculeţe de semnalizare" ce numai semnalizează nimic. Totuşi nu se ştie dacă autorul nu sesizează portretul robot al cui e ăsta. Al unei fiinţe care ar trebui să se transforme în robot ucigaş? (Marile ecrane au construit in sfarşit aşa ceva. Se numeşte Terminator III –Kristanna Loken ☺)

vorbindu-se de mine… Lolly Prairie… Celebra femeie cu barbă. Sunt o artistă. Una adevărată… Trebuie să fi artist ca să poţi purta o cruce ca a mea… Nu vreau nimic… doar să-ţi ofer puţină bunătate. Eu ştiu ce înseamnă bunătatea. Nu fiindcă aş fi eu mai bună decât alţii… însă când te-am auzit ţipând… după ce văzusem cât eşti de frumoasă… m-am întrebat ce-aş putea face ca să te ajut. Mare lucru nu pot face eu, însă între femei… trebuie să ne ajutăm când avem necazuri.

Carol se lăsă înapoi pe pat.

— Le-am spus unde l-am lăsat, gemu. Credeam că nimic n-o să mă poată obliga să le spun, dar n-am rezistat… Le-am spus, iar ei au plecat să-l omoare… el, pe care-l iubesc atât!

Miss Lolly se apropie.

— Nu te mai frământa atât. I-am auzit… spuneau că nu cred să-l găsească. Mă duc să-ţi fac un ceai.

— Ajută-mă să ies de-aici, strigă Carol, ridicându-se. Te implor, ajută-mă să fug. Nu-i lăsa să mă închidă. Trebuie să mă întorc lângă Steve. Au tras în el şi l-am lăsat în pădure. Iar acum au plecat să-l termine!

Ochii lui Miss Lolly reflectară spaima.

— Oh, eu nu mă amestec niciodată în nimic! spuse repezit. Vreau numai să-ţi fac şederea aici cât mai uşoară. O să fac tot ce pot pentru tine, dar nu vreau să mă amestec în treburile lor. Nu te pot ajuta să pleci… asta ar însemna să intervin…

— Sunt sigură că mă înţelegi. Tocmai mi-ai spus că ai avut şi tu bărbaţi care te-au iubit. Înseamnă că ştii ce înseamnă să iubeşti pe cineva, iar acela are nevoie de tine. Le-am spus unde era… N-am putut face altfel. (Îşi ascunse faţa în palme.) Oh! Nici nu poţi să-ţi închipui ce mi-au făcut!

— Sărmană micuţă, spuse Miss Lolly, ştergându-şi ochii. Aş vrea atât de mult să te pot ajuta… Nu ştiam… Aşadar, îl iubeşti mult?… (Aruncă o privire rapidă în jurul ei.) Dar nu trebuie să stau aici şi să pălăvrăgesc… Mă duc să-ţi fac un ceai… O să te simţi mai bine după un ceai… EXISTĂ UN DRUM DESTUL DE BUN, CARE DĂ ÎN ŞOSEA, continuă, fără un motiv aparent. VOR FI NIŞTE BANI PE CUIERUL DIN

VESTIBUL… Cu 20asta ieşi, închizând uşa, şi coborî scările în fugă.

Carol rămase emişcată, fixând cu privirea uşa camerei. Brusc, inima începu să-i bată puternic. N-o auzi pe Miss Lolly răsucind cheia în broască! Încet, coborî din pat. Îşi simţea picioarele moi, iar distanţa între pat şi uşă părea să se lungească pe măsură ce înainta pe podeaua prăfuită. Puse mâna pe clanţă, o apăsă şi trase: uşa se deschise. Carol cercetă din priviri lungul culoar mizerabil, nevenindu-i să creadă că drumul era liber şi putea fugi.

Se strecură până la palier şi, aplecată peste balustradă, se uită mai întâi în josul scării, până în vestibulul sumbru, aflat cu trei etaje mai jos. Undeva, în grădină, cineva tăia lemne, iar din bucătărie se auzea zgomot de veselă. În coşmarul înfricoşător pe care-l trăia, aceste zgomote de casă aveau ceva liniştitor.

Ţinându-şi respiraţia, înaintă până la trepte. Inima părea că vrea să-i sară din piept, dar începu să coboare, fără zgomot.

Într-una din cabanele aflate în ruină din campingul forestier abandonat, aflat în Munţii Albaştri, îşi ducea viaţa un bătrân cunoscut sub numele de bunicul Humphrey. Un moşneag plin de bunătate, puţin la minte şi murdar, însă dotat cu o putere astraordinară asupra păsărilor. La fel de fricos ca un şoarece, îşi alesese ca adăpost campingul pustiu. Sosirea lui Carol, în uriaşul Packard strălucitor, instalarea lui Larson în luminiş şi plecarea în trombă după doctorul Fleming îl tulburase grozav pe bietul om.

Bunicul Humphrey se apropiase cu nenumărate precauţii de Larson… după care fugise înapoi în cabana sa, să aştepte urmarea evenimentelor. Tot aşteptând, îl fură somnul. Numai zgomotul vechiului Cadillac al lui Phil Măgarth îl făcu să se trezească, speriat.

Îl cunoştea pe Măgarth. Cu câteva luni în urmă, ziaristul încercase să-l convingă pe moşneag să-i facă o demonstraţie asupra puterii pe care o avea asupra animalelor, însă acesta nu intrase în joc. Aşa că văzându-l iarăşi pe Măgarth, crezu mai întâi că venise să-l bată la cap iarăşi. Răsuflase uşurat căzându-l că-l urcase pe Larson în maşină şi demarase imediat.

---

[20] majusculele aparţin editurii şi opţiunii autorului acestui roman (n.r.sh.)

Moşul speră că nu mai va vedea picior de intrus pe-acolo, însă în seara următoare, în timp ce-şi pregătea cina, la focul lemnelor adunate de prin pădure, uşa cabanei fu împinsă cu putere, şi cei doi Sullivan năvăliră înăuntru.

Aceştia nici nu speraseră să-l găsească pe Larson acolo. Ar fi însemnat prea mult noroc. Însă aplicând tactica lor obişnuită, de a relua urmărirea exact din locul unde viitorarea lor vicimă fusese văzută ultima oară, veniseră totuşi. Vzuseră fum ieşind din coşul uneia dintre cabane, schimbaseră o privire între ei şi înaintaseră într-acolo.

— Salut, închise Frank uşa la loc, cu o lovitură de picior.

Bunicul Humphrey era ghemuit lângă foc. Chipul slăbănog, nespălat, i se crispă de frică, însă cu mâna's descărnată înhăţă cu atâta forţă de pe foc mânerul tigăii de prăjit, încât articulaţiile degetelor i se albiră.

Max se aplecă la foc, aprinzându-şi o ţigară. În lumina flăcării, ochii îi luciră ca două bucăţi de sticlă neagră, lipsiţi de expresie.

— Vorbeşte-i, îi spuse lui Frank.

Acesta se aşeză, încălecând pe un scaun, chiar lângă moşneag.

— Căutăm un tip, zise. Unul bolnav. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu cunosc niciun tip bolnav, scânci bătrânul. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace!

Max devenise agitat, în vreme ce Frank conţinea să zâmbească.

— Ei, stai puţin! spuse liniştit. Ştii foarte bine ce-i cu el. Nu ne arde de glumă, aşa că nu ne face greutăţi. Doar nu ţi-e rudă.

Moşul nu scoase o vorbă. Băgă capul în umeri, ca în aşteptarea unei lovituri, şi-şi contemplă, cu ochii strânşi de spaimă, cina care se ardea în tigaie. Frank îi trase calm un şut în glezne.

— Hai, zi! (Glasul său reuşea să păstreze un ton aproape vesel.) Ce s-a întâmplat cu tipul ăla bolnav?

— N-am văzut niciun tip bolnav! Nu-mi văd decât de treaba mea! bolborosi bătrânul.

Max apucă brusc tigaia, smulgând-o fără efort din mâna bătrânului, şi o azvârli cât colo.

Pe Frank, asta-l făcu să râdă.

— Unde-i tipul bolnav?

Moşneagul se uita lung după tigaia căzută într-un colţ, al cărei

conţinut se pelingea pe perete şi pe jos. Se scărpina în barba slinoasă.

— L-a luat ziaristul, spuse deodată, cu glas strident. Asta-i tot ce ştiu!

— Care ziarist? întrebă Max.

— Măgarth! bolborosi moşul. A mai venit odată să mă bată la cap. Toată lumea mă bate la cap. De ce nu mă lasă în pace?

Frank se ridică:

— Nimeni n-o să te mai bată la cap de-acum! spuse blând, îndreptându-se spre uşă.

Bătrânul se întoarse, târându-şi bocancii rupţi şi înfăşurându-se în paltonul numai zdrenţe.

— Închide ochii, spuse Max. Nu vrem să ne vezi plecând.

— N-o să mă uit, dom'le!

— Închide ochii, repetă cu glas scăzut Max.

Pleoapele murdare, creţe de riduri, coborâră ca două obloane de casă părăsită.

Max scoase pistolul şi apăsă pe trăgaci.

La jumătatea scărilor se afla o veche pendulă. În clipa în care Carol trecea fără zgomot prin faţa acesteia, mecanismul se declanşă cu un zgomot asurzitor21, începând să sune.

Fata încremeni: într-o străfulgerare, se şi văzu rosogolindu-se până în josul treptelor dar, aproape imediat, înţelese că nu era decât vechea pendulă care-şi suna ora. Se linişti, însă trebui să se sprijine de balustrada care se clătina, cu picioarele moi de spaimă. În cele din urmă, reuşi să coboare ultimele trepte, traversând vestibulul întunecos, spre uşa ce dădea spre libertate… Ajunsă în mijlocul vestibulului se opri, cu urechea la pândă. Miss Lolly turna apă fiartă într-un ceainic, punea pe o tavă o ceăşcă, linguriţa, zaharniţa şi o cană cu lapte. Carol o auzi, ghicind exact e făcea. Într-un minut sau două, ar fi urmat să iasă din bucătărie, cu platoul. Prin uşa întredeschisă,

---

[21] efecte stilistice literare deosebite; formule mecanice metalice specifice grele cu nuantză deosebită; se repetă asurzitor din nou expresia "Un camion gol se opri cu zgomot de fiare vechi"; în combinaţie cu ultima acţiune din scenariul precedent se amplifică limita răbdării în scopul nobil al fetei.

pătrundea căldura grădinii scăldată în soare, înconjurând-o ca o liană invizibilă pe Carol. Rapid, fără cel mai mic zgomot, fata merse către cuierul de stejar, pe care se găsea o bancnotă slinoasă de zece dolari. VOR FI NIŞTE BANI PE CUIERUL DIN VESTIBUL, spuse Miss Lolly. Carol luă banii, cu degetele tremurânde făcând să foşnească hârtia pe care o strângeau, nevenindu-i să creadă că ceea ce se întâmplă era adevărat. Porni spre ieşire. În clipa în care deschise uşa, scârţâitul balamalelor îi încordă toţi muşchii. Se uită îndărăt, peste umăr. Din pragul bucătăriei, Miss Lolly o urmărea cum pleacă. Plângea, lacrimile prelingându-i-se pe obrazul urâţit de barbă, oferind un spectacol grotesc. Platoul îi tremura în mâini, făcând porţelanurile de pe el să clincăne uşor.

Cele două femei se priviră îndelung. O clipă, prăpastia ce le despărţea fu umplută de teamă amestecată de simpatie reciprocă… apoi carol o supse la fugă, trântind uşa după ea, purtând în amintire imaginea victorioasă şi totodată îndurerată a lui Miss Lolly.

Undeva pe lângă casă, zgomotul aspru al unui ferăstrău muşcând din lemn tulbura liniştea înconjurătoare. Carol se opri, făcând o recunoaştere a terenului: o cărare năpădită de ierburi sălbăticite conducea de la casă la o barieră din lemn, vopsită în alb. De la barieră, drumul nisipos, desfundat de urme de roţi, se pierdea într-un desiş de chiparoşi şi iarbă neagră. E O BUCATĂ BUNĂ DE DRUM PNĂ LA ŞOSEA, spusese Miss Lolly.

Zgomotul ferăstrăului încetă brusc şi locul lui fu învăluit de o linişte grea de soare. Cu mişcări rapide şi sigure, carol traversă prudentă terasa, până la treptele putrede dinspre cărare. Acolo se opri iarăşi trăgând cu urechea.

Nu-l auzise pe Sherill apărând de după colţul casei. Picioarele lui goale nu făceau niciun zgomot pe nisipul cald. Când îl văzu, el se afla deja la baza scării, fixând-o cu furie amestecată cu teamă, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

În spatele siluetei uriaşe se afla drumul spre libertate…

— Întoarce-te în camera ta, spuse omul, cu glas răguşit.

Carol se uită rapid în dreapta şi-n stânga. În faţa ei se afla balustrada terasei, chiar dacă lemnul ei era putred. Imposibil de dat înapoi. În spate, vestibulul întunecat nu oferă nicio posibilitate de evadare. Singura ieşire se afla acolo, în faţa ei, odată trecută de

bărbatul acela împărţit între furie şi teamă, care-i bara trecerea.

— Nu mă atinge! spuse ea sălbatic. Plec… Nu mă poţi reţine…

— N-o să pleci! declară Sherill. Întoarce-te în camera ta. Nu vreau să-ţi fac niciun rău… dar, dacă nu intri, o să fiu obligat.

Gândul unor noi suferinţe fu cât pe-aci s-o doboare, însă nu se mişcă. Nici atunci când Sherill înaintă cu paşi şovăitori nu mişcă.

— În cameră! o apucă el de braţ.

Atunci, Carol lovi. Pumnul ei îl pocni pe Sherill în obraz, pricinuindu-i mai mult surpriză decât rău. Aruncându-se asupra lui, îl copleşi cu o ploaie de pumni şi picioare. Sherill însă o înhăţă. Braţele sale solide o strânseră lângă el, blocând toate încercările lui Carol de a se bate cu el, ameninţând-o să se prăbuşească. Nu mai rezistă, iar el, jumătate purtând-o pe sus, jumătate târâş, ajunse cu ea în vestibil. Acolo se opri. Miss Lolly se afla în faţa lui ameninţătoare, ţintuindu-l cu o puşcă de vânătoare.

— Las-o, spuse ea hotărâtă. Te rog, Tex, las-o!

— Pleacă de-acolo, mârâi Sherill. Ai înnebunit şi tu ca ea?

Brusc, Carol se strânse în braţele lui ca un arc înainte de destindere şi, cu o scuturătură violentă, îi desfăcu menghina braţelor, pentru a se arunca în perete[22], unde îşi căută sprijin. Miss Lolly propti ţeava puştii în pieptul lui Sherill.

— Nu mă obliga să te împuşc, îl imploră, cu o lucire de rătăcire în ochii. Trebuie să plece neapărat, iar noi n-avem dreptul s-o reţinem aici!

Sherill începu să înjure, însă nu senţă niciun gest în momentul în care Carol, strecurându-se pe lângă el, o luă la fugă către bariera albă.

— Ştii ce ai făcut? întrebă el. Bătrână proastă şi sentimentală! N-ar fi trebuit să am încredere în tine! Alergă la uşă, căutând-o din priviri pe Carol. Fata alerga cu toată forţa ei, iar lui nu-i venea să creadă că o fiinţă umană se putea deplasa cu o asemenea viteză şi cu atâta uşurinţă, pe un teren atât de denivelat[23]. Îşi dădea seama că nu

---

[22] reacţie, forţă şi opoziţie – elemente remarcabile şi specifice construirii portretului robot nu al unei demente ci al unei fiinţe persecutate şi sălbăticite. (n.r.sh.)

[23] Se scoate iar în evidenţă o forţă necunoscută, stranie specifică fie celor nebuni, fie a ceva necunoscut, inuman. Relativitatea aceasta introdusă în text, privită de sub ochii unei persoane deosebit de puternice şi rapide ca Sherill Tex, este totuşi neverosimilă,

avea nicio şansă s-o prindă.

Se gândi însă la câine. Fără să-i dea atenţie lui Miss Lolly, coborî treptele de lemn şi, ocolind casă, înaintă repede spre grajd.

Carol alerga în continuare, urmând drumul, înconjurată, de o parte şi de alta, de desişul de arbori, bălării şi ierburi înalte, ca de zidurile unui labirint. Alerga neauzind niciun zgomot în urmă şi nu încetini de ce după ce între ea şi vechea casă se întinsese o distanţă apreciabilă. Abia atunci, cu răsuflarea tăiată, fulgerată de o durere vie în coaste, reveni la un mers normal.

Habar n-avea ce distanţă o despărţea de Capul Brizei. Ştia doar că Packardul care o adusese mersese repede şi mult. Avea însă bani, nu mulţi, însă de-ajuns, aşa că n-ar fi trebuit decât să ajungă la o staţie de autobuz sau la gară.

Cu un sentiment de triumi se gândi la cei doi Sullivan, care nu aveau decât câteva minute avans faţă de ea[24]. Desigur, ei erau cu maşina, dar poate că n-aveau să-l găsească pe Steve atât de repede. Era sigură că Măgarth nu-l abandonase în pădure. Cu puţin noroc s-ar putea să ajungă la Capul Brizei înainte ca ei să-l fi găsit. Mai mult de-atât nu-şi dorea.

Brusc, încremeni, cu inima bătându-i puternic. Întoarse capul. La urechi îi ajunse un lătrat de câine care se apropia. Reîncepu să alerge.

Dacă omul acela dăduse drumul pe urmele ei… Se întoarse iarăşi, cercetând drumul năpădit de ierburi. Oare ar fi fost mai bine să se-ascundă? Se opri, privind în jur, pierdută, după un băţ, orice, cu care să se apere… Zări câinele: venea în salturi pe cărarea îngustă. O dihanie uriaşă, neagră, sălbatică, cu coada lungă, cu o strălucire fosforescentă în ochi. Carol îşi ţinu respiraţia când îl văzu. Nu putea face nimic. Toate acestea ţineau de coşmarul ei, aşa că stătea acolo, nemişcată, sub soarele torid care-i lungea umbra, ca o săgeată, înspre fiară…

Văzând-o, câinele încetini, înaintând cu paşi lenţi, grei de

---

construind asupra textului neclaritate. Intenţia e pur artisitică sau autorul şi-ar fi dorit ca eroina sa să aibe posibilităţi de replică supranaturale? (n.r.sh.)

[24] Foarte intens introdus atoportretul fetei dintr-un unghi temporal contracronometru (n.r.sh.)

ameninţare, cu botul în pământ şi coada dreaptă în prelungirea spinării. Carol abia sufla. Fixă câinele cu privirea în care îşi adunase toată forţa, rămânând nemişcată, ca de piatră. Câinele încetini mai mult, arătându-şi colţii albi, albeaţă accentuată de botul negru. Părul i se zbârlise pe ceafă. Se opri, nemaiştiind dacă trebuia sau nu să sară. Carol, ştiind că asta era singura ei şansă de a scăpa25, îi transmise şi câinelui, cu toată voinţa de care se simţea capabilă, să rămână unde era. Încerca să-i citească reacţiile şi, acum, că-l oprise din cursă, înaintă spre el, foarte încet. Câinele începu să dea înapoi, ca într-un desen animat derulat invers… Încă un minut se înfruntară astfel, apoi coada câinelui se lăsă în jos, iar atitudinea acestuia îşi pierdu rigiditatea. Cu un schelălăit surd făcu stânga împrejur şi începu să alerge înapoi, pe cărarea îngustă. Respirând uşurată, Carol îşi reluă în viteză drumul.

Sherill se târa pe drumul fierbinte, când fu depăşit de câinele său. Omul se opri, urmărind din priviri animalul. Sângele îi fugi din obraji, înţelegând: Carol scăpase, iar el nu mai putea face nimic pentru a o prinde.

Momente bune, nu fu în stare nici să gândească. „DACĂ N-O MAI GĂSESC, CND NE ÎNTOARCEM AR FI MAI BINE CA NICI PE TINE SĂ NU TE MAI GĂSESC AIC”, spuse Max! Cei doi Sullivan nu ameninţau niciodată aiurea. Sherill făcu drumul întors. Împinse bariera de lemn, pornind-o rapid pe cărarea din grădină.

Miss Lolly, cu chipul întunecat, dar marcat şi de teamă, stătea în fotoliul de răchită. Cu colţul ochiului îl cercetă pe Sherill, însă acesta intră în casă, fără s-o bage în seamă. Un timp, Miss Lolly rămase acolo, la soare, aşteptând. Nu-i părea rău de niic. Simţea că eliberând-o pe Carol, reuşea să dea un sens propriei existenţe tragice.

Sherill reapăru pe terasă. Purta un costum de carouri gri cu negru, cizme mexicane şi o pălărie neagră, de fetru alb. Miss Lolly îşi amintea de pălăria aceea. Cu mulţi ani în urmă, pe când Sherill avea

---

[25] Unica armă de protecţie de care cunoştea să se folosească cel mai bine era starea de catalepsie – cap.2; pg.2: “O str@nse în braţe, simţind mătasea părului ei pe obraz. Avea senzaţia că ţine în braţe un manechin din vitrina unui magazin de lux, însă nu era dec@t vag conştient de totala ei absenţă.” Pentru a deturna un caine atat de fioros de la propria sa mişcare, înseamna că fata (de varsta 18 ani si internata in spitalul de nebuni de 3 ani) se mai apărase în trecutul său tot astfel. Care sunt împrejurările sociale care conduc către astfel de reacţii? (n.r.sh.)

angajament la circ, o purtase, cu acelaşi aer tineresc şi îndrăzneţ cu care o purta şi acum. Doar că între chipul tânărului de-atunci şi cel palid, îmbătrânit, de-acum nu mai găsea nicio asemănare care s-o facă să-i bată inima. Sherill puse jos cele două valize, coborî treptele peronului şi se întoarse:

— Ai face mai bine să-ţi strângi bagajele, spuse, fără s-o privească. Trebuie s-o ştergem! Dispăru după colţul casei, în direcţia hambarului. Mergea cumpănind paşii, de parcă cizmele i-ar fi fost prea fixe.

Miss Lolly nu se mişcă, stăpânindu-şi lacrimile care-i umpleau ochii.

Sus, pe palier, vechea pendulă suna jumătatea de oră. Pendula asta se afla în încăpătoarea rulotă a lui Miss Lolly şi o însoţise de la un capăt la altul al carierei ei de saltimbanc. Toate celelalte mobile din casă – atâtea câte erau – îi aparţineau, fiecare reprezentând o amintire pentru ea.

Un fluture mare, roşu cu negru, veni să se aşeze pe balustradă, lângă Miss Molly26. Îl urmări cum îşi agita aripile, deschizându-le şi strângându-le uşor înainte de a-şi lua iarăşi zborul, în aerul cald şi parfumat.

Fluturele o făcu să se gândească la Carol. „Frumuseţea n-ar trebui niciodată închisă”, îşi spuse. Am avut dreptate! Ştiu bine c-am avut dreptate!

Sherill conducea un camion mare, Ford, pe care-l aduse în faţa casei. Opri motorul şi coborî, venind lângă Miss Lolly. Vorbi, tot fără să se uite la ea:

— Putem încărca cea mai mare parte din lucruri în camion. Trebuie să mă ajuţi însă.

— Rămân aici, declară cu blândeţe Miss Lolly. Aici sunt la mine acasă!

— Ştiu, spuse aspru Sherill, însă ai stricat totul… Hai, vino. N-are rost să te încăpăţânezi… Trebuie să dispărem de-aici, fiindcă îi cunosc prea bine pe cei doi Sullivan!

---

[26] figura de stil a schimbarii numelui aparţine autorului acestui roman (nu constituie greșeală). (n.r.sh.)

— Pleacă singur, spuse Miss Lolly, cu gândul încă la fluture. Eu prefer să mai rămân, fie şi pentru o zi sau două. Aici am fost fericită…

Sherill o privi lung după care, plictisit, ridică din umeri:

— Foarte bine… Cum vrei… Eu, însă, plec!

Miss Lolly ridică ochii spre el:

— Am făcut bine, Tex, murmură liniştită. Era păcat…

— Da, ai făcut bine, încuviinţă Sherill grăbit. Aşadar, adio, Lolly!

— La revedere şi noroc, Tex!

Îl urmări urcându-şi bagajele în camion şi apoi intrând în cabină.

— Au zis că se întorc în două-trei zile, mai spuse Sherill, pornind motorul.

— Îmi vor fi de-ajuns, şopti Miss Lolly.

Carol mai avea circa treizeci de kilometri până la Capul Brizei când norocul i se întoarse. Până acolo tot felul de mijloace de transport o apropiaseră de Steve. Şi iată că, odată cu lăsarea nopţii, era din ce în ce mai greu să găsească şoferi binevoitori. Mai repede ar fi luat ca pasager un bărbat, decât o femeie. Cei mai mulţi se întorceau acasă şi nu le stătea mintea la distracţii sau la necazuri. Unul sau doi încetiniseră nehotărâţi, întrebându-se dacă necunoscuta era drăguţă şi dacă ar fi putut spera puţină distracţie, însă locul acela era întunecos şi, probabil, necunoscuta era vreo cerşetoare oarecare. Cuprinşi brusc de scrupule, apăsaseră pe acceleraţie, lăsând-o acolo. Carol era necăjită. La început, totul mersese atât de bine.

Un camion o luase de pe autostradă iar şoferul se arătase foarte corect. Îşi împărţise cu ea prânzul copios şi întorsese pe toate părţile, kilometri întregi, tot felul de întâmplări mărunte din existenţa lui zbuciumată. O lăsase pe Carol la intersecţie, arătându-i în ce direcţie s-o ia şi-i urase noroc. Un comis-voiajor o preluase apoi, la câteva clipe după ce camionul dispăruse într-un nor de praf. Nu mergea până la capul Brizei, dar o putea duce până la Camprille. Se arătase mai plin de curiozitate decât camionagiul, punându-i mai multe întrebări. De ce făcea autostopul? Fugise cumva de-acasă? Carol însă îi răspunse evaziv, aducând conversaţia la el însuşi.

La Camprille, îi dăduse cinci dolari.

— O să ai, cu siguranţă, nevoie, mititico! spusese, deschizându-i portiera. Lasă, nu-ţi face probleme. Câştig destul de bine şi, dacă îmi face plăcere să ţi-i ofer, de ce să-i refuzi? Cumpără-ţi ceva de mâncare. La revedere şi noroc!

Dintr-un mic restaurant de pe autostradă, Carol află că trecuseră pe acolo şi cei doi Sullivan. Băuseră o cafea, cu patru ore mai devreme. Noutăţile aflate îi dădură curaj. Îşi termină în grabă cina, apoi luă autobuzul către Kinston, altă etapă a călătoriei. La Kinston, fu nevoită să aştepte mai mult de o oră până să găsească un mijloc de transport27. Kinston, i se spusese, era la treizeci de kilometri de capul Brizei, însă nu e transport direct până acolo. Ar trebui să se schimbe undeva, (un nume cu „urs”), unde să aştepte cam o oră şi jumătate autobuzul mai departe.

Un tânăr îmbrăcat numai în albastru, cu o pălărie gri, plină de pete, asculta conversaţia. Declară că el mergea la capul Brizei şi că n-avea nimic împotrivă s-o ia cu el. Acceptă şi părăsiră orăşelul la vremea apusului.28 Tânărul fuma ţigară după ţigară şi conducea fără să spună o vorbă. Ţinea volanul cu o singură mână, strecurându-se printre celelalte maşini, încercând să le depăşească pe toate, obligându-le să frâneze şi ţâşnind ca un bolid, la intersecţii. O înfricoşă pe Carol mai mult cu muţenia lui, decât prin imprudenţa cu care conducea.

Odată ajunşi în câmp frână brusc şi scoase maşina pe marginea drumului. Aruncă ţigara şi-o luă în braţe pe Carol. Era puternic şi îndemânatic. O îmbrăţişă fără să ţină seama de încercările ei de a se desprinde. Nu spunea nimic, depunând eforturi pentru a-i înfrânge rezistenţa, iar Carol nu mai avea destul suflu pentru a ţipa. Ştia exact ce voia să obţină de la ea şi obţinu, după care o lăsă în colţul ei, aprinzându-şi imediat o ţigară. În timpul luptei, pălăria îi căzuse, iar părul lung ca al fetelor, îi acoperea chipul. Îl dădu pe spate cu o mişcare a capului.29

---

[27] se amplifică tot mai mult lipsa vreunei maşini care s-o poată ducă la destinaţie

[28] “}i iată că, o dată cu lăsarea nopţii, era din ce în ce mai greu să găsească şoferi binevoitori.” pai ar trebui sa fie noapte de-a binelea acum după c@t a umblat fata asta! Greseala majoră e făcută cu intenţie sau fără intenţie? Eroarea de timp descrisă parcă ar amplifica şi mai mult deznădejdea fetei… (n.r.sh.)

[29] Detalii specifice al unui roman bazat totuşi pe fapte reale. (n.r.sh.)

Carol coborî din cabină, clătinându-se. Maşina porni imediat, fără ca tipul să se mai uite după ea.

Norocul lui Carol îşi întorsese faţa. Îi trebui ceva timp până să-şi facă din nou curaj să încerce să oprească altă maşină. Niciuna nu mai opri.

Cu rochia ruptă şi cu un ciorap căzut, cu obrazul înlăcrimat, fata oferea un obstacol demn de milă, ce punea pe fugă şoferii. În cele din urmă, renunţă să mai facă semne, pornind-o la drum, cu toate că-şi simţea picioarele înţepenite. Drumul era întunecat şi pustiu iar noaptea răcorise aerul. Continua să meargă cu gândul la Steve, închipuindu-şi că Sullivan ajunseseră deja.

Deodată auzi un scârţâit de frâne şi o camionetă (după cât putea distinge în întuneric) se opri în faţa ei. Şoferul aprinse o lanternă, îndreptând-o spre ea.

Carol era prea obosită şi prea tulburată pentru a de atenţie exclamaţiei de surpriză a şoferului.

— Vrei să urci, mititico? întrebă.

Acceptă, puţin păsându-i de ceea ce i se putea întâmpla, din moment ce mergea spre Capul Brizei.

Şoferul coborî, apropiindu-se. Purta o jachetă albă.

— Probabil că e una din zilele mele bune! zise, scuturându-se de râs. O apucă cu dexteritate, de altfel ea fiind icapabilă să se zbată, însă nu-i făcu niciun rău.

O purtă spre spatele maşinii.

— Mai e o nebună înăuntru, dar e legată, îi explică. Să nu vă bateţi frumoaselor, da?

Carol habar nu avea că acel o, nu era altul decât Sam Garland de la Azilul din Glenview. Se întorcea de la Kinston, unde îmbarcase o clientă. Carol crezu că e beat şi începu să strige.

— Nu te enerva, spuse cu bunătate Garland, deschizând portiera şi împingând-o pe Carol în interiorul slab luminat al ambulanţei. Trânti portiera[30], se urcă în grabă la volan şi porni. Carol se ridică în şezut şi,

---

[30] Asemănări, potriviri de imagini, scene Terminator III (movie). Felul brutal în care Katarine Brewster a devenit ostateca în propria sa camionetă, fiind încuită în spate de însuşi Terminatorul protector. Metodă de capturare şi captivitate astfel probabil unică în

deodată fu paralizată de groază: pe una din tărgile suspendate zăcea o femeie urâtă, cu părul lung, negru, atârnându-i pe umeri. Era legată într-o cămaşă de forţă, iar picioarele îi erai înlănţuite de barele tărgii.

O privea pe Carol cu ochii mici, în care sclipea o lucire dementă.

CAPITOLUL V

O atmosferă de neliniște, subțire ca un strat de praf, domnea peste Capul Brizei. Cei doi ullivan simţiră acest lucru imediat ce intrară pe drumul principal, cu toate că nu era nimic de văzut. Noaptea învăluia locul şi, cu excepţia barului, a cafenelei deschise non-stop şi a farmaciei nu se zărea nicio lumină.

Impresia de apăsare persista însă. O simţeai emanând din casele întunecate, purtată de răcoarea nopţii. Cei doi se întrebară ce putea să însemne asta, dar nu-şi comunicară impresiile, fiecare crezând că în capul lui se petrecea ceva.

Drumul îi obosise şi se putea spune că nu închiseseră ochii de 24 de ore. Cu toate că, în general, nu dorerau prea mult, socoteau acum că un pui de somn le-ar fi prins bine.

Frank, la volanul Buickului, intră pe drumul principal, la cotitura unde se aflau hotelul şi puşcăria. Încetini, văzând un mic grup adunat în faţa acesteia. Maşinal[31], Max duse mâna la revolver, ochii devenindu-i atenţi, însă cei adunaţi acolo abia dacă se uitară după ei, întorcând imediat capetele.

— Ce-o fi? întrebă Frank din vârful buzelor.

— Nu-i treaba noastră! i-o reteză Max. E un garaj în spatele hotelului. Parchează maşina acolo.

Găsiră garajul, după care se întoarseră la hotel.

Aveau grijă să rămână tot timpul în umbră, însă micul grup era prea ocupat cu supravegherea puşcăriei, ca să le mai de atenţie şi lor.

La recepţie, se afla un omuleţ slăbănog, a cărui buză superioară era ornată de o mustaţă semănând cu o pată de funingine. Îi întinse

---

cinematografie.

[31] privire maşinală & mişcare maşinală (deosebiri de semantică remarcabile cu atenuarea importanţei felului de-a fi “maşinal”) (n.r.sh.)

tocul lui Max, întorcând registrul spre el.

— O cameră cu două paturi sau două camere cu un pat?

— Cu două paturi, spuse Max, semnând.

Frank luă şi el tocul, citi numele fantezist mâzgălit de Max în registru şi-l copie, la rândul său.

— Cafea şi două cornuri calde, mâine dimineaţă, la opt şi juătate, spuse Max. Şi ziare!

Recepţionerul îşi notă, după care sună.

Comisionarul era o stârpitură cocoşată, cu pungi grele sub ochi. Cu tichia de pe cap, lăsa impresia că se duce la un bal mascat. Luă valizele din piele de porc ale celor doi, şi-i conduse la anticul ascensor hidraulic32.

În timp ce acesta urca, abia mişcându-se, bufnetul înfundat al unui ciocan tulbură liniştea hotelului.

— Se montează spânzurătoarea, spuse omuleţul, ai cărui ochi de peşte străluciră, o secundă.

— Ce spânzurătoare? întrebă Frank, cu toate că înţelesese.

— Pentru execuţie! veni răspunsul, în timp ce comisionarul deschidea grilajul. Nu sunteţi la curent, desigur?

Cei doi se uitară la el fără să-i răspundă şi ieşiră şi ascensor.

O fată în capot de mătase şi pijama bleu-deschis, ducând un săculeţ şi un prosop, trecu înaintea lor. În colţul buzelor vopsite ţipător îi atârna o ţigară. Îi cercetă pe cei doi, cu ochi surâzători.

---

[32] Nu at@t dorinţa autorului acestui roman arzătoare de nimicire a acestor doi criminali, c@t apariţia bizară a termenului "ascensor hidraulic". Dacă autorul n-ar fi precizat termenul "hidraulic" cu cat ar fi pierdut romanul său? Iar dacă "hidraulic" are importanţă, în condiţiile în care descrierea mişcării ascensorului parcă ar sta să se oprească şi în care un ciocan imens bufnește, cititorul ar trebui să se gandească la o.. "presă hidraulică" puternică? (Termenul "presă hidraulică" corespunde filmului cinematografic "Terminator I" (cu distrugerea totala a Terminatorului malefic şi mai poate fi înt@lnit şi în "Terminator II": "– Dar mi-ai spus de nenumărate ori cum ai strivit unul /într-o presă hidraulicã. /– Dacã aş fi facut asta ar trebui sã fie ceva dovezi, /S-ar fi gãsit ceva la fabricã. /– {nţeleg. /Deci nu mai crezi cã fabrica a ascuns totul? /– Nu . De ce ar fi facut ei asta? Dacã aş fi facut asta ar trebui sã fie ceva dovezi. /S-ar fi gãsit ceva la fabricã. /– {nţeleg." Sarah O'Connor care incerca sa-l convingă pe doctor s-o lase să plece din spital şi… scepticismul doctorului psiholog). Se face trimitere şi către romanul politzist "Ascensor Spre Eşafod" al lui Noel Calef. (n.r.sh.)

Frank nici măcar n-o băgă în seamă.

— A cui execuţie? întrebă.

— Unde e camera noastră? se amestecă Max. Hai mai repede.

Comisionarul îi tot conduse, de-a lungul culoarului, descuie o uşă şi aprinse lumina. Era exact genul de cameră pe care se aşteptau s-o găsească într-un asemenea hotel. Mobilată mai mult economicos decât confortabil, nu reprezenta deloc culcuşul unde să-ţi placă să poposeşti.

— A cui execuţie? repetă Frank, închizând uşa. Omuleţul îşi ştergea palmele de turul pantalonilor, de parc-ar fi fost purtătorul cine ştie căror veşti bune.

— Asasinul din Waltonville, spuse. N-aţi văzut în ziare? A omorât trei puicuţe în aceeaşi seară şi pe urmă s-a predat la poliţie. Da' cred că de mâine dimineaţă, de la ora nouă, n-o să mai omoare pe nimeni!

— Ieşi afară! spuse Max, fără să se uite la el.

Comisionarul se uită la el, cu ochii cât cepele:

— Dom'le da eu ziceam că…

— Şterge-o! repetă Max, cu jumătate de glas.

Omul nu mai aşteptă alte îndemnuri. De la uşă, se întoarse către cei doi. Aceştia îl fixau cu aceeaşi privire, nemişcaţi. Ceva îl speria la aceşti oameni. Ca atunci când cineva se rătăceşte în întuneric şi se trezeşte brusc într-un cimitir…

Îndată ce ieşi pe uşă, Max luă valiza, trântind-o pe pat. Frank rămase în mijlocul încăperii. Zgomotul înfundat al ciocanului îi capta atenţia.

— Mă întreb ce senzaţie ai când te spânzură, spuse deodată.

— Nu m-am gândit niciodată, răspunse Max, oprindu-se o clipă din desfăcutul bagajelor.

— Să fii închis şi să auzi loviturile astea de ciocan, ştiind că sunt pentru tine… Să-i auzi venind pe culoar şi să nu poţi face nimic! Glasul lui Frank suna lipsit de vlagă. Ca o fiară în cuşcă…

Max începu să se dezbrace, fără să-i răspundă.

— Asta ni s-ar putea întâmpla şi nouă, Max, reîncepu Frank, pe-al cărui chip unsuros, palid, şiroia transpiraţia.

— Culcă-te! zise Max.

NU mai spuseră nimic, până când se băgară în pat şi stinseră lumina. Din întuneric se auzi glasul lui Max: „Mă întreb unde-l găsim pe Măgarth… însă cred că asta n-ar trebui să constituie o problemă. Greu va fi să aflăm unde naiba a putut să-l ascundă pe Larson şi, mai ales, dacă acesta a vorbit".

Frank continua să fie cu urechea aţintită la loviturile de ciocan.

— Cât timp crezi c-o să mai bată aşa? întrebă, într-un târziu.

Max, căruia nu-i scăpa nimic, simţi un uşor tremur în glasul lui Frank.

— Până când o s-o fixeze solid. Dormi odată!

Însă Frank nu putea dormi, asculta bufniturile, iar nervii începeau să-l lase. Până şi respiraţia uşoară a lui Max îl enerva. „Să poţi dormi, cu un zgomot ca ăsta", gândea Frank, cuprins de furie… Până şi faptul că nu avea nervii atât de solizi, că ai lui Max, îl enerva. Şi-i mai era şi frică. În fine, ciocanul se opri, însă Frank tot nu reuşea să doarmă. Puţin mai târziu, un alt zgomot brusc îl făcu să sară din pat şi să aprindă lumina.

— Ce-o fi? întrebă, la capătul nervilor.

Max trecu de la somn la realitate în clipa aprinderii luminii.

— Se încearcă trapa, mormăi calm.

— Nu m-am gândit! Frank stinse lumina la loc.

Numai că, în continuare, niciunul nu mai reuşi să-şi găsească somnul. Frank se gândea la condamnat, însă mintea îi fugea în trecut. În umbră i se iveau chipuri de bărbaţi şi de femei la a căror asasinare dăduse o mână de ajutor, înconjurându-l.

Nici Max nu dormea, însă el se gândea la Frank. De câtva timp, îl supraveghea. Nu se trăda prin nimic, dar începea să-l bănuiască pe Frank de pierderea sângelui rece, punându-şi, firesc, întrebarea: cât timp va mai fi în stare să-l secondeze? Gândul îl neliniştea pe Frank de o bună bucată de vreme. Împreună puseseră la punct numărul de aruncare a cuţitelor, încă din timpul şcolii.

Când se iveau zorii, adormiră, în sfârşit, trezindu-se abia la opt şi jumătate, când camerista veni cu cafea şi cu cornuri. Aducea cu ea o atmosferă de exaltare reţinută. Atmosferă încărcată cu şi mai multă electricitate decât în ajun, care însă nu-l scoase din ale sale pe Max. Se aşeză pe Marginea patului, turnă cafeaua, îi întinse şi lui Frank o ceaşcă. Acesta o puse pe noptieră, alături.

— În câteva minute, se vor duce după el, îşi trădă Frank obsesia.

— Cornurile astea nu-s calde, mormăi Max, îndreptându-se către baie.

Termină cu rasul exact când trapa bascula. Zgomotul acesteia nu-l deranjă; continuă să-şi cureţe aparatul de ras, chipul palid rămânându-i la fel de rece şi de nepăsător ca de obicei.

O clipă după declanşarea trapei, prin fereastra deschisă se auzi un oftat uriaş. Se uită şi văzu o mulţime de oameni care se înghesuiau în jurul puşcăriei.

— O grămadă de vulturi! gândi şi, cuprins de o ură rece pentru gloata aceea şi pentru curiozitatea ei bolnavă, scuipă pe fereastră.

Când se întoarse în cameră, îl găsi pe Frank tăcut, întins pe pat, încă. Perna îi era udă de transpiraţia care îi curgea şiroaie pe faţă. Nu-i spuse nimic, remarcând însă că nu se atinsese de cafea şi cornuri.

În timp ce Max se îmbrăca, ascultă paşii mulţimii care se împrăştia, fiecare întorcându-se la ale lui. Frank stătea cu ochii în tavan, atent la zgomotul mulţimii, iar transpiraţia continua să şiroiască pe chipul său.

— Mă întorc într-o clipă, spuse max din prag. Ai face mai bine să mă aştepţi aici. Frank nu răspunse, fiindu-i teamă că glasul îl va trăda. De altfel, nici Max nu lăsă impresia că aşteaptă vreun răspuns de la el.

— Nicio veste? întrebă Măgarth, intrând în biroul mizerabil al şerifului.

Acesta ridică încet capul:

— Acum m-am întors de la execuţie, spuse. Obrazul său, de obicei plin de culoare, bătea în verde. Era prima execuţie, după vreun an, iar spectacolul îl dăduse peste cap[33]. Se strâmbă, continuând: Am

---

[33] Samuel Hamilton (din "La Răsărit De Eden" (John Steinbeck); locaţia: vol 1., partea II-a, cap.16 /1, pag. 250 (editura Minerva 1973)) parasind casa lui Adam Trask, cu permanenta neliniste vie în ochi cu privire la Cathy si la privirea ei, ochii lui Cathy, felul ei ciudat de-a fi si unde a mai întalnit acea privire a ei. Amintirile îl conduc în copilărie, amintindu-şi de privirea rătăcită a unui condamnat la moarte prin sp@nzurare şi de ambiţia tatălui său de a-l opri să privească acea execuţie înfioratoare; el şi cu tatăl său afl@ndu-se din greşeală în piaţă la acea oră şi tatăl său regreta că se află cu fiul său în acele momente acolo. Antiteza dintre cele două priviri şi asemănările lor în cugetul lui Samuel. La o recercetare a textului de la această pagină ochii lui Cathy (cea îngrijită de Adam Trask, deoarece nu putuse să lase o fata rănită în voia sorţii pe stradă – avea o rana pe frunte, la cap) purtau ceva straniu cu ei, ceva insuficient uman. "Ochii ei sunt de vină (îl neliniştea ceva la felul de-a fi al fetei şi nu ştia ce), g@ndi Samuel. Doar de două ori în viaţa mea am văzut asemenea ochi – ochi neomenești. O fi de vină (oare?)

primit un raport care semnalează că Packardul pe care-l căutăm a trecut ieri, pe la prânz, prin Kinston, înspre Camprille, însă nimic după asta. Nici cea mai mică urmă a fetei. Şeriful din Camprille e şi el în alertă, aşa că, dacă se întâmplă ceva, vom fi ţinuţi la curent.

Măgarth se aşează pe marginea biroului:

— Mă întreb dacă au Iat-o cu ei, spuse bănuitor. Mi s-ar părea ciudat să fi părăsit regiunea. Aş fi putut jura că voiau să-l termine pe Larson. Evident, dacă o au cu ei pe Carol, ar trebui să o ascundă undeva, unde să nu ne treacă prin cap să ne ducem s-o căutăm. După care se vor întoarce să se ocupe de Larson. Poate că ar fi controlat puţin locul, în Camprille şi-n împrejurimi.

— Ne ocupăm de asta, spuse Kamp. Toate drumurile care duc la Capul Brizei sunt supravegheate. Semnalamentele Packardului au fost transmise deja, pentru cazul că ar încerca să strecoare iarăşi încoace.

— Bravo, aprobă Măgarth. Mai mult de-atât nu se putea face. Mă duc până la Miss Baning, să văd ce mai e şi pe-acolo. Tocmai am vorbit cu doctorul. Larson are o şansă din zece să scape, însă mai are nevoie de o zi sau două de linişte… L-am trimis pe puştiul ăla, Riley, la fermă, să îngrijească vulpile.

— Hartman a trecut iarăşi pe-aici, spuse bănuitor şeriful.

— Asta îmi aduce aminte că te avertizasem asupra unei anchete pe care o vom porni asupra lui Hartman şi a mişcărilor lui. Tocmai am primit un raport: a făcut speculaţii la bursă, unde a suferit pierderi grele, însă a reuşit, ca întotdeauna, să cadă în picioare. Cu toate astea, continuă să se afunde. Nimeni nu ştie de unde scoate el banii ăştia, însă eu bănuiesc sursa!… Ar fi un lucru bun dacă n-ar prinde-o pe mititica Blandish până săptămâna viitoare. Ea ar intra în posesia moştenirii, şi

---

noaptea şi luna, g@ndi el. Ce legătură poate să fie, Dumnezeule, între bărbatul cu păr auriu, sp@nzurat odinioară, şi viitoarea mamă at@t de dulce ?" (Kathy era în acele clipe gravidă); "Orhideea Ucigaşă"; doctorul Travers catre şeriful Kamp (cap.1; pag.4): "Fata lui Balandish a fost răpită de un degenerat, un ucigaş nenorocit, spuse Travers, după un moment de ezitare. A rămas în m@inile lui luni întregi înainte de a fi găsită şi îţi aminteşti, s-a sinucis; s-a aruncat pe fereastră chiar înainte ca taică-său să sosească. A murit datorită rănilor. /– Mda, ştiu toate astea, îl opri Kamp, nerăbdător. /– {nsă ceea ce nu ştii e că înainte să moară a născut o fată. Tatăl copilului era ăla care a răpit-o, Grisson! /Kamp scoase un şuierat. /– Iar bolnava dumitale… e fetiţa aceea care între timp a crescut, nu-i aşa? /Travers încuviinţă..." După toate aparenţele cartea de faţă ar putea fi o replică anterioarei avandu-se în vedere neclaritatea relatziilor extraconjugale sub care s-a născut această fată, Carol Blandish. Apucătura sălbatică de încremenire în faţa unui potenţial pericol defineşte suficient de clar că de această fata, Carol, în copilăria ei, cineva a mai abuzat de ea. Mai mult, în "La Răsărit de Eden", în acest sens, există chiar un punct comun; fetitza, Cathy Ames, în copilăria sa, e legată de m@ini de doi copii, dezbracătă de la br@u în sus şi admirată cu poftă, într-un hambar plin cu f@n. (n.r.sh.)

atunci s-ar proceda la o anchetă minuţioasă… Iar părerea mea e că ancheta ar da la iveală destule pentru ca Hartman să fie băgat la răcoare pentru o bună bucată de vreme!

— Voi, ziariştii, sunteţi toţi la fel, cei mai bănuitori oameni din lume, zise kamp, trăgându-se de colţul mustăţii. În orice caz, fata e periculoasă şi trebuie găsită cât mai curând.

— Particuloasă? M-aş mira! i-o întoarse Măgarth. Mie, cel puţin, când am vorbit cu ea, mi s-a părut normală.

— Doctorul Travers mi-a explicat cum stă treaba cu cazul ei. Suferă de o dedublare a personalităţii. Săptămâni întregi se poartă ca o fiinţă normală, pentru ca apoi să intervină criza. În starea asta devine ea periculoasă. Chiar foarte!

— Nu prea-mi vine să cred! se încăpăţână Măgarth. Spre deosebire de dumneata eu am vorbit cu ea. Ridică din umeri pregătindu-se de drum. Am plecat. Dacă afli ceva, sună-mă şi pe mine. Mă găseşti la domnişoara Baning toată dimineaţa.

Cum cobora în fugă treptele din faţa puşcăriei, Jedson, proprietarul garajului din vecinătatea clădirii. Îl opri, traversând strada.

Max, din uşa hotelului, îl auzi strigându-l pe Măgarth şi, dintr-o mişcare se ascunse în spatele uneia dintrre coloanele portalului. Îl văzu pe Măgarth schimbând câteva cuvinte cu Jedson şi apoi plecând în viteză cu vechitura lui de Cadillac. Proprietarul garajului se încrepta spre hotel, iar Max coborî cele câteva trepte, venindu-i în întâmpinare.

— Acela nu era Măgarth, ziaristu? întrebă, când ajunseră faţă în faţă.

Jedson se opri, cercetându-l pe Max, apoi făcu un semn scurt din cap.

— El, domnule, spuse, gata să-şi continue drumul.

— Ăsta da noroc pe mine! exclamă Max. Trebuie să discut nişte afaceri cu el, s-ar părea. E prima dată când vin aici. Nu cumva ştii încotro se ducea?

Jedson dădu din cap.

— Probabil se ducea la domnişoara Banning. Îi puteţi telefona acolo, dacă e urgent.

— Mulţumesc. E, într-adevăr, urgent, cine e domnişoara

Banning?

— Proprietara marii plantaţii de portocali de lângă Grass Hill, răspunse Jedson. Dându-şi seama că deja vorbise cam mult, se uita mai atent la Max.

— Grass Hill? zâmbi acesta, arătându-şi dinţii albi. Mulţumesc.

Jedson îl urmări cu privirea în timp ce intra în hotel, urcând în viteză scările. Dându-şi pălăria pe ceafă, se scărpină în cap.

— Cine o mai fi şi ăsta? se întrebă, aiurit.

În timp ce Sullivanii se căzneau să doarmă, în hotelul lor, Sam Garland intră cu ambulanţa pe drumul principal, pustiu.